

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KAYAHAN DEMİR

Bir **Pera Palas** Polisiyesi

411

PERA PALAS'TA ON BİR GECE

2. BASKI

GENÇ
T
TIMAS

GENÇ TİMAŞ

Gençlik Kitaplığı

Polisiye | 8

Editör | Merve Okçu

Kapak Tasarım | Esra Burak

İç Tasarım | Nur Kayaalp

1. Baskı | Ocak 2023

2. Baskı | Mayıs 2023

Raf | 11+ Roman Öykü

Yayın No | 5710

Uluslararası Seri No

ISBN: 978-605-08-4659-1

TİMAŞ YAYINLARI

Adres | Cağaloğlu, Alemdar Mah. Alayköşkü Cd. No:5
Fatih/İstanbul

Tel | (0212) 511 24 24 | **Sertifika No |** 45587

E-posta | bilgi@genctimas.com

 genctimas.com genc_timas

  genctimas

Baskı ve Cilt | Çınar Matbaacılık

Adres | Yüz yıl Mah. Matbaacılar Cad. Ata Han No: 34 Kat: 5
Bağcılar / İstanbul

Tel | (0212) 628 96 00 / **Sertifika No |** 45103

© 2022 Eserin her hakkı anlaşmalı olarak Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketi'ne aittir. İzinsiz yayımlanamaz. Kaynak göstererek alıntı yapılabilir.

KAYAHAN DEMİR

Bir Pera Palas Polisiyesi

**PERA
PALAS'TA
ON BİR GECE**

● gencimas.com ●

KAYAHAN DEMİR

1988 İstanbul doğumlu. İstanbul Üniversitesi Fen Fakültesi *Matematik* ve çift anadal olarak *Astronomi ve Uzay Bilimleri* bölümlerinden mezun oldu. Bunlarla yetinmeyip tahsil hayatını bir de İstanbul Üniversitesi *Tarih* bölümünde sürdürme kararı aldı.

Lise yıllarına dayanan yazın hayatı, 2012 yılında yayımlanan ilk kitabıyla süslendi. Sonraki senelerde bu ilk göz ağrısına başka kitaplar da katıldı.

Yazar, Pera Palas Hotel'in belirlediği tüm zamanların *"Mutlaka Okunması Gereken Yerli Polisiye Yazarları"* listesinde yer aldı. *İstanbul Portresi* kitabı, POYABİR (Türkiye Polisiye Yazarları Birliği) tarafından genç-yetişkin kategorisinde özgün bir yapıt olarak değerlendirildi ve polisiye edebiyatında *Katkı Ödülü*'ne layık görüldü. *Kefensizler Mezarlığı* isimli romanı 2018 yılında *"Kayıp Rıhtım En İyi Yerli Korku Romanı İkincilik Ödülü"*nün sahibi oldu.

Dünyanın en güzel şehri olduğuna inandığı İstanbul'da yaşıyor. İstanbul Üniversitesi İletişim Fakültesi radyosunda polisiye, tarih ve korku edebiyatı üzerine bir program hazırlayıp sunuyor.

Bazı dernek ve kurumlarda 'hayal gücü ve yazarlık atölyesi' eğitimleri de veren yazar, POYABİR (Türkiye Polisiye Yazarları Birliği), ESKADER (Edebiyat Sanat ve Kültür Araştırmaları Derneği) ve FABİSAD (Fantazya ve Bilimkurğu Sanatları Derneği) üyesidir.

[instagram.com/yazarkayahandemir](https://www.instagram.com/yazarkayahandemir)

[facebook.com/yazarkayahandemir](https://www.facebook.com/yazarkayahandemir)

twitter.com/yazarkayahandmr

Yazarın Diğer Kitapları

- Pera Palas'ta Gölge Oyunu
- Hafıza Koleksiyoncusu
- İstanbul Portresi
- Evvel Zaman Koleksiyoncusu

“Hepimiz çamur içindeyiz, ama bazılarımız yıldızlara bakar.” (Oscar Wilde)

1.

Kimler gözlerini kaçırır, bilir misiniz?

Sevgisiz büyümüş insanlar... Evet, sevgisiz büyümüş bir insanı gözlerinden tanıyabilirsiniz. Bu bakışlar diğer insanlara göre daha soğuk, daha vahşidir. O sebepten, bu tür insanlar acı sırlarını ifşa etmemek için her daim gözlerini kaçırlar.

İlk önce ben de bakışlarımı kaçırmak istiyorum. Ama hayır, o anda bana bakan bir gözle karşılaşmıyorum. Babam, karşısına küçük bir kız çocuğunu almış ciddi ciddi konuşuyor. Ayrıca beni umursadığı da yok.

“En büyük cinayet, bir insanın mutluluğunu ve hayallerini öldürmektir!”

Babam işaret parmağını küçük kıza doğru savurarak, öfkeli bir ses tonuyla konuşuyor. Diğer elinde ne olduğunu anlamadığım bir kutu var. Saçlarında elbisesiyle uyumlu pembe bir tokası bulunan kızın gözleri sanki çok büyük bir suç işlemiş gibi yerde. Önce onun yerinde olmak istemediğimi fark ediyorum. Ama bu his çok kısa sürüyor nedense... Ne olursa olsun babam o kıza ilgileniyor ve bu durum sinirimi bozmaya başlıyor. Sanırım bir çocuğu kıskanıyorum.

Hemen sonra, biraz daha sakin bir sesle “Kendi hayallerinin katili olma!” diyor babam. “Başka insanlara da bu

zevki yaşatma. Dünya ‘mutluluk ve hayal katilleri’ ile dolu! İnsanların hayallerinin ölmesinden, mutluluklarının sönmelerinden zevk alan katillerle... Hayatının her döneminde hayallerine suikastlar düzenleyecek kişiler çıkacak. Aklını çalıştır ve onlara sakın bu fırsatı verme!”

Babamın sözlerini ilgi ve hayranlıkla dinliyorum ama muhatabının ben değil de küçük bir kız çocuğu olduğunu hatırladığımda içimdeki kıskançlık hissi yine kendini gösteriyor.

Onlara doğru bir adım attığımda ayaklarımın altındaki ahşap parkeden çıkan gıcirtı kulaklarımı tırmalıyor. O anda eski bir evde olduğumu anlıyorum. Burası insanın hayalleri ve mutluluklarıyla birlikte yavaş yavaş yok olmaya mahkûm olmuş virane bir yer. Ama duvarlarda asılı olan tablolar ve fotoğraflar bir zamanlar burada bir hayat belirtisinin olduğunu fısıldıyor sessizce.

Gıcirtılara aldırmadan ilerliyorum. Hala kimsenin benim varlığımı umursadığı yok. Babam sözlerini tamamladıktan sonra küçük kızın eline bir hediye kutusu iliştiriyor. Uzunca dar bir kutu bu... Üstünde nar çiçeği rengi bir hediye kâğıdı var. Sonra, hışımla geri dönüyor ve odadan çıkıyor. Arkası bana dönük olduğu için görmüyor beni... Babamın odadan çıkmasıyla gizemli küçük kızla baş başa kalıyoruz.

Her ne kadar onunla tanışmaya cesaretim olmasa da elindeki pakette ne olduğunu merak ettiğim için sakın adımlarıma devam ediyorum. O da sanki bunun farkındaymış gibi düz kumral saçları özenle taranmış küçük başını usulca yukarı

kaldırıyor ve ilk kez görebildiğim kehribar rengi gözleriyle bana bakıyor. Bir an ürküyorum ve gözlerimi kaçırıyorum. O ise ısrarla bana bakmaya devam ediyor. Ona ilginç gelen elbisem ve tavırlarımla ilgisini çekmiş olmalıyım. Sonra ürkek bakışlarımı bir çift nokta göze sabitliyorum ben de... Belki de hayatımda ilk kez gözlerimi kaçırmadan birinin gözlerinin içine bakabiliyorum. Şaşılacak şey doğrusu... O anda kızın küçük ellerinde biçimsiz duran hediye kutusunun varlığını dahi unutuyorum.

Hiç konuşmuyoruz. Ben bir adım daha atıyorum ve o anda bu kızı bir yerlerden tanıyor olabileceğimi düşünüyorum. Yok artık daha neler! Şimdi de bana gülümsüyor mu, ne?

Emin olmak için bir adım daha atmam şüphelerimi daha da artırıyor. Evet, evet bu kızı bir yerden tanıdığımı eminim. Ama nereden? Sanki biraz daha hafızamı zorlasam hatırlayacağım.

2.

“Bayan Christie, iyi misiniz?”

Gözlerimi açtığımda kalın, koyu siyah çerçeveli gözlüğüyle bana bakmakta olan tedirgin bir yüzle karşılaşıyorum. Kendime gelmemle karşımdaki tedirgin bakışlı bu adamı tanıyorum. Pera Palas’ın çok kıymetli sahibi Misbah Muhyeş Beyefendi bu kişi... Adamcağızın tombul yanakları korkudan bembeyaz kesilmiş. Arkaya doğru düzenli bir şekilde taradığı seyrek saçları bile her zamanki gibi değil sanki... Ama bordo rengindeki şık papyonuyla oldukça uyumlu olan siyah tonlardaki takım elbisesinin içinde her zamanki gibi sıklığını koruyor.

Öyle ya, bir süredir İstanbul’da çok sevdiğim Pera Palas Hotel’de kalıyorum. Peki buraya neden gelmişim? Tamam, şimdi onu da hatırlıyorum. Bir film projesi için... Polisiye türünde biyografik bir filmim çekilecekti. Çekimler burada, Pera Palas’ta yapılacaktı. Hatta filmin ismi neydi? Evet, biraz zihnimi zorlayınca onu da hatırlıyorum: *Pera Palas’ta On Bir Gece*.

Şu anda neden burada yarı baygın bir halde olduğumun bilgisini de otel sahibinden öğreniyorum:

“Bayan Christie, otelin kafesinde film ekibiyle birlikte polisiye içerikli bir oyun oynuyorduk. Hatta siz dedektif olmuştunuz.”

“Hercule Poirot,” diyebiliyorum zorlukla. İngiltere’de ismime özel üretimi yapılmış ‘*Agatha Christie’s Murders*’ isimli kutu oyunu bu. Çekeceğimiz filminden dolayı bu kutu oyununun satışı Pera Palas Hotel’de de yapılıyor. Çekim arasında can sıkıntısıyla bu oyuna daldığımızı hatırlıyorum şimdi. Otel sahibinin de dediği gibi ben oyunda kendi dedektifim olan Hercule Poirot olmuştum ve katili arıyordum. Oyun oynadığımız masada başka kişiler de vardı. Sonrasındaysa birden gözlerimin karardığını hatırlıyorum.

“Siz,” diyorum kendimi toparlamaya çalışarak. “Siz oyunda...”

“Ben maktuldüm!” diyerek sözümü kesiyor otel sahibi. “Benim katillerimin izini sürerken yorgun düşmüş olmalısınız. O sebeple istirahat etmeniz için sizi hemen odanıza getirdik.”

Adamın az önceki gergin hallerinden eser kalmıyor. Her zamanki sempatik ifadesiyle tebessüm ediyor. Misbah Bey, ne zaman otele gelsem çok güzel karşılar beni... İstanbul’da tanıdığım ender dostlarımdan, eşi benzeri bulunmaz biridir. Birkaç kez sahibi olduğu Sarıyer’deki Ahmet Afif Paşa Yalısı’nda da misafir etmişti beni. Gotik mimarisiyle İstanbul’da çok beğendiğim yalıların başında geliyor burası. Hatta yanılmıyorsam Pera Palas Hotel ile bu Ahmet Afif Paşa Yalısı’nın mimarı aynı kişi. İsmi de neydi? Evet Ale-

xandre Vallaury... Fransız asıllı mimarın özellikle İstanbul'da birçok eserinin olduğunu defalarca duymuştum. Bir lakabı da vardı sanki. Bunu Misbah Bey'e sorduğumda adamın şaşkın bakışlarıyla karşılaşıyorum. Benden böyle bir soru beklemiyordu sanırım. 'Kadın az önce ölümden döndü, merak ettiği şeye bak!' diyordur içinden belki de, kim bilir?

Neyse ki şaşkınlığını atlatması uzun sürmüyor. Benim bazı tuhaf hallerime alışmış olmalı.

"Ünlü ressam ve müzeci Osman Hamdi Bey, Alexandre Vallaury'i '*Mimar-ı Şehir*' ismiyle anarmış. Evet, İstanbul'da o kadar eseri var ki, ona '*Şehrin Mimarı*' ismini uygun görmüş. Hatta İstanbul Arkeoloji Müzeleri'nin de mimarı Vallaury'dir. Gerçekten de bir döneme damgasını vurmuş. Biliyorum, belki bunu daha önce de söylemişimdir ama keşke...

Bir an adamcağızın boğazının düğümlendiğini anlıyor ve sanırım yarım kalan cümlesini nasıl tamamlayacağını tahmin ediyorum. Belki de buraya son gelişimden beri birçok kez söylemiştir bunu.

Benim sessiz kaldığımı görünce tahminimi boşa çıkarmayan cümlesini tamamlıyor:

"Vallaury, Ahmet Afif Paşa Yalısı'nı keşke hiç yapmasaydı!"

Tuhaf şey doğrusu! İnsan sahibi olduğu bir yeri neden beğenmez hiç anlamam. Afif Paşa Yalısı'nı bilmesem belki sözlerine hak da veririm. Ama gerek mimari özelliği gerekse

konumu itibariyle harika bir yalı bana göre. Direkt denizin dibinde bir kere, bu bile onu paha biçilemez yapmaya yeterlidir. Aslına bakarsanız, yakın bir zamana kadar Misbah Bey de benim gibi düşünüyordu. Yalısını öve öve bitiremezdi. Lakin bu son gelişimde kendisine bir şeyler oldu sanki!

“İstanbul’da yaşayıp da o yalıya sahip olmak isteyecek birçok kişi vardır Misbah Bey,” diyorum gülümsemeye çalışarak. Artık kendimi daha iyi hissediyor, yatağında doğrulmuş bir şekilde merakla otel sahibinden gelecek yanıtı bekliyorum.

“Emin olun, o yalıya kimse sahip olmak istemez, Bayan Christie!” diyor tereddüt dahi etmeden. “O yalı uğursuz, lanetli! Yalıya bugüne kadar kim sahip olduysa hep acılarla dolu yaşantısı olmuş. Keza sonları da öyle... Maalesef ben bunu geç öğrendim. Sizin bildiğiniz masum bir ev değil orası! O sebeple mümkün olabildiğince uzak durmaya çalışıyorum o yerden! Oranın ortamı resmen kasvet üflüyor, bunalıyorum. Belki inanmayacaksınız ama geceleri tuhaf sesler bile duyuyordum! Resmen psikolojim alt üst olmuştu. Ben de kedim Bon ile Pera Palas’a taşındım. Artık burada yaşıyorum.”

Adam hızlı hızlı konuştuğu için bir an nefes nefese kalıyor. Papyonunu kalın parmaklarıyla esnetip derin bir soluk aldıktan sonra hararetle konuşmasını sürdürüyor:

“İnanır mısınız Bayan Christie, kedim Bon bile rahatsızdı o yalıdan! Bilirsiniz, hayvanlar böyle şeyleri bize göre daha kuvvetli hissediyorlar. Orada kalmak istemiyordu, huyu değişmişti Bon’un... Uysal kedim gitmiş yerine vahşi

bir yaratık gelmişti sanki! Neyse ki buraya gelince tekrardan sakinleşti. Gerçi o yalının etkilerini yine zaman zaman Bon'da gözlemliyorum ama çok şükür eskisi kadar değil.”

Otel sahibinin bir süredir Pera Palas'ta kaldığını biliyordum. Ancak sebebinin bu kadar detay gerektirdiğini bilmiyordum. Söylediği gerekçeler mantık dışı olmakla birlikte oldukça ilgi çekici. Biraz ayaklandıktan sonra uzun zamandır görmediğim şu uğursuz Ahmet Afif Paşa Yalısı'na ziyarette bulunabileceğimi düşünüyorum. Bakalım yıllar önceki ziyaretimden sonra evde neler değişmiş...

Misbah Bey'in Ragdoll cinsi kedisi Bon'u da çok özledim. On dokuz kiloluk, sahibine tutkuyla bakan çok şirin bir kedi idi. Konuşurken onu da epeydir görmediğimi anımsıyorum, bir ara ziyaretine gitsem hiç fena olmayacak.

Düşüncelerimden sıyrıldıktan hemen sonra, “Otel bir evin sağlayacağı konforu vermez ama Misbah Bey,” diyorum, adamı içinde bulunduğu sıkıntılı halinden kurtarmak için.

“Pera Palas benim için bir evden çok daha fazlası,” diyor adam samimiyetle. “Burada kendimi evimde gibi hissetmiyorum, zira burası benim evim! Takdir edersiniz ki, siz değerli misafirlerimize de benzer konforu sağlamaya çalışıyoruz.”

O anda Adam güzel reklam yapıyor doğrusu diye düşünmeden edemiyorum. Ama söylediklerinde de haksız sayılmaz hani. Pera Palas'ın insanı evinde hissettirdiği iddiası bana göre de doğru. Bunu otelin iyi ve sadık bir müşterisi olarak söylüyorum. Tarihi, eşsiz mimarisi, yemekleri ve diğer olanaklarıyla bir otelden çok daha fazlası olduğu aşîkâr.

Misbah Muhayyeş'in iri bedeniyle kıpırdanmaya başladığı anda odadan çıkmak için hazırlandığını anlıyorum. Hemen sonra "Ben aşağıya ineyim Bayan Christie," diyor, saygılı bir ifadeyle. "Sizi daha fazla rahatsız etmek istemem. Siz de iyice istirahat ediniz, kendinizi iyi hissettiğiniz zaman film çekimlerine devam ederiz."

Öyle ya, filmde ben de oynuyordum! Nasıl unuttum bunu... Rahatsızlığım her neyse, akıl bırakmadı bende.

Filmin gerçekçi olması için yapım şirketi direkt bana oyunculuk teklifinde bulunmuştu. Benim on bir günlük ortadan kayboluşum üzerinden biyografik bir polisiye film çekilecekti. Hatta senaryo gereği bu kaybolduğum on bir günlük zaman zarfı içinde kusursuz bir cinayet işleyecekmişim! Düşünebiliyor musunuz, polisiye yazarı katil çıkıyor! Başta senaryo çok absürt gibi gelse de projeyi kabul ettim. Ancak oyunculuk konusunda çok da yetenekli olduğum söylenemez. Yapımcı bu sorunun üstesinden bir şekilde geleceğimizi söylemişti. Tabii projeyi kabul etmemde Misbah Muhayyeş Beyefendi'nin de payı var şüphesiz. Zira filmde o da oynuyor. Dedektif rolünde ise Türkiye'de popüler olmuş gerçek bir dedektifin oynayacağını söylemişlerdi bana. İsmi şu anda hatırlamıyorum. O da benim Belçikalı efsane dedektifim Hercule Poirot'u canlandıracak. Henüz kendisiyle tanışma imkânım olmadı. Onun çekimleri akşam başlayacaktı diye hatırlıyorum. Aslında şu anda kendimi iyi hissediyorum. Ama akşama kadar iyi bir uyku çekebilirim

daha iyi hissedeceğim. Böylelikle akşam tanışmak istediğim rol arkadaşlarımın karşısına daha dinç çıkabilirim.

Otel sahibi odadan çıktıktan sonra uyumak için hazırlıyorum kendimi ama bu pek de mümkün gözüküyor. Misbah Bey'in yalı hakkında söyledikleri aklımdan bir türlü çıkmıyor. Ah şu içimdeki gereksiz gizem tutkusu!

Gerçekten yalı lanetli olabilir mi? Yok canım, artık daha neler!

3.

Akşam 411 numaralı odamdan çıkınca tarihi asansör yerine merdivenleri kullanmayı tercih ediyorum. Beni merdivenleri inmek değil de çıkmak zorluyor. Her ne kadar orta yaşlarda olmama rağmen diğer insanlara göre daha genç gözükssem de, bazı eylemlerin beni daha çabuk yordüğünü söyleyebilirim. On yıl öncesine kadar keyifle yaptığım aktiviteler artık beni zorlamaya başlıyor. Merdiven çıkmak da bu aktivitelerin başında geliyor. Ama yürüyüş yapmayı seven biri için merdivenleri inmek en keyifli sporlardan biri olmalı. Yer çekiminin suyuna gittiğiniz müddetçe hiçbir problem yok!

Pera Palas'ta merdivenleri inmek ayrı bir zevk benim için... Duvarlarında asılı olan sanatsal tabloların ve tarihi fotoğrafların içinde kaybolduğunuzu hissediyorsunuz. Odamın otelin dördüncü katında olmasının en büyük sebebi bu olmalı. Şayet ilk katlardan birinde olsaydım, farkında olmadan bu tabloların varlığından bihaber olacaktım.

Öncelikle Pera Palas'ın kurulduğu yıllara ait siyah beyaz fotoğraflar ve resimler karşılıyor beni. Sonrasında birtakım İstanbul manzaralı tablolar... Aşağı katlara doğru indikçe otelin bugüne kadarki sahiplerinin sıralı portrelerini görü-

yorum. En sonda Misbah Muhayyeş Beyefendi'nin portresi karşılıyor beni. Her zamanki sıcak tebessümüyle karşılık veriyor ziyaretçilerine.

Nedendir bilinmez portreye biraz odaklanınca bir rahatsızlık hissediyorum. Hoşnutsuzluğumun sebebini kestirmeye çalışıyorum önce, lakin bir sonuç alamıyorum. Misbah Bey'in yüz ifadesi mi beni rahatsız eden? Sanki onda başka birini görür gibi oluyorum.

“Bayan Christie, sizi böyle sapasağlam ayakta görebilmek bendenizi çok mutlu etti. Şöyle buyurunuz lütfen!”

Sesle birlikte aniden irkiliyorum. Bakışlarım Misbah Muhayyeş Beyefendi'nin cansız portresinden gerçek silüetine doğru kayıyor. Az önceki yersiz rahatsızlığım bir anda aklımdan çıkıyor ve otel sahibinin gösterdiği yöne doğru ilerliyorum.

Misbah Bey, sabahki haline göre daha derli toplu ve bakımlı görünüyor. Sanırım film çekimlerinden dolayı elbisesini değiştirmiş. Bordo rengindeki papyonunun yerini vişne çürüğü tonlarında bir papyon almış. Yine aynı renkte kadife işlemeli şık bir mendil, ceketinin sağ üst cebinden kendini gösteriyor.

Otelin meşhur ‘*Demir Leydi*’ ismindeki tarihi asansörünün yanından geçip *Patisserie De Pera* ismindeki kafeye giriş yapıyoruz. Burası pembe tonların hâkim olduğu çok şirin bir kafe... İçinde renkli renkli makaronlardan süslemeli kuru ve yaş pastalara kadar birçok tatlı çeşidini bulmak mümkün. Yılbaşı yaklaştığı için kardan adam ve çam ağacı motifli

pastalar ilk dikkat çeken lezzetler arasında... Burada dışarıdaki soğuk havalara inat insanın içini ısıtan bir ortam var.

Kafedeki en kalabalık ve en keyifli sohbetlerin yapıldığı masanın yanında duruyoruz. Bizim gelmemizle birlikte ortamdaki gülüşmeler bıçak misali kesiliyor. Masadaki herkese kısa süreli de olsa bakmaya çalışıyorum. Filmde bana eşlik edecek olan rol arkadaşlarım olmalılar. Aralarında genç bir adam dikkatimi çekiyor. Üstüne koyu lacivert hâkim yakalı kaşe bir ceket giymiş bu adamın en çok dikkatimi çeken tarafı yüz ifadesi oluyor. Sanki buraya zorla getirilmiş gibi... İçine giydiği ince boğazlı kazak, ceketiyse oldukça uyumlu. Başında İtalyan tarzı külah yün bir kasket var, o da elbisesiyle uyumlu olacak şekilde koyu ve pastel tonlarda... Önce kirli sakalını yadırgasam da yüz hatlarına yakışan bir sakal stili seçtiğini anlıyorum. Bıyık ve çene tarafındaki sakalları yanlara göre biraz daha uzun sanki. Bu da yüzünü bedenine göre orantılı bir hale getiriyor. Genel olarak bakımlı ve yakışıklı sayılabilecek biri ama bence onu diğer insanlardan ayıran en bariz özelliği bakışları... Koyu kahverengi gözlerinden neredeyse zekâ fışkırıyor, biriyle sohbet ederken dahi düşünen bir zihne sahip. Ama başta da söylediğim gibi canı çok sıkkın...

Hemen sonra yanında sarı saçlı, renkli gözlü çok daha genç bir çocuk olduğunu fark ediyorum. Çocuk, ilgi ve merakla bana bakıyor. Beni tanımış olmalı. İnce kesim çerçeveli gözlüğü ve hafif çilli yüzüyle oldukça sempatik bir görüntüsü var. Nedendir bilinmez, sürekli tebessüm ediyor.

Üstünde yanındaki genç adamla tamamen zıt düşecek renkli elbiseler var. Masanın üstüne bıraktığı mavi sırt çantasının üstünde ‘*Sherlock Holmes*’ yazısını görüyorum ve samimi olmak gerekirse bu sahne beni çok rahatsız ediyor!

Tam bu esnada Misbah Bey araya giriyor:

“Bayan Christie, sizi dedektifiniz Hercule Poirot ile tanıştırmak isterim. Yani filmdeki rol arkadaşınızla!”

Yüzü hoşnutsuz olan genç adamın ünlü dedektifim Hercule Poirot’u canlandıracağını öğrenince şaşıyorum. Türkiye’de başarılı bir dedektif olduğunu defalarca duymuştum ama filmde Hercule Poirot’u başarılı bir şekilde canlandırabileceği konusunda ciddi şüphelerim var. Dâhi bir dedektifi başarılı bir şekilde oynayabilmek için keskin bakışlar yeterli olabilecek mi? Emin olamıyorum.

Dedektifle tanıştıktan sonra birden araya yanındaki sarı saçlı çocuk giriyor. Hani şu genç Sherlock Holmes:

“Merhaba Bayan Christie, tanıştığıma çok memnun oldum. Ben Bay Poirot’un asistanıyım!”

Ben tam karşılık verecekken, “Bay mı?” diye soruyor dedektif şaşkınlık içinde. Çocuğun hafiften yüzü kızarsa da çok renk vermemeye çalışıyor.

“Ya abi sonuçta resmi bir yerde sayılırsınız, lütfen ama!” diyor kısık bir ses tonuyla. Gülmemek için kendimi zor tutuyorum.

“Ben de memnun oldum,” diyorum, ciddi olmaya çalışarak. “Tabii o çantayı görmeseydim, çok daha memnun olabilirdim!”

Çocuk önce neyi ima ettiğimi anlamıyor. Farkına varmışındaysa yüzündeki kırmızılık tüm çillerini gizlemeye fazlasıyla yetiyor.

“Şey, Bayan Christie... Açıklayabilirim...”

Açıklaması için ona fırsat veriyorum, kafeye girdiğimden beri yerinde duramayan çocuk tek kelime dahi edemiyor.

Aslında suç onun değil. Kabul etmek lazım, bazı ülkelerde dostum Sir Arthur Conan Doyle’un *Sherlock Holmes* serisi benim kitaplarımdan çok daha fazla satıyor. Üzülerek söylemeliyim ki, Türkiye de bu ülkelerden biri... Haliyle çok satan bir karakterin reklam ve pazarlaması da ona göre oluyor. Umuyorum ki, bir gün Türkiye’de sevgili dedektifim Hercule Poirot da en az Sherlock Holmes kadar tanınır ve sevilir.

Masada set ekibinden daha önce tanıştığım birkaç kişiyi daha görüyorum. Yanlarına oturduğumda benimle en fazla genç Sherlock Holmes ilgileniyor. Hatta okulunda hazırladıkları bir edebiyat dergisi için röportaj teklifinde dahi bulunuyor bana. Başta tereddüt etsem de çocuğu kırmamak için teklifi kabul ediyorum. Bir gün sonrası için sözleşiyoruz. Nedendir bilinmez, bu çocuğa sürekli *Sherlock Holmes* diye hitap edesim geliyor. Şüphesiz çantasındaki yazının bu düşüncemde çok etkisi var. Genç Sherlock Holmes...

Biraz sonra bulunduğumuz masaya gelen genç, güzel garson kız bize ne içeceğimizi soruyor. Ben sütlü çay siparişinde bulunuyorum. Dedektif hiç tereddüt etmeden demli bir Türk çayı istiyor. Genç Sherlock Holmes bir süre hayranlıkla genç garson kıza baktıktan sonra, “Ben bir tuzlu kahvenizi alırım,” diyor gülümseyerek. O anda dedektifin koluyla çocuğu dürtüklediğini görüyorum.

Yüzümü ekşiterek “Tuzlu kahve mi?” diye soruyorum şaşkınlıkla. İlk kez böyle bir içeceğin olduğunu duyuyorum. Tadı çok da güzel olmasa gerek...

Şaşkınlıkla Sherlock Holmes’e bakmakta olan garson kıza dönerek, “Menüde böyle bir kahve var mı gerçekten?” diye soruyorum. Eş zamanlı olarak masadakiler gülmeye başlıyor.

Yüz hatlarından çocuğa sinirlendiği belli olan dedektif araya giriyor bu sefer:

“Tatsız bir espri işte, Bayan Christie... Yoksa böyle bir kahveyi bazı özel günler haricinde hiçbir yerde bulamazsınız.”

Çekim saati gelip çatığında masadaki herkes hareketlenmeye başlıyor. Yönetmenimiz benim çekimlerimin yarın öğlen başlayacağını söyleyip kafeden uzaklaşıyor. Gayriih-tiyari seviniyorum bu habere... Sabah gitmek istediğim yer geliyor aklıma, tebessüm ediyorum.

O esnada Dedektifin genç Sherlock Holmes'e bakıp "Başıma ne işler açtın!" dediğini duyuyorum. "Ben dedektifim, ne anlarım oyunculuktan!"

Genç Sherlock Holmes hemen savunmaya geçiyor tabii:

"Sana da iyilik yaramıyor abi ya! Fena mı işte, benim sayemde ününe ün katacaksın."

Böylelikle dedektifin neden suratının asık olduğunu anlıyorum. Haksız da sayılmaz hani... Gerçekten insan başarılı olduğu işin dışındaki diğer alanlarda afallıyor. O bakımdan ben de aynı durumdayım. Kameraların önüne geçip yönetmenin her dediğini yapacağıma, odama kapanıp sütlü çay eşliğinde kitabımı yazmayı tercih ederim. Nedense yazarların kendi işlerinin patronu olduğunu düşünürüm. Yayınevinde ortaya çıkabilecek ufak tefek pürüzler haricinde işine karışan kimse yok. O ne derse ne düşünürse o olur. Filmlerde maddi yetersizliklerden dolayı çekilemeyen sahnelere kitaplarınızda dilediğiniz gibi yer verebiliyorsunuz. Prodüksiyon ve para sıkıntısı yok, hayal ettiğiniz her şeyi kâğıda döküp sadık okurlarınıza sunabiliyorsunuz. Bu keyifli işlerin sonucunda da size para veriyorlar, daha ne olsun ki!

Sanırım Hercule Poirot da kendi işinin patronu olmaya alışmış. (Evet, sanırım ona filmde canlandıracağı rolünden dolayı bu isimle hitap etmek istiyorum.) İnsanlardan sürekli direktif almak zoruna gidiyor olmalı. Genç asistanıyla masadan ayrılırken geçmiş olsun dileklerini iletiyorlar bana. Demek ki, Misbah Bey rahatsızlığımdan onlara da

bahsetmiş. Yahu bu adam iyidir güzeldir de biraz çok mu konuşuyor ne!

‘Neyse’ deyip ayaklanıyorum ben de... Mademki bugün izinliyim, tadını çıkarayım. Pera Palas’ı keşfe çıkıyorum. Belki de onlarca kez gezdiğim Kubbeli Salon’a gidiyor, ismini hak eden büyüleyici altı kubbesine bir kez daha bakıyorum. Ama benim Pera Palas’ın en çok sevdiğim yeri Kubbeli Salon’un hemen yanında bulunan *Kütüphaneli Salon*... Yüksek raflardan çeşit çeşit kitaplara kadar insanı etkisi altına alan büyüleyici bir yer burası... Özellikle koltukları sizi evinizde gibi hissettiriyor, çok rahat ve konforlu...

Bej ve vişne çürüğü karışımı renk tonlarıyla bezenmiş bu koltuklardan birine oturuyorum. Masadaki gazeteleri karıştırıyorum bir süre... İlginç sayılabilecek cinayet haberleri var mı, ona bakıyorum. İstedigimi bulamayınca gazeteleri aldığım yere bırakıp, salondaki raflarda gezdiriyorum gözlerimi. Karşıdaki raflardan birinde yan yana dizilmiş halde kitaplarımı görüyorum. Bu sahneye alışkın olmama rağmen mutlu oluyorum.

Son kitabım *The Murder On The Links* isimli kitabımın da Türkçe çevirisi yapılmıştı. Rafta o kitabı da görünce heyecanla ayaklanıp kütüphaneden son kitabımın çevirisini alıyorum. Burada *Dersimiz Cinayet* ismiyle yayınlanmış. Kapağın üstünde bir hançer resmi var.

‘İyi de bu kitapta suç aleti hançer değil ki, mektup açacağı!’ diyorum kendi kendime, öfkeli bir şekilde. Neden diğer ülkelerde orijinal metne sadık kalmazlar ki! Bir polisiye

kitapta suç aleti o kitabın kimliğini ve ruhunu yansıtır. Ben oradaki cinayet esnasında katilimin eline hançer vermeyi bilmiyor muyum? Demek ki bir sebebi var ki mektup açacağını kullanıyorum.

‘Hazır buradayken bu konuyu yayınevi editörüyle konuşmalıyım’ diye düşünüyorum. Uygun bir zamanda yayınevini de ziyaret edilecekler listesine ekledikten sonra kitaplarımı rahat bırakıp az önceki yerime geçiyorum.

Otele gelen insanları gözlemliyorum bir süre... Biz yazarlar için çevre, doğal bir laboratuvar ortamı gibidir. İyi bir yazarın aynı zamanda iyi bir gözlemci olması gerektiğine inanırım. Çevresini başarılı bir şekilde gözlemleyen bir yazar, kitaplarında kesinlikle karakter sıkıntısı çekmez. Ben de çoğu karakterimi gözlemlerim ve aldığım notlar sayesinde ortaya çıkarırım.

Ama şu anda pek de istediğimi alabileceğimi zannetmiyorum. Çünkü kimi görsem elinde fotoğraf makinesi, otelin bir yerlerini ölümsüzleştirmeye çalışıyor. Bana göre dünyanın en kaliteli kamerasına sahip fotoğraf makinesi, zengin fakir ayırmaksızın sağlıklı her insanda var. Evet, gözlerimiz... Gözler, en kaliteli fotoğraf makinesidir. Ancak insan sahip olduğu birçok yetenek gibi bunun da farkında değil. Nedense kabiliyetinden çok daha düşük seviyede olan materyallerin varlığı insanı daha bir mutlu hissettiriyor.

Bu düşünceler eşliğinde odama doğru ağır adımlarla ilerliyorum. Bir taraftan da beni tanıyan okurlarıma imza

yetiştirmekle meşgulüm. Bu kadar ilgiyle karşılanmak bana mutluluk veriyor.

Tam otelin tarihi sayılabilecek asansörü namı diğer *Demir Leydi*'nin yanı başındaki merdivenleri tırmanacakken birinin başka birine seslenişini duyuyorum:

“Hüzün!”

Arkamı dönüp baktığımda film ekibi ve otelin ziyaretçilerinden örülü kalabalık bir grup gözüme çarpıyor. Sesin nereden geldiğini kestiremiyorum.

Ağır adımlarla otelin kırmızı sarı tonlu halılarla süslenmiş merdivenlerini tırmanırken “Hüzün,” diye mırıldanıyorum kendi kendime. “Ne tuhaf bir isim!”

4.

Sabah çok erken bir saatte uyanıyorum. Bugün çok daha dinç hissediyorum kendimi.

Öğlene kadar izinli olduğumu bilmek mutlu hissettiriyor. Bu sabah kahvaltıyı odama istiyorum. Zamanımı verimli kullanabilmem için bunu yapmam şart.

Kahvaltıyı beklerken pencereden muazzam Haliç manzarasına bakıyorum. Hava kapalı olduğu için denizin de pek tadı yok gibi... Kasım ayında olmamıza rağmen hava çok soğuk, muhtemelen birkaç gün içinde kar yağacak. Birçok insan için sıkıntı teşkil edebilecek bu durum beni rahatsız etmiyor. En çok sevilen kitaplarımı kışın kaleme aldığım geliyor aklıma. Zaten kitaplarımın birçoğu da kış mevsiminde geçer. Bana göre polisiyenin mevsimi kıştır. Şöminenin yanı başında okunan bir polisiye kitabın tadını hiçbir şey veremez. Zaten insan kendi alışkanlıklarının tiryakisi değildir? Benim de en büyük tutkularımdan biri işte bu. Şöminenin başında beni ve okurlarımı maceradan maceraya sürükleyecek polisiye kitaplar okumak ve kaleme almak...

Siparişi verdikten yaklaşık yarım saat sonra kahvaltı tabağım odama geliyor. Normalde çok iştahlı biri sayılmam.

Ama Pera Palas'ın yemeklerine hayır diyebilecek kadar cesur değilim. Özellikle kahvaltı tabağı iştah açıcı...

Benim özel tercihlerimle oluşturulan kahvaltı tabağında; sahanda yumurta, hemen yanında dana sosis, tereyağı, kaymak, müsli, kruvasan, çörek, meyveli yoğurt, taze portakal suyu ve olmazsa olmazım sütlü çay bulunuyor. Pera Palas'a ne zaman gelsem birkaç değişiklik haricinde kahvaltı tabağımı bu şekilde tercih ediyorum. Misbah Muhayyeş Beyefendi bu kahvaltı tabağına 'Agatha Christie' ismini koyacaklarını söylemişti. Önce şaka yaptığını düşünmüştüm ancak yemek menüsünde adımı görünce şaşkınlığımı gizleyemedim doğrusu. Benzer bir kahvaltı tabağı, buranın başka bir müdavimi olan gerilim filmleri yönetmeni Alfred Hitchcock için de tasarlanmış, ne ince bir düşünce!

Sahanda yumurtayla birlikte sunulan dana sosis, tebessüm eden bir yüz ifadesine benzetilmiş. Bu sabah keyfim yerinde olduğu için ben de tebessüm ederek kahvaltımı yapıyorum.

Kahvaltıdan sonra kendimi daha bir iyi hissediyorum. Haliç manzaralı pencerenin yüksek tavanlı perdesini bir kenara iterek sütlü çayımı orada içmek istiyorum. Bir taraftan da kahvaltı tabağıyla birlikte getirilen gazetelere göz gezdiriyorum.

Daily Mirror ile *Daily Sketch* gazetelerinin birbirine benzeyen ana başlıklarına ilgiyle bakıyorum:

Bayan Christie Nerede?

Cinayet Romanları Yazarı Agatha Christie Kayboldu!

1926 senesine ait gazete manşetleri gülümsememe sebebiyet veriyor. Gazetelerden birinde kılık değiştirmiş siyah beyaz fotoğraflarım bile var! Elbette hepsi fotomontaj... Bu fotoğraflar benim on bir günlük süreçte hangi kılıkta dolaşmış olabileceğimi okurlar da hayal edebilsin diye konulmuş olmalı. Fotomontaj da olsa fotoğraflarda çok komik görünüyorum.

Tabii ki bu gazeteler filme özel hazırlanmış manşetlerden oluşuyor. Bir an bu haberlerin gerçek olduğunu düşünüyorum. Gerçekten de on bir gün boyunca kaybolsaydım, bu zaman zarfında bir cinayet mi işlerdim? Yoksa gerçek bir cinayet soruşturmasında diğer kadın ana karakterim *Bayan Marple* gibi dedektif mi olurdum?

Evet, polisiye yazarları belki başarılı ve yaratıcı birer katil olabilirler, onlardaki hayal gücü bu manada ciddi bir dayanak olabilir. Lakin gerçek bir cinayet olayında işlerin kitaplardaki gibi eğlenceli bir şekilde ilerlemediği de aşikâr. Aslında biz polisiye yazarları, aynı zamanda fantastik konulara da yer veriyoruz. Gerçek hayatta bir cinayetin çözümlenme olasılığı çok düşüktür. Birçoğu faili meçhul olarak kalır. Oysaki polisiye kitaplarda çözüme ulaşmayan bir cinayet soruşturması olamaz. Mutlaka karakterlerden biri katil çıkmalıdır. Şayet kitabın sonunda katilin kim olduğunu açıklamazsanız, okur kendisini aldatılmış gibi hisseder. Dolayısıyla kitaplarında şaheser nitelikte yetenekli katiller

çıkaran polisiye yazarları, gerçek hayatta çok da başarılı bir katil ya da dedektif olamayabilir. Bu çok doğal.

Gerçek hayattaki cinayetlerde polisiye kitaplardaki gibi çok çetrefilli olaylar da olmaz. Zaten katil kısa bir süre sonra çıkıp kendisini ifşa eder. Okuduğum cinayet haberlerinde çok basit sebeplerle cinayetlerin işlendiğine şahit olmuştum. Hatta yoldan geçen birini sebepsiz yere öldüren bir canıye neden cinayet işlediğini sorduklarında şu cevabı verdiğini hatırlıyorum:

“Çocukken polis olmak istiyordum. Olamayınca ben de katil olmaya karar verdim!”

Evet, insanın gün içinde verdiği sıradan tepkilerden tutun işlemiş olabileceği cinayete kadar çok da bir mantık aramamak lazım. Zira insan kendi içinde mantıklı ve tutarlı olduğunu düşünen, ama aslında mantıkla uzaktan yakından alakası olmayan bir varlık. Bana tüm dünya dillerinde geçerli hangi soru cümlesini literatürden kaldırmalıyız deseler, hiç düşünmeden ‘Neden’ sorusunu feda ederim. ‘İnsan’ ve ‘Neden?’ birbirine yakışmayan, çok uyumsuz iki kavram bana göre...

Gazeteleri bir kenara bırakıp düşüncelerimden sıyrılıyorum. Artık vakit geldi, bir an önce otelden çıkıp işlerimi tamamlamam gerek. Aksi halde çekimlere geç kalacağım.

Hazırlanırken odamın çalışma masasına bırakılmış sembolik daktiloya takılıyor gözlerim. Oldukça eski bir daktilo olmalı... Daktilodan çıkan ses dünyanın en güzel melodile-

rinden biri olabilir. Keşke oturup yazı yazmak için zamanım olabilseydi diye düşünüyorum.

Hazırlanıp tam odadan çıkacakken gözlerim bu sefer daktilonun yanına bırakılmış bir anahtara takılıyor. Önce odanın anahtarı diye düşünüyorum, ama hayır odanın anahtarı elimde... Sonra bu anahtarla bir şey yapmam gerektiğini hatırlıyorum. O anda beynimin içini bir golf sahasına benzetiyorum. Noktalar birleşmediği takdirde çok da bir anlamı olmayan kocaman bir boşluk...

“Bu anahtarla ben ne yapacaktım?” diye soruyorum kendime. Lakin bir cevap alamıyorum.

“Daha da önemlisi ben bu sabah nereye gidecektim?”

5.

Bir gün sonra akşam üzeri kapım çalınıyor.

Biraz düşününce akşam yemeğini odama istemediğimi hatırlıyorum. Yeni kitap için başladığım araştırmalarım ara verip telaşla açıyorum kapıyı... Karşımda Misbah Muhayyeş Beyefendi'nin benzerini görüyorum. Benzeri diyorum çünkü her zamanki sevecen ifade yok yüzünde. Şakak bölgeleri kırılmış seyrek saçları dağınık, suratıysa oldukça bitkin görünüyor.

“Misbah Bey, iyi misiniz?” diyerek adamı içeri alıyorum. Zavallı otel sahibinin yürüyüşü bile değişmiş. Bir günde yirmi yıl yaşlanmış gibi bir hali var.

“Çok kötü!” diyor kesik kesik soluyarak. “Çok kötü bir şey oldu, Bayan Christie.”

Telaşım daha da artıyor.

“Ne oldu Misbah Bey, önce bir sakın olun lütfen,” diyorum adamı teskin etmek için. Ama fayda etmiyor, dokunsam ağlayacak...

Kalkıp bir bardak su dolduruyorum. Gelişigüzel bir yudum aldıktan sonra bardağı atarcasına masaya bırakıyor. Su içecek dahi hali yok adamcağızın.

Biraz soluklandıktan sonra konuşmaya başlıyor:

“Kedim... Bon... Maalesef onu kaybettik!”

Adamın kalın çerçeveli gözlüğünün arasından birkaç damlanın süzülüp gömleğine doğru düştüğünü görüyorum. Ben de şaşkınlık içindeyim, en son konuştuğumuzda Bon’un birkaç ufak tefek sağlık probleminin dışında iyi olduğunu söylemişti. Her ölüm erken ve şaşırtıcıdır derler, demek ki kediler için de aynı durum geçerliymiş. O anda bunu anlıyorum.

Kısa süreli bir sessizliğin ardından, “Peki ama nasıl oldu bu?” diye soracak oluyorum. Bir taraftan da birkaç gün önce kediyi görmek istediğim geliyor aklıma. Keşke ertelemeseydim diye hayıflanıyorum kederle. Bu hayatta hiçbir şey ertelemeye gelmiyor.

Misbah Bey, gözlüğünü çıkarıp ona verdiğim mendille yeşil iri gözlerini siliyor.

“Ben nedenini iyi biliyorum,” diyor, yarı kederli yarı öfkeli bir yüz ifadesiyle. ‘Yoksa kedisinin öldürüldüğünü mü düşünüyor?’ diye soruyorum kendime. Yok canım, sanmıyorum. O şirin kedicikle kimin, ne gibi bir problemi olabilirdi ki?

Hemen sonra ağzındaki baklayı çıkarıyor:

“O lanetli yalı...” Cümlesini tamamlayamadan bir öksürük krizine giriyor. Zorlukla masadaki sudan bir yudum daha aldıktan sonra kendisini ancak toparlayabiliyor.

“Evet, o uğursuz yalı yüzünden öldü Bon!”

‘Bu adam üzüntüyle ne dediğini bilmiyor’ diye düşünüyorum. Kafasına taş düşse o güzelim yalıdan bilecek! Yine de adamı sözlerimle incitmek istemiyorum.

“Peki bu kanıya nasıl vardınız?” diye soruyorum bir dedektif edasıyla. Adam şüpheyile yüzüme bakıyor. Zihninde bir şeyleri tarttığı belli...

“Bana inanmıyorsunuz değil mi?” diye soruyor, kırılgan bir yüz ifadesiyle. “Belki de haklısınız, böyle akıl dışı bir şeye kimi, nasıl inandırabilirim ki?”

Sonra kendisinden beklenmeyecek çeviklikle birden ayaklanıyor.

“Bayan Christie, sizden rica etsem odama kadar gelebilir misiniz?”

Şaşıyorum. İyi ama neden?

Adam bakışlarımdan ve sessiz kalışımdan tepkimi anlamış olmalı. Yanıtlıyor:

“Odamda size göstermek istediğim bir şey var, çok zamanınızı almam. Lütfen...”

Kederli adamı daha fazla üzmemek istemiyorum ve onun peşi sıra ilerlemeye başlıyorum. Misbah Bey’in odası birinci katta... Adamcağız asansörü aklına dahi getirmiyor. Telaşlı bir şekilde inmeye başlıyor merdivenleri.

Bir süre sonra adamın nefes nefese kaldığını görüyorum. Kalp rahatsızlığından dolayı daha yavaş yürümesi için uyarıda bulunuyorum. Birkaç yıl önce Pera Palas’a geldiğimde Misbah Bey’in kalp krizi geçirdiğini öğrenmiştim. Kalp ra-

hatsızlığı olan kişilerin bu hayatı çok daha yavaş ve sakin yaşaması gerekiyor.

Otel sahibi, tüm uyarılarıma rağmen temposunu koruyor ve kısa sürede odasının kapısına kadar geliyoruz.

Doğruyu söylemek gerekirse, merdivenleri inerken beni odanın içinde korkunç bir görüntünün karşılayacağını düşünüyordum. Ancak odadaki dağınıklığı saymazsak göze çarpan hiçbir korkunç detay yok.

“Bayan Christie, şuna bakın!” diyor Misbah Muhayyeş, kalın parmaklarını bir noktada kenetleyerek.

Gösterdiği yerde devasa büyüklükte tablo gibi ayakta duran bir halı göze çarpıyor. Açık kahverengi - siyah tonlarda olan ve ilgi çekici görünen bu halının adamcağızı neden bu kadar rahatsız ettiğini anlamaya çalışıyorum. Sanırım o anlatana kadar da idrak edebileceğimi düşünmüyorum.

“Bu gördüğünüz halı dün akşam saatlerinde bana ulaştı,” diyor Misbah Bey, gözünü bir saniye bile halıdan ayırmadan.

“Ne var bunda?” diye soruyorum, bıkkınlık içinde. Sanırım bu adamın sanrılarından sıkılmaya başlıyorum.

Sesimdeki bıkkınlığı hissetmiş olacak ki, “Ne mi var?” diye soruyor hayretle. İri gözleri kalın camlı gözlüğünün ardında daha da büyük görünüyor. “Dün akşam bu halı bana gönderildi Bayan Christie, bugün de sevgili kedim Bon öldü!”

‘Bu mu yani’ diye düşünmeye başlıyorum. Bu adam tüm aklî melekelerini yitirmiş olmalı!

“Sıradan bir halının sizin kedinizle ne gibi bir bağı olabilir ki?” diye soruyorum, seçtiğim kelimelere dikkat ederek. “Sadece bir rastlantı olamaz mı?”

“Elbette olabilir,” diyor adam kederle. Bir taraftan da nefretle bakan gözlerini halıdan ayırmadığını fark ediyorum. “Ama bu halı sizin de söylediğiniz gibi *sıradan* değil, Bayan Christie. Aslına bakarsanız burada problem bu halı da değil! Onun nereden geldiği...”

Bu adam bugün neden bulmaca gibi konuşuyor, anlamıyorum. Halıya düşman gözlerle bakan kişi, şimdi problemin onda olmadığını söylüyor. Odama gitsem daha iyi olacak galiba. Yarın daha sağlıklı kafayla konuşmakta fayda var.

Tam odama çekilmek için müsaade isteyecekken, “Yalı...” diyor Misbah Bey. “Bu halıyı bana o lanetli yalı gönderdi!”

Öylece, bir süre olduğum yerde kalıyorum. Gözlerim bir halının desenleri üzerine kayıyor, bir de Misbah Bey’in şu anda net olarak kestiremediğim yüz ifadesine... Bir yalı birine nasıl hediye gönderebilir ki? Sanırım ben de aklımı yitirmek üzereyim.

Misbah Muhayyeş Beyefendi, bendeki ikircimi fark etmiş olacak ki, yatağının yanı başındaki komodinin üzerinde bulunan küçük bir kartı alıp bana uzatıyor.

“Bu kart dün akşam halıyla birlikte gönderildi bana... Üstünde yazan nota ve altındaki adrese bakmanızı rica ediyorum.”

Adamın söylediğini yapıyorum. Soru işaretleriyle dolu biçare gözlerim, kartın üstünde geziniyor. Kartın not bölümünde ‘Yakında... Çok yakında!’ yazısını görüyorum. Bu cümle nedense benim için çok bir anlam ifade etmiyor. Notun altında ise *Ahmet Afif Paşa Yalısı*’nın açık adresi var. Yani gönderilen yerin adresi...

“Misbah Bey, bu nasıl olabilir?” diyorum hayretle. “Afif Paşa Yalısı’nda sizden başka yaşayan başka birileri var mı?”

Tereddütsüz “Yok tabii ki!” diyor adam. “Orada artık ben bile yaşamıyorum, uğursuz bir yalıyı kim ne yapsın!”

Misbah Bey’in kedisiyle birlikte sakın bir yaşam sürdüğünü biliyordum. Hatta birinci dereceden bir akrabası da yoktu diye hatırlıyorum.

Kısa süreli bir tereddüttün ardından “Birisi size tatsız bir şaka yapıyor olabilir mi?” diye soruyorum. O an için aklıma başka bir şey gelmiyor. Misbah Bey oldukça zengin biri. Eğer bu bir şaka değilse mal varlığından dolayı tehdit dahi ediliyor olabilir.

“Yapmayın Bayan Christie,” diyor adam bitkin bir ifadeyle. “Böyle şaka mı olur, benim bugün kedim öldü! Anlamıyor musunuz, o uğursuz yalının laneti bu! Ne kadar uzağa gidersem gideyim bu uğursuzluk beni rahat bırakmayacak!”

Gerçekten tuhaf bir durum. İpek işlemeli halıya biraz daha yaklaşıyorum. Şimdiye kadar çok halı gördüm. Lakin bu şekilde tablo gibi ayakta sergilenen bir halıya ilk kez bu kadar yakından bakıyorum. Halının yatay ve dikey kenarlarında

birbirine tıpatıp benzeyen ve uzun burunları aşağı doğru bakan filler gözüme çarpıyor. Süslemeleri genellikle üst kısımda yoğunlaşan halının iç kısmına doğru inildikçe yoğun bir şekilde Doğu kültürünün esintileri hissediliyor. Uzaktan bakıldığında seccadeyi de andıran halının üst kısmında yuvarlak bir saat görseli bulunuyor. Saatin akreple yelkovanı 03.30 ya da 15.30'u gösteriyor olmalı. Saatten aşağı doğru sarkan çiçekler görüyorum. Çiçeğin türünü merak ederek bir adım daha yaklaşıyorum halıya... Yanılmıyorsam sonbahar ve hüznün sembolü de olan kasımpatı çiçeği olmalı. Saatin etrafında farklı desenler de göze çarpıyor. Hemen altında halının ortasına doğru işlenmiş yirmi adet şamdan motifi olduğunu fark ediyorum. Saatin sağ ve sol üst çaprazında simetrik olarak kanatları kapalı iki kuş figürü dikkatimi çekiyor. Tekrardan halının çevresindeki fillere bakıyorum. Tuhaf şey, oysaki fillerin uğur getirdiğine inanılır. Misbah Bey ise başından beri halının getirdiği uğursuzluktan dem vuruyor.

“Bu bir Hint halısı olmalı,” diyorum ama otel sahibinin benim sözlerimi umursadığı yok. Nemli gözleri oda kapısının yanında bulunan kaba kilitlenmiş. Bu Bon’un yemek kabı olmalı...

“Hayat çok tuhaf Bayan Christie,” diyor, koca adam çocuk gibi ağlamaya başlayarak. “Bon dün o kaptan sağlıklı bir şekilde yemek yiyordu. Dün gecedен kalma maması hala o kabın içinde... Peki Bon nerede?”

6.

“Bayan Christie, bir polisiye yazarı olarak hiç cinayet işlemeyi düşündünüz mü?”

Genç Sherlock Holmes, elinde bir kalemle defter tüm söylediklerimi not alıyor. Üstünde okul üniforması var. Saçları geçen gördüğüm güne göre daha dağınık...

Bir gün gecikmeyle de olsa ona verdiğim röportaj sözünü tutuyorum. Aksi halde beni rahat bırakacağı yok. Ama belli ki iyi hazırlanmış röportaja, bazı soruları beni zorluyor.

Filmde dedektifimi canlandıracak olan namı diğer Hercule Poirot da film çekim saatini beklerken bize eşlik ediyor. Belki de beni genç asistanının bazı tuhaf tepkileri ve esprilerinden korumaya çalışıyordur, kim bilir?

Öyle ki, dedektif çocuğun sorduğu ilginç ama yaratıcı sorusundan sonra araya giriyor:

“Doğru düzgün sorular sorsana Bayan Christie’ye... Şimdi cinayet işlerini falan niye karıştırıyorsun?”

Genç Sherlock Holmes altta kalır mı, hemen veriyor cevabı:

“Ya abi, kadın cinayet romanları yazarı! Ne sormamı bekliyorsun? Ayrıca lütfen, basın mensuplarının işine karışmazsan sevinirim.”

“Sen mi basın mensubusun?” diyor dedektif, alaycı bir ifadeyle. Sonrasında saygıyla bana doğru dönüyor:

“Bayan Christie, her soruya yanıt vermek zorunda değilsiniz.”

O anda kendimi gerçek bir cinayet soruşturmasında gibi hissediyorum. Ama roller değişmiş şekilde... Genç Sherlock Holmes kötü polis, Hercule Poirot da avukatım olmuş!

“Hayır,” diye yanıtlıyorum sonunda. “Sorular gayet güzel. Hatta bazıları çok yaratıcı! Soruların cevaplarını düşünürken beyin jimnastiği oluyor benim için de... Siz de iyi bilirsiniz, bizim gibi ‘zihin işçileri’ sürekli düşünmeli ve...”

Araya çocuk giriyor ve cümlemi tam da istediğim gibi tamamlıyor:

“Küçük gri hücrelerimizi çalıştırmalıyız!”

Çocuğun cümlesini tebessüm ederek onaylıyorum. Sütlü çayımdan bir yudum aldıktan sonra az önceki soruya dönüyorum:

“Açıkçası ben cinayetlerimi kitaplarımda işliyorum. Haliyle gerçek hayatta böyle ilkel bir yönleme ihtiyacım olmuyor. Bana göre en yetenekli katiller...”

“Polisiye yazarlarıdır!” diye heyecanla bağırıyor Sherlock Holmes. Sözüm yine yarıda kalıyor ama nedense bu çocuğa kızamıyorum. Benim sakın, sessiz bir çocukluğum olmuştu.

Belki de onun bu pozitif enerjisi bundan dolayı hoşuma gidiyor.

Lakin benden beklenen tepkiyi vermekte de gecikmiyor dedektif:

“Sürekli Bayan Christie’nin sözünü kesip durma, bay Sherlock Holmes! Konuşan bir insanın sözünü kesmek büyük saygısızlıktır. Ayrıca şu...”

Sherlock Holmes bu sefer dedektifin sözünü kesiyor:

“Şu kravatını düzelt diyeceksin abi, biliyorum.”

Çocuk hızla sola yatmış olan kravatını gelişigüzel düzeltiyor ve bu tepkisi gülmeme sebebiyet veriyor. Ayrıca buradan dedektifin simetri hastalığının olduğunu anlıyorum. Çok ağır olmasa da bende de vardır simetri hastalığı... Sanırım bu rahatsızlık daha çok analitik zekâya sahip insanlarda görülüyor.

“Evet, bir diğer soruma geçiyorum,” diyor çocuk, az önceki haline göre daha ciddi görünmeye çalışarak. “Bayan Christie, en sevdiğiniz sayıyı öğrenebilir miyim?”

Hiç düşünmeden yanıtlıyorum:

“Yedi...”

Çocuk, bu rakamı ilk kez duymuş gibi şaşıyor:

“Öyle mi? Peki sebebi nedir?”

“Çoğu kitap yedinci sayfadan başlar da ondan!” diyorum ve sonrasında göz kırpmıyorum ona.

Bu cevabıma Dedektif Hercule Poirot da şaşıyor.

“İlginç... Ben de yedi rakamını çok severim ama hiç bu açıdan bakmamıştım.”

Sözünü tamamladıktan sonra gözlerini kısıp düşünmeye başlıyor. Nedendir bilinmez, o anda en popüler dedektifim Hercule Poirot’u filmde bu genç adamın canlandırıyor oluşuna seviniyorum.

“Peki Türkiye’de kitaplarınızın *Sherlock Holmes* serilerinden daha az satmasını neye bağlıyorsunuz?” diye soruyor çocuk ciddi ciddi. O anda ilk kez sinirlenmeye başladığımı hissediyorum. Çok enerjik, zeki, tatlı bir çocuk ama sanırım biraz da patavatsız! Ona boş yere *Genç Sherlock Holmes* demiyorum ya!

Araya yine dedektif giriyor ve bu sefer çok da iyi yapıyor:

“Evet, bu röportaj burada bitmiştir! Bayan Christie’ye teşekkürümüzü edip kalkalım artık. Daha fazla yormayalım kendisini. Hem benim çekim saati yaklaşıyor, sen de çabuk eve!”

“İyi de abi benim birkaç sorum daha vardı!”

“Tamam, onları da bana sorarsın. Bayan Christie, bu genç adama katlandığınız için çok teşekkür ederim.”

İkilinin eğlenceli diyaloglarından sonra az önceki kızgınlığımı unutuyorum. Ben de onlara teşekkür edip, Patisserie De Pera’nın pembe tonlarındaki şirin masasından ayrılıp odama doğru ilerliyorum.

Bugün kendimi biraz halsiz hissettiğimden asansörü kullanmayı tercih ediyorum. Öyle ki, *Demir Leydi*’nin demir

süslemeli kapısını aralayıp asansöre bindiğim an başımda hafif bir ağrı hissediyorum. Sanırım biraz fazla yordum kendimi. Sabaha kadar güzel, derin bir uyku çekersem hiçbir şeyim kalmaz.

Asansör beni dördüncü kata ulaştırmak için hareket etmeye başlıyor. Nedense hiçbir asansörde hissetmediğim duyguları Türkiye'nin ilk, Avrupa'nın ikinci elektrikli asansörü olan *Demir Leydi*'de hissediyorum. Sanki bu tarihi asansörün bir ruhu var. Tek amacı sizi bir yerden başka bir yere ulaştırmak değil. Aynı zamanda sizi tarihte yolculuğa çıkarıyor hissini veriyor.

Asansörün içindeki kenarları süslemeli aynaya bakıyorum. Yüzüm oldukça bitkin görünüyor. Oysa bir iki saat önce kendimi çok iyi hissediyordum. Her ne kadar kabullenmek istemesem de yaşlandığımı ve eski gücümün kalmadığını anlıyorum.

Demir Leydi birinci kata ulaştığında baktığım aynada bir yansıma görüyorum. Misbah Muhayyeş Beyefendi, odasının önünde bir otel çalışanıyla tartışıyor. Yok canım, belki de normal direktifler veriyordur.

Emin olmak için bu sefer arkamı dönüyorum. Asansörün demir süslemelerinin ardından tartışmayı daha rahat gözlemliyorum. Asansör hareket halinde olduğu için onlar beni görmüyor, ama ben onların resmen tartıştıklarına şahit oluyorum. Daha doğrusu tek taraflı bir gerginlik gibi görünüyor. Misbah Bey, sağ elinin işaret parmağını orta yaşlarda görünen görevliye doğru sallayarak hararetli bir

şekilde konuşuyor. Dikkat kesilmeme rağmen söylediklerini duyamıyorum. Ama otel sahibinin açık yeşil gözlerinden âdeta alev çıktığını görebilmek için büyütece gerek yok.

Kedisini kaybettikten sonra bu adama bir şeyler oldu sanki, mizacı değişti. Sakin, güler yüzlü Misbah Bey gitti, yerine insanlarla tartışmak için bahane arayan biri geldi. Sanki o kedicik, adamın bu dünyayla kurduğu sevgi bağı arasındaki tek köprüydü. Kalp hastası olan Misbah Bey'in daha sakin olması gerekiyor. Bu adamcağız için endişeleniyorum.

Asansör ikinci kata doğru yükselirken Misbah Bey'in azarladığı otel görevlisinin de yüzüne bakmaya çalışıyorum. Oldukça gergin ve öfkeli görünüyor o da... Yüz ifadesini beğenmiyorum. Patronunun sözlerini dinleyen sadık bir çalışandan çok, azarlanmaktan nefret eden asi birini andırıyor. Yuvarlak, hafif topluca bir yüz hattına sahip. Sinekkaydı tıraş olduğu için çene yapısından dişlerini sıkıldığını görebiliyorum. Boyu Misbah Bey'e göre bir hayli uzun olduğundan, neredeyse ikinci kata geldiğimde bile yan profilden suratını görebiliyorum. Adamın üstünde kırmızı siyah tonlarda iş kostümü var. Bir otel görevlisinden çok tiyatro oyuncusuna benzetiyorum nedense. Belki de çektiğimiz sinema filminde bu görevli de oynuyordur diye düşünüyorum. Benimki sadece bir tahmin tabii. Yoksa böyle birini set ekibinde daha evvel gördüğümü hiç hatırlamıyorum.

Gerçi bu son zamanlarda doğru düzgün neyi hatırlıyorum ki?

Asansör üçüncü kata yaklaşırken görüntüler tamamen kayboluyor. Sadece uzaktan ne olduğu anlaşılamayan tuhaf sesler yankılanıyor.

Dördüncü kata geldiğimde ise ne görüntü ne de ses kalıyor. Tam istediğim gibi... Derin bir sükûnet hali...

Bu sükûnetin bozulmamasını temenni ederek 411 numaralı odama giriyorum.

7.

“Her gün ölen birini ölümle korkutamazsın!”

Sesin geldiği yöne doğru bakıyorum. Geçende gördüğüm pembe kıyafetler içindeki kız, çalışma masasına oturmuş kâğıda bir şeyler yazıyor. Bir yandan da yazdıklarını okuyan kızın masasında bir kutu dikkatimi çekiyor. Uzun, dar bir hediye kutusu...

O anda babam geliyor aklıma. Kutunun içinde ne olduğunu merak ettiğim için masaya biraz daha yaklaşıyorum. Bu sefer kızın beni gördüğü yok... Hararetle bir şeyler yazmaya devam ediyor.

En son gördüğüm haline göre biraz daha büyümüş gibi geliyor bana. Bilmiyorum, belki yanılıyor da olabilirim.

Masaya yaklaşınca hediye kutusunun çoktan açıldığını fark ediyorum. Acaba o kutuda ne vardı?

Bu esnada odanın kapısı hızla açılıyor. İçeri kilolu, gözlüklü bir adamla bu kız yaşlarında bir erkek çocuk giriyor. İkisinin de yüzünde alaycı bir ifade seziyorum. Küçük kızın onlara aldırmadığını fark eden adam masaya doğru bir adım daha atıyor.

“Boşa uğraşıyorsun ufaklık!” diyor gür sesiyle. “Her isteyen yazar olabilseydi, ülke koskocaman bir kitap çöplüğüne dönerdi!”

Kız, adamı hala umursamıyor. Kâğıda bir şeyler yazıyor ve yazdıklarını sessizce mırıldanıyor.

“Sana söylüyorum!” diyor adam, sesini daha da yükselterek. “Sende yetenek falan yok, bırak bu işleri!”

Kız bu sözden sonra ilk kez başını kaldırıyor. Kehribar rengi gözlerinde tarif edemeyeceğim bir öfke var. Bir adama bir de adamın yanındaki erkek çocuğa bakıyor hiddetle.

“Seninle her türlü bahse girerim,” diyor bu sefer erkek çocuk. “Sen kitap falan yazamazsın!”

Gözlüklü adam, “Aynı fikirdeyim,” diyerek yanındaki çocuğu destekliyor. “Cesaretin varsa bahse girsenize... Ne o? Kendine güvenmiyor musun yoksa?”

O anda gözlüklü, kilolu adamı Misbah Muhayyeş’e benzetiyorum. Karakter olarak alakası yok, ama fiziksel özellikler neredeyse birebir... Kalın siyah çerçeveli gözlüğünün ardındaki yeşil gözlerde alaycı ve öfkeli bir ifade seziyorum.

Kız, en sonunda dayanamayıp çalışma masasından aldığı bir şeyi adama doğru tehditkâr bir şekilde tutuyor. Önce bunun ne olduğunu anlamıyorum. Hatta kızın o şeyi tutuş tarzından bir bıçak olabileceğini düşünüyorum. Ama hayır, elinde tuttuğu şey bıçak değil, bir mektup açacağı...

“Bizi onunla mı korkutacaksın?” diyor adam sert bir ifadeyle. Sonrasında erkek çocukla birlikte gülmeye başlıyor.

Kahkahaları küçük odanın içinde yankılanırken, benim gözlerim tekrardan kızın elindeki metalik koyu kahverengi mektup açacağına kayıyor. Oldukça estetik bir tasarıma sahip olan bu mektup açacağının, babamın küçük kıza hediyesi olabileceği geliyor aklıma. Kıskanıyorum.

Elindeki mektup açacağıyla karşısındakilere meydan okuyan küçük kız, aniden kehribar rengi gözlerini bana çeviriyor. Bir süre göz göze geliyoruz. Onu tam tanıyacak gibi oluyorum. Ama son anda gayriihtiyari olarak gözlerimi kızıdan kaçırıyorum.

8.

Pera Palas'ın birinci kat 38 numaralı odasının önündeyim. Asansör biraz daha ileride, çaprazımda kalıyor olmasına rağmen yüzüm *Demir Leydi*'nin olduğu yöne bakıyor.

Buraya ne zaman geldim, hiç hatırlamıyorum. Zihnim boş bir levha gibi bilinmezlerle dolu.

Otel koridorunun loşluğundan gece yarısı olduğunu anlıyorum. Gece yarısı odamdan üç kat aşağıda işim ne? 'Acilen bir doktora görünmeliyim' diyorum kendi kendime. Ortamda tam manasıyla bir ölüm sessizliği asılı... Yoksa bu birazdan kopacak olan fırtınanın habercisi mi? Ne zaman derin bir sessizliğin kucağında bulsam kendimi, kısa bir süre sonra kıyametler kopar!

Korkmaya başlıyorum. Evet, bu atmosfer benim gibi soğukkanlı birini dahi korkutmaya yeterli... Sanırım ilk kez Pera Palas'ın karanlık dehlizlerinden korkuyorum.

Hızla asansöre doğru ilerlemeye başlıyorum. Ta ki 38-39 numaralı odadan yükselen çığlık sesine kadar! O anda tıpkı heykel gibi kalıyorum olduğum yerde. Sonrasında refleksle sesin geldiği yöne bakıyorum. Ses az önce önünde durduğum odadan yükseliyor. Temkinli adımlarla odaya doğru birkaç adım atıyorum ve odanın kapısının açık olduğunu fark

ediyorum. Kapı ardına kadar açık olmasa da aralık hemen kendini gösteriyor.

Burası otel sahibi Misbah Muhayyeş Beyefendi'nin odası değil mi? Tabii ya, o oda! Şimdi korkum daha da artıyor. Sevgili dostum, arkadaşım için kaygılanıyorum. Acilen bir şey yapmam gerekiyor. Resepsiyona haber versem her şey için çok geç olabilir. Hemen müdahale etmem gerekiyor, ama nasıl? Azılı bir canıyla nasıl mücadele edebilirim ki?

Bunları düşündüğüm esnada yürümemi sürdürüyorum. Yapacak bir şey yok, ne yapıp edip gireceğim odaya...

Sonra bir anda odadaki sesler kesiliyor. Aralık kapının tamamen açıldığını görüyorum. İçeriden biri telaşla koşar adım çıkıp koridorun diğer tarafından uzaklaşıyor. Şans eseri beni görmüyor, ama sanırım ben onu tarif edebilirim. Üstünde otel kostümleri olan biri bu... Ama... Ama sanki yüzü kadına benziyor! Neden böyle bir kanıya kapıldığımı bilemiyorum, ama evet, odadan çıkıp kaçan kişinin yüzü pek erkeksi değildi sanki. Ya da yüzü gölgede kaldığı için ben mi yanılıyorum? Bu ortamdaki loşluğun ve gölgelerin oyunu olabilir mi?

Neyse, diye düşünüyorum. Bu daha sonradan kafa yorulacak bir konu... Şu anda Misbah Bey'in durumu önemli. İçeriden öyle ya da böyle birinin çıkması biraz cesaret veriyor bana. Hala korkmama rağmen içeri giriyorum.

Odada ağır bir koku karşılıyor beni. Aşına bir koku, ama çıkaramıyorum. Geçen geldiğim günkü dağınıklık aynı şekilde kendini koruyor. Kapının hemen yanında Bon'un

yemek kabını görüyorum. Demek ki Misbah Bey kabı kaldırmaya kıyamamış, sanki Bon yaşıyormuş gibi aynı yerinde duruyor. Biraz daha ilerleyince Misbah Bey'in yatağını ve yatağın yanındaki halıyı görüyorum. Gece loşluğunda daha bir görkemli görünüyor. Otel sahibinin çalışma masasına bakıyorum. Bazı önemsiz görünen evraklar dışında Bon'un ilaç ve reçeteleri gözüme çarpıyor. Adam kedisinin ölümünü bir türlü kabullenememiş, ne acı!

Misbah Muhayyeş Beyefendi'nin de deyimiyle; ona ve kedisine ait her şey burada, peki ama kendisi nerede? Yoksa tüm bunlar yine zihnimin oynadığı bir tür oyun mu? Son zamanlarda gerçekten kendimi tanıyamıyorum.

Odada bakmadığım tek bir yer kalıyor: banyo.

Ağır adımlarla bu sefer banyoya doğru yaklaşıyorum. Hiç ses yok. Kapının yanına gelince ışığın açık, kapının aralık olduğunu fark ediyorum. Telaşla Misbah Bey'in masasındaki vazoyu alıyorum titreyen ellerime. Umarım ona hiç ihtiyacım olmaz, diye düşünüyorum bir taraftan da.

Kapının kulpunu ittirdiğimde korkunç bir sahne karşılıyor beni! Başta aşına gelen kokuyu hemen hatırlıyorum.

Önce mavi beyaz renklerin birbirine girdiği banyo duvarında yer yer kırmızı parmak izleri görüyorum. Parmak izlerinin aşağıya doğru uzadığı yerler, gözlerimi tek bir noktaya kilitliyor. Misbah Muhayyeş Beyefendi, yüzükoyun banyonun soğuk fayansları üstünde öylece hareketsiz yatıyor. Ellerin ve başının olduğu yerlerde yoğun kan birikintisi görüyorum. Kalın çerçeveli gözlüğü hemen yanı başında

camları kana bulanmış halde öylece duruyor. O anda bir film sahnesindeymişim gibi hissediyorum. Birazdan yönetmen komut verecek ve yerde yatan adam hiçbir şey olmamış gibi ayaklanacak.

Ama olmuyor. Derin ve sinir bozucu sessizlik devam ediyor. Kesif kan kokusundan dolayı kusmamak için kendimi zor tutuyorum.

“Ah Misbah Beyciğim!” diyorum, artık adamın beni duyamayacağını bildiğim halde. “Yerde yatan bu çaresiz kişi gerçekten siz misiniz?”

9.

Gün doğalı çok oluyor.

Patisserie De Pera'da öylece oturmuş kara kara düşünüyorum. Masada çok sevdiğim sütlü çayım var ama bir yudum bile almıyorum. Gece gördüğüm korkunç sahne hala hafızamda dönüp duruyor.

Gece olaydan hemen sonra otel yetkilileri Misbah Bey'in odasına geldiler. Sonrasında da emniyet güçleri olaya el koydu. Olay yeri inceleme ekibi, bir delil bulunur umuduyla otel sahibinin odasını ve cinayet mahallini didik didik ettiler. Kayda değer bir şey bulundu mu bilemiyorum.

Filmde ünlü dedektifim Hercule Poirot'u canlandıracak olan genç dedektif de soruşturmaya dahil oldu. Emniyet güçleri içinde bir ekibi varmış sanırım. İsmi de neydi? Şimdi gelmiyor aklıma.

Ekibin tecrübeli lideri olan başkomiserle bir iki saat önce tanıştık. Hafiften benim Hercule Poirot'u andıran pos bıyıklı, babacan bir adam... Üstünden hiç çıkarmadığı kruvaze yaka gri kâşe kabanıyla daha bir heybetli görünüyor. Kalın ve gür ses tonundan etkilenmemek mümkün değil. Ekibindeki herkes çok saygı duyuyor ona, bir dediğini iki etmiyorlar.

Bir de Başkomiserin yanından bir an olsun ayrılmayan bir kadın polis var. Muhtemelen şimdi adını hatırlayamayacağım. Oldukça sade giyinen, hafif makyaj yapmayı tercih eden güzel bir genç polis... Başkomiser belli ki çok güveniyor ona. Dedektifle de sıkı ilişkileri var.

Ekipte birkaç kişi daha olduğunu söyledi dedektif. Ama onlar şu anda başka bir soruşturmayla ilgilendikleri için ekibe daha sonra dahil olacaklarmış.

Gözlemlediğim kadarıyla bir ekipten çok aile gibiler. Hepsi birbirini çok iyi tanıyor ve en önemlisi saygı duyuyorlar. Şu zorlu süreçte onlarla daha sık görüşeceğim galiba.

Olay saatinde gördüğüm ya da gördüğümü sandığım detayları onlara nasıl anlatacağımı bilmiyorum. Ama gerçeklerin ortaya çıkması için her şeyin bilinmesi şart. Kitaplarımdaki bazı önemli bilgileri saklayan gizemli karakterlerden biri olmak istemiyorum.

Misbah Bey'in kalp rahatsızlığı olduğunu bilen otel yetkilileri, olay mahallini gördüklerinde adamcağızın kalp krizi geçirerek banyoda düşüp başını bir yere vurmuş olabileceğini düşündüler. Ancak emniyet güçleri bu ölümü şüpheli buldu. Onları şüpheyi düşüren en güçlü dayanaksa Misbah Muhayyeş Beyefendi'nin mal varlığı tabii ki... Otel sahibinin birinci kat 54 numaralı odasında kasası varmış sanırım. Başkomiser ve ekibi önce o odayı kontrol ettiler. Lakin kasada ve oda kapısında bir zorlama tespit edilemedi. Aynı şekilde kaldığı odanın kapısında da herhangi bir zorlama yokmuş. Yani bu şu demek oluyor ki, Misbah Bey katiline kapıyı kendi elleriyle

açmış. Elbette en detaylı bilgiyi öğleden sonra yapılacak otopsi sonuçları verecek.

Şokun etkisiyle olay mahallini hatırlamaya çalışıyorum ama detayların birçoğu zihnimden uçup gitmiş. Sanki Misbah Bey'in sırt tarafında yarası vardı diye hatırlıyorum. Ama otel yetkililerinin düşündüğü gibi başını yere vurmasıyla da ortalık kan gölüne dönmüş olabilir.

Zorla da olsa önümdeki sütlü çayımdan bir yudum almaya çalışıyorum. Buz gibi olmuş, soğuk çaydan nefret ederim!

Aklıma Misbah Bey'in odasından çıkan otel görevlisi görünümlü kadın geliyor. Kadın mı? Gerçekten o kişinin kadın olduğuna emin miyim? Hayır, değilim tabii ki... Bu kişi pekâlâ bir otel görevlisi de olabilir. Dün akşam asansörle odama çıkarken otel sahibinin tartıştığı orta yaşlardaki görevli geliyor aklıma. Patronuna bakışını hatırlıyorum, pek de iç açıcı değildi doğrusu. Odadan kaçarcasına çıkan o da olabilir. Ama odadan çıkan kişinin üstündeki görevli elbisesi o kadar eğreti duruyordu ki... Belki de o kişinin kadın olabileceğini düşünmemin en büyük sebebi budur. Erkek kıyafeti giymiş katil bir kadın...

Bir de halı detayı var. Misbah Bey'in ölümünden birkaç gün önce beni odasına davet edişi, halıya olan nefret dolu bakışları bir an olsun aklımdan çıkmıyor. Kedisinin ölümüne gerekçe olarak da o seccade benzeri halıyı göstermişti. Aslında Misbah Bey'i rahatsız eden asıl konu Ahmet Afif Paşa Yalısı'ydı. Halının gönderildiği yer olan o lanetli yalı...

Bunca ilginç bilgiyi derleyip toplayıp nasıl anlatacağım dedektife? Özellikle bazı detaylar var ki, anlattıktan sonra

bana pek de sağlıklı bir gözle bakmayacağı aşikâr! Tıpkı benim son zamanlarda Misbah Bey'e sağlıklı gözlerle bakmadığım gibi... O sebeple son günlerde yaşadıklarımı anlatıp anlatmama konusunda hâlâ şüphelerim var.

Benim özellikle film çekimleri başladıktan sonra kendi içimde yaşadığım psikolojik gelgitlerim de var. Neyin gerçek neyin rüya olduğunu kestiremediğim gelgitler... Onları da mantıklı bir şablona oturtup anlatmam gerekecek. Tabii bunda başarılı olabilirim.

Ben bu düşüncelerle cebelleşirken sanki hissetmiş gibi kafeye genç Poirot yani dedektif giriyor. Artık tam manasıyla kendi kimliğine dönmüş belli ki... Haliyle bu ölümden dolayı film çekimleri de askıya alındı.

İlginç, dedektifin ilk kez Türk çayı yerine sade filtre kahve sipariş ettiğini görüyorum. Tuhaf şey doğrusu... Müsaade isteyip masama oturduktan sonra bunun sebebini soruyorum. Hiç yadırgamadan yanıtlıyor sorumu:

“Bayan Christie, işin içinde olağanüstü bir durum varsa çay içemiyorum ben. Zihnimi canlı tutabilmem için tek ilacım sade filtre kahve oluyor. Çay ise huzurlu ve sakin günlerimin içeceği...”

‘Ne tuhaf biri’ diye düşünmeden edemiyorum. Olağanüstü ya da sıradan ne fark eder? Bir insanın zevkleri olaylara göre farklılık gösterebilir mi?

Hemen sonra, ‘Tuhaf biri olmasa dedektif olmazdı zaten’ diye düşünüyorum. Sanki benim romanlarımda kurguladığım dedektiflerin karakterleri çok mu normal? Ya da dostum Sir

Arthur Conan Doyle'ın efsane dedektifi *Sherlock Holmes* normal bildiğimiz insanlar gibi mi? Dedektiflerin zaman ve mekâna göre fiziksel özellikleri değişse de huyları her daim birbirine benziyor sanırım.

Sade filtre kahvesi geldiğinde benim gibi içmemelik yapmıyor dedektif. Ama sıcak kahvesini yudumlarken yorgunluğu yüzüne yansıyor. Gecedен beri o da otelde emniyet güçleriyle birlikte işinin başında...

Onun hakkında bir şeyler düşündüğümü anlamış gibi koyu kahverengi gözlerini aniden bana çeviriyor. Bense, birçok zaman olduğu gibi, gözlerimi kaçırıyorum.

“Bayan Christie, yanlış bilmiyorsam Misbah Bey’le sıkı bir dostluğunuz vardı değil mi?”

Ne bu şimdi, yoksa inceden inceye sorgulanıyor muyum? Yok canım, hiç öyle bir hali yok. Dedektifin şu anki yüz ifadesi sorgulamadan çok sohbet ayarında... Peki ya bu kadar oyunculuktan şikâyet edip de iyi rol yapanlardansa? Sonuçta dünya bu tip insanlarla dolu!

“Evet,” diyorum çok da renk vermemeye çalışarak. “Misbah Muhayyeş Beyefendi’yle iyi bir dostluğumuz vardı. Onun bu ani gidişi beni çok sarstı.”

“Değil mi, çok ani oldu!” diyor dedektif gözlerini kısarak. Sonrasında kahvesinden bir yudum daha alıyor.

Bir taraftan ‘Yoksa bu bir ima mı’ diye düşünmeye başlıyorum. Ben de çok paranoyak mı oldum ne! Sonrasında istemeyerek de olsa soğuk çayımdan bir yudum daha almak zorunda kalıyorum.

“Bayan Christie,” diyerek tekrardan söze giriyor genç dedektif. “Bir cinayeti aydınlatmanın en kilit noktası önce maktulü tanımaktır. Otel çalışanlarından mümkün olabildiğince Misbah Bey hakkında bilgi almaya çalıştık. Uygun görürseniz müsait bir zamanınızda sizinle de detaylı konuşmak isterim. İster burada ister dedektiflik bürosunda, siz nasıl tercih ederseniz. ”

Hercule Poirot’un konuşmasından samimi olup olmadığını anlamak imkânsız. Hiçbir şekilde duygularını belli etmiyor, oldukça ketum biri. Tam da bir dedektifin olması gerektiği gibi...

“Memnun olurum,” diyorum kısa süreli bir ikircimden sonra. “Polisiye yazarı olarak büronuzu merak ediyorum açıkçası.”

“*Polisiyenin Kraliçesi* demek istediniz sanırım!”

Gür ve kalın sesin etkisiyle önce ne olduğumu şaşıyorum. Sonra refleksle masamızın yanında dikilen iri yapılı kişiye çeviriyorum şaşkın bakışlarımı. Gelen kişi Başkomiser. Yanında da şu genç, güzel kadın polis var.

Tecrübeli Başkomiser tebessüm ederek, ilgiyle bakıyor bana. Demek ki kitaplarımı okumuş, mutlu oluyorum. Benzer ifade kadın poliste de var.

Kısa bir selamlaşma faslından sonra onlar da masaya oturuyor. Başkomiser çay, yanındaki kadın polis salep siparişinde bulunuyor. Onların da yüzlerinden yorgun oldukları anlaşılıyor. Ama dedektife göre daha neşeliler sanki.

“Son romanınızı okudum,” diyor başkomiser ilgiyle. “Hançer fikrinizi çok beğendim!”

“Hançer değil, mektup açacağı...” diyorum kibar bir şekilde. Başkomiser bir süre sessiz kalıyor.

“Hayır, hayır... Hançer olduğuna eminim!”

Sinirleniyorum ama Başkomisere değil, yayınevi yetkililerine...

Başkomiser tam başka bir şey söyleyecekken siparişleri geliyor. İki bardak salep... Ama adam bozuntuya vermiyor. Belli ki üşümüş olmalı, bir dikişte yarılıyor bardağı... Pos bıyıklarının üstüne bulaşan salep ve tarçın adamı komik gösteriyor. Yine bozuntuya vermiyor, bir saniyede diliyle bıyıklarını eski haline getirmeyi başarıyor. Çok rahat ve doğal bir mizacı var. Muhtemelen emniyette sevilip sayılmasının en büyük sebebi bu.

Az önce söyleyeceği şeyi hatırlamış gibi tekrardan bana dönüyor:

“Evet Bayan Christie, söyleyin bakalım! Sizce kusursuz cinayet olabilir mi?”

Düşünmeye bile gerek duymadan yanıtlıyorum:

“Tabii ki olamaz! Polisiye kitaplarında bile olmuyor, gerçek hayatta nasıl olabilir ki?”

“Ama bir sürü faili meçhul cinayet var,” diyor kadın polis, bir taraftan tebessümünü koruyarak. Konuşurken gözlerini kaçırmadığını fark ediyorum. Yakından çok daha güzel görünüyor.

“Bir cinayetin failini bilmemek onu kusursuz mu yapar?” diye soruyorum.

“Sanırım katil açısından bakarsak, evet öyle...” diyor başkomiser, salebinden bir yudum daha aldığı esnada. Bu sefer daha dikkatli içiyor.

“Ama biz kusursuz cinayetten bahsediyoruz değil mi?” diyerek soruyla cevap veriyorum. “Sonuçta katil cinayetin sadece bir fonksiyonudur. Cinayetse fonksiyonlardan örülü koskocaman bir problem... Katilin bulunamaması sadece onu başarılı kılar, cinayeti kusursuz yapmaz!”

Söylediklerimi dedektifle kadın polisin anladığını tahmin ediyorum. Başkomiser ise bir süre boş gözlerle beni süzüyor. Hemen sonra, “Yeni kitap ne zaman?” diye soruyor. Böylelikle adamcağızın beyninin yandığına kesinkes emin oluyorum.

Tam bu esnada sahneye yine dedektifimiz çıkıyor. Az önce bizi dinlerken bir taraftan çok daha farklı şeyler düşündüğüne eminim. Zihninde Misbah Bey cinayetinin analizini yapıyor olmalı.

“Bayan Christie misafirimiz olacak başkomiserim. Dedektiflik bürosunda ağırlayacağız kendisini...”

Teyit almak istercesine keskin bakışlarını bana çeviriyor. İlginç, o da hiç kaçırmıyor bakışlarını... Birine baktığı zaman iskeleye öyle bir demir atıyor ki, o bakışların sizi sonsuza kadar rahat bırakmayacağını sanıyorsunuz.

“Öyle mi!” diyor başkomiser, şaşırmış gibi yaparak. “Ofis çok güzeldir Bayan Christie... Oraya ne zaman gitsem başkomiserliği bırakıp özel dedektif olasım geliyor! Gerçekten çok konforlu!”

Tebessüm etmeye çalışıyorum, ama bunda ne kadar başarılı olduğum tartışılır. Dün gece yaşadıklarım ve Misbah Mu-hayyeş Bey'in ölümü sanki tebessüm etmemi bile yasaklıyor. İçimde tarifini yapamayacağım bir suçluluk duygusu var. Peki ama neden?

Kedisi öldükten sonra iyi bir arkadaşı olmama rağmen Misbah Bey'i yeterince teselli edememiştim. Bu da bende bir suçluluk hissi uyandırıyor olabilir.

Bon yaşarken yakın çevresine "Kedime bir şey olursa ben de yaşayamam," diyormuş. Belki biraz daha ilgilenebilirdim onunla, acısını unutturmak için daha fazla zaman geçirebilirdim. Ama Bon'un ölümünden sonra en fazla bir iki kez görebilmiştim adamcağızı.

Otel sahibinin ölüm şekli ayrıca kederlenmeme neden oluyor. Banyoda onu o şekilde görmek... Yıllarca o korkunç sahnenin etkisinden çıkabileceğimi sanmıyorum.

Karabasan gibi üstüme çöken düşüncelerimden sıyrılıp ekipten müsaade istiyorum. Beni anlayışla karşılıyorlar. Dedektifle yarın için sözleşiyoruz. Pera Palas'ın kafesinde buluşup, birlikte geçeceğiz dedektiflik bürosuna.

Ayağa kalkınca başım dönüyor, kendimi iyi hissetmiyorum. Zorlansam da *Demir Leydi*'ye doğru ilerliyorum. Tam asansöre binip odama çıkacakken gözlerim kararıyor, bayılıyorum.

10.

Çok büyük bir evdeyim.

Hatta buraya ev demek haksızlık olur. Uzun koridorları, geniş odalarıyla bir yalı burası. Sanki burayı bir yerden hatırlıyorum ama nereden?

Evin eski ama bakımlı duvarlarına göz gezdiriyorum. Resim tabloları dikkatimi çekiyor. Tablolar arasında Misbah Muhayyeş Beyefendi'nin de tebessüm eden büyük bir tablosuyla karşılaşıyorum. Kalın çerçeveli gözlüğü, lacivert papyonu, arkaya doğru itinayla taranmış gri saçları ve çok şey anlatan açık yeşil gözleriyle âdeta bana bakıyor. Evet, şimdi hatırlıyorum. Ben buraya daha önce de gelmiştim. Ahmet Afif Paşa Yalısı burası...

Peki ama ne işim var burada? Yalının sahibi Misbah Bey dahi buraya gelmeye çekinirken ben nasıl gelmeye cesaret edebildim?

Kısa süre sonra buraya gelmek istediğimi hatırlıyorum. Özlemişim bu tarihi yalıyı... Misbah Bey'in dediği gibi lanetli olduğuna dair hiçbir emare yok. Derin bir sükûnete doğru emin adımlarla yürüyorum.

Otel sahibinin beni davet ettiği dönemlerde ağırladığı geniş salondayım. Kahvelerimizi hep bu salonda içerdik.

Belki yalının en çok sevdiğim odasıdır burası. Zira içerisi bir odadan çok müzeyi andırıyor. Antika eşyalar, ünlü ressamların röprodüksiyon tabloları, servet değerindeki kristal avizeler, çinili süslemeli mavili beyazlı biblolar ve çok daha fazlası beni karşılıyor. Tabii tek bir farkla... Misbah Bey... Onu göremiyorum. İçimden seslenmek geliyor, ancak ortamdaki sükûneti bozmaktan korkuyorum. Bir insan sükûnetin bozulmasından neden korkar ki? Bunun sebebini dahi düşünmüyor, ilerlememi sürdürüyorum.

Yüksek tavanlı pencerenin yanına geliyorum. Hava soğuk olmasına rağmen pencerenin ıspanyoletini açıyorum ve o anda kar tanelerinin süzüldüğünü fark ediyorum. Pencerenin kanatlarını da açıp heyecanla kar taneleriyle buluşmayı diliyorum. Ne zaman kar yağsa içimi tatlı bir heyecan kaplar, çocukluğuma geri döndüğümü hissedirim.

Bir süre karın tadını çıkarıyorum. Zira insan bu sahneyi saatlerce izleyebilir. Yalının denize bakan bahçe tarafında fark ettiğim bir hareketlenmeyle tadım kaçıyor. Önce Misbah Bey'in gelmiş olabileceğini düşünerek kendimi rahatlatmaya çalışıyorum. Bir taraftan da 'Misbah Bey ölmemiş miydi?' sorusu dönüp duruyor zihnimde. Her iki halükârda huzurum kaçtığı için pencereyi gerisin geri kapatıyorum. Pencereyi kapatmamla birlikte evin içinde sağlam bir tıkırtı sesi yankılanıyor. O anda ürperdiğimi hissediyorum. Yoksa Misbah Bey bu yalının lanetli olduğu konusunda haklı mıydı?

Duygularım ihtimal verse de mantığım farklı şeyler söylüyor. Bir insanın korkularından arınmasının tek yolu onların üstüne gitmesidir. Ben de öyle yapıyorum ve adımlarımı sesin geldiği yöne doğru atmaya başlıyorum. Ben ilerledikçe tıkırtı sesleri netleşiyor. Artık yalıda benden başka birinin olduğuna eminim. Bu düşünce beni hem rahatlatıyor hem de biraz korkutuyor. Aslında beni korkutan belirsizlik hissi... Tıpkı gelecek kaygısı gibi, koskocaman bir muammadır belirsizlik...

Elbette bu düşünce de beni yolumdan geri çevirmiyor. Yalının çok sevdiğim odasından artık çıkıyorum. Ucu bucağı görünmeyen bir koridor karşılıyor beni... İlginç, bu koridor da aşına geliyor bana. Koridoru daha önce nerede gördüğümü hatırlamaya çalışırken önümden hızla biri geçiyor! Bir odadan başka bir odaya geçiş gibi çok hızlı gerçekleşiyor bu eylem. Sanki gördüğüm silüetin üstünde tuhaf elbiseler var, ama emin olamıyorum.

Adımlarımı hızlandırarak silüeti gördüğüm yere doğru, yani koridorun diğer ucuna ilerliyorum. Koridorun ucuna geldiğimde karşılıklı iki oda karşılıyor beni. Nefes nefese kalmış bir halde silüetin girdiği odaya giriyorum.

Odaya girmemle koridoru nereden hatırladığım geliyor aklıma. Burası Pera Palas! Misbah Bey'in oteldeki odasında-yım. İyi ama daha az evvel Ahmet Afif Paşa Yalısı'nda değil miydim? Tuhaf şey doğrusu... Aldırmıyorum ve ilerlemeyi sürdürüyorum.

Misbah Muhayyeş Bey'in odası her zamanki gibi dağınık... Kendisi dışında tüm eşyaları ortalık yerde. Kapının kenarın-

da Bon'a ait yemek kabını görüyorum. Çalışma masasında evraklar, kediye ait ilaçlar, reçeteler... Misbah Bey'in yatağının yanındaki seccade görünümlü halı, evet, hepsi yerli yerinde. Bu anı daha önce yaşadığım için tecrübeliyim. O sebeple bu sefer hiç oyalanmadan kendimi odanın banyosuna atıyorum. Tam banyo kapısını aralayacakken kapının buzlu camına yansıyan bir gölge, içime korku tohumlarını serpiştirmeye yetiyor. Bir an aklıma ünlü yönetmen Alfred Hitchcock'un meşhur 'Psycho' filmindeki bıçaklı banyo sahnesi geliyor. Biri sağ elini yukarı doğru kaldırmış, saçını kurutmakta olan Misbah Muhayyeş'e doğru hızla savuruyor! O anda canhıraş bir çığlık sesi işitiyorum. Çığlığın etkisi beni beklemediğim şekilde püskürtüyor. Banyoya girmek, Misbah Bey'e saldıran kişiye müdahale etmek istiyorum, lakin ayaklarım beni geriye doğru sürüklüyor. Odanın içinde kendimce siper alıyorum. Elimde çalışma masasından aldığım vazo da var.

Biraz sonra beklediğim oluyor ve banyonun kapısı katil tarafından aralanıyor. Titreyen ellerimle tuttuğum vazoyu tam katile doğru savuracakken bir an duraklıyorum. Otel görevlisi kıyafetleri içindeki kişi benim duraklamamı fırsat bilip odadan koşar adım çıkıyor. Aslında çıkarken bana bakmıyor bile... Bense katili ilk kez bu kadar net görebildiğim için, far görmüş tavşan gibi bir süre öylece hareketsiz duruyorum.

Tam tahmin ettiğim gibi katil bir kadın! Üstüne bol gelen otel görevlisi kıyafetlerinin içinde işini tamamlayıp,

olay yerinden uzaklaşıyor. Hem de elinde kanlı suç aletiyle birlikte...

Üstüne bol gelen görevli kıyafeti ve şapkasıyla kendini kamufle etmeye çalışan katilin yüzü bir yerlerden aşına geliyor. Dört beş sene önce olsa hemen hatırlardım bu kişiyi. Bir zamanlar fil hafızası vardı bende. Peki ya şimdi? Neden son zamanlarda zihnimin bana oynadığı oyunlara yenik düşüyorum?

Kaybedecek zaman yok! Ne yapıp edip yakalamalıyım katili... Henüz yalıdan kaçmış olamaz. Ya da Pera Palas mı desem, bilemedim.

Misbah Bey'in Pera Palas'taki odasından hızla çıkıyorum. Evet, tastamam Pera Palas'ın dehlizleri burası! İyi ama bebek yüzlü katil nerede?

Silüet sorumu işitmiş gibi az önce geldiğim koridorun ucunda görünüyor. Tekrardan başa mı dönüyoruz ne?

Geldiğim yöne doğru hızla koşmaya başlıyorum. Altımdaki topuklu ayakkabıların beni yavaşlatacağını düşünüyorum, ama çıkardığı rahatsız edici sesi saymazsak şimdilik bir zararı yok gibi...

Koridorun ucuna geldiğimde Misbah Bey'le kahve içtiğimiz salona bakıyorum seri bir şekilde. Ama içeride aradığımı bulamıyorum. Sonra ani bir tıkırtı sesi katilin karşıdaki odada olduğunu söylüyor. Evet, yine Ahmet Afif Paşa Yalısı'ndayım! Acaba Pera Palas'la bu tarihi yalı arasında gizemli

bir geçit var da benim mi haberim yok! Biri Beyoğlu'nda, diğeri Sarıyer'de... Nasıl olabiliyor bu!

Sesin geldiği oda, Misbah Bey'in yalıdaki çalışma odası... Kapıyı usulca araladığımda arkası dönük halde biri karşılıyor beni. Hayır, bu grdğğim kişi otel görevlisi kıyafetleri için-deki katil olamaz! şu anda karşımda pembe kıyafetleriyle bir kız çocuğu duruyor. Arkası dönük olmasına rağmen saındaki pembe tokadan tanıyorum onu. Daha önce de grdğğim ama bir türlü çıkaramadığım ufaklık...

Küçük ellerinde bir şey tutuyor. O şeye odaklanınca az önce katilin elinde grdğğim suç aleti olduğunu anlıyorum. Ucundan kan damlıyor. Bıağa benziyor ama değil...

Tamamen koruma iğdsyle, "O şeyi bırak!" diyorum ocuğa. "Yoksa suç senin üstüne kalacak."

Kızın bana baktığı yok, elindeki şeyi bir mendile sarıp, küçük bir sandığın içine koyuyor. Sandığı anahtarla kilitle-dikten sonra bir kasaya yerleştiriyor. Bu Misbah Bey'in para kasası olmalı. Ne yapıyor bu ocuk?

"Adın ne senin?"

Sonunda cesaretimi toplayıp soruyorum. Kız sandığı ka-saya sakladıktan sonra bana doğru dönüyor. Yüzünde hafif bir tebessüm var. Elinde ise gizemli bir anahtar...

Kızın yine kehribar rengi gözlerine bakıyorum ve yine ilginçtir ki, gözlerimi kaırmıyorum.

"Kimsin sen?" diyorum bir kez daha. "Adın ne?"

Pamuk gibi yumuşak sesiyle, “Hüzün,” diyor. “Beni unut-
tun mu?”

Kırılmasın diye onu unuttuğumu söyleyemiyorum. Sadece
gözlerine bakıyorum.

“Hüzün,” diye yineliyorum ismini. “Ben bu ismi nereden
duymuştum?”

Olgun biriymiş gibi hiç alınmıyor kız. Gözlerimin içine
bakıp, anlayışla tebessüm etmeye devam ediyor. Ben de ona
tebessüm etmek istiyorum, ama bir türlü başaramıyorum.

Aniden bana doğru koşmaya başlıyor, ürperiyorum. Bir
adım gerilediğimi görünce kızın yüzündeki tebessüm soluyor.

“Benden korkmana gerek yok,” diyor ve hemen sonra
elindeki anahtarı uzatıyor bana. “Al bunu!”

Sandığın anahtarı bu. Almak istemiyorum, ama hızla eli-
me tutuşturup uzaklaşıyor benden. Tam kapıdan çıkacakken
tekrardan bana doğru dönüyor ve “Ben cinayet işlemedim.
En büyük cinayet, bir insanın mutluluğunu, hayallerini
öldürmektir!” diyor.

Kız odadan çıktıktan sonra elimdeki anahtarla öylece
kalıyorum.

11.

Elimdeki şeyin ağırlığıyla gözlerimi açtığımda kendimi karanlık bir odada buluyorum. Yatağımdayım.

Doğrulup ayaklanmaya çalışsam da başarılı olamıyorum. İkinci denememde başımın dönmesine ve sol elimdeki ne olduğunu anlayamadığım ağırlığa rağmen kalkıp odamın ışığını açmayı başarıyorum.

Nasıl geldim ben buraya?

Şimdi hatırlıyorum, tam asansöre binecekken gözlerim kararmıştı. Demek ki otel çalışanları beni odama getirdiler. Kaç saattir uyuyorum acaba?

Tuhaf, tarifini edemeyeceğim duygular içindeyim. Son birkaç gündür yaşadıklarım ağır gelmiş olmalı. Artık bir an önce kendimi toparlamalıyım.

Ne olursa olsun şahit olduğum her şeyi dedektife anlatacağım. Sanırım artık Misbah Bey'in katilini de biliyorum. Gerçekten de biliyor muyum? Emin değilim. Ama sadece bildiklerimi bile anlatsam o da bir şeydir.

“Allah Allah, elimde bir şey mi var benim?”

Sol elimde hala bir ağırlık var. En sonunda akıl edip bakıyorum ve avucumun içinden bana göz kırpan kenarları süslemeli antika anahtarı görünce tam manasıyla ayıldığımı hissediyorum.

12.

“Emin misiniz?”

“Neyden?”

“O şeyin tam olarak şey olmasından...”

“Neyin ne olmasından? Bayan Christie, rica etsem biraz daha açık konuşabilir misiniz?”

Dedektiflik Bürosu’ndayız. Genç Dedektif Hercule Poirot, bıkkın bir ifadeyle bana bakıyor. Muhtemelen çıldırdığımı düşünüyor olabilir.

Dün gece yaşadıklarım doğru düzgün konuşmamı engelliyor. Oysaki buraya her şeyi anlatmaya gelmiştim. Öyleyse şu andaki halim ne böyle?

Sağ avucumun içinde bir anahtar tutuyorum. Bana nasıl geldiğini bildiğim ama varlığını bir türlü kavrayamadığım gizemli bir anahtar... Sözde onu da gösterecektim dedektife.

Sanırım neden konuşamadığımı şimdi daha iyi anlıyorum. Birkaç kelimeyi doğru şekilde ifade edemediğim için bana böyle bakan biri, muhtemelen her şeyi anlatsam beni tımarhaneye kapattırır.

Dedektifin hala soru işaretleriyle dolu gözlerle beni süzdüğünü fark ediyorum. Artık sorusuna doğru düzgün cevap vermeliyim:

“Yani demek istiyorum ki, Misbah Bey’i yaralayan suç aletinin bıçak olduğundan kesinkes emin miyiz?”

“Misbah Bey’i öldüren demek istediniz sanırım,” diyerek beni düzeltiyor dedektif. Sanırım Misbah Muhayyeş Beyefendi’nin ölümünü bir türlü kabullenemeyeceğim.

Dedektif konuşmasını sürdürüyor:

“Maalesef cinayet mahallinde bir suç aletine denk gelmedik. Ama otopsi raporları bize Misbah Bey’in ölümünün sıradan bir kalp krizi sonucu olmadığını söylüyor. Sırtına aldığı kesici bir alet darbesi yüzünden öldüğü yazıyor otopsi raporunda... Çok kan kaybetmiş, darbeyi aldıktan kısa bir süre sonra da vefat etmiş. Malumunuz, kesici alet denince akla ilk bıçak gelir. Sizin kitaplarınızda da böyle değil midir?”

“Genellikle...” diyebiliyorum kekeleyerek. “Bıçak, hançer...” Dilimin ucuna kadar gelen şeyi bir türlü söyleyemiyorum. Söyle kurtul işte! Ama yapamıyorum. Yalan söylemek zorunda kalıyorum:

“Akla ilk bunlar geliyor. Doğruyu söylemek gerekirse, başka marjinal kesici aletlerini tanıma şansım da pek olmadı.”

“Kesici aletleri tanımayı neden şans olarak görüyorsunuz ki?” diye soruyor dedektif. Yüzünde tebessüm olmasa kesin benden şüpheleniyor diyeceğim. Ama sanırım yalan söylediğimi anladı. Hemen toparlamalıyım:

“Polisiye yazarları için suç aleti önemlidir, bilirsiniz. Hatta çoğu polisiye kitabın kimliğini oluşturur bu tür küçük

detaylar. Mesela ben İkinci Dünya Savaşı'nda hemşire olarak görev yapmıştım. Orada ilaçları ve dolayısıyla zehir türlerini tanıma şansım oldu. Evet, bu benim için büyük bir şanstı, zira kitaplarımın birçoğunda katiller kurbanlarını zehirle öldürür. Eğer zehir türlerine aşina olmasaydım bu kadarını yapamazdım.”

Sanırım iyi toparladım. Genç dedektifin o anda başka bir şey düşündüğünü anlamak için polisiye yazarı olmaya gerek yok.

“Bayan Christie,” diyerek tekrardan söze giriyor ve beni haklı çıkarıyor. “Misbah Bey’in oteldeki odasında bir halıya denk geldik. Hatta bir seccade de denebilir. Siz o halıyı daha önce görmüş müydünüz?”

Tekrardan gerildiğimi hissediyorum. Misbah Bey’in o halı için söyledikleri geliyor aklıma. Adamcağız kedisi Bon’un ölümünü ona bağlıyordu.

“Evet,” diyorum kendimi biraz toparladıktan sonra. “Misbah Bey ölmeden birkaç gün önce o halıyı göstermek için beni odasına davet etmişti. Hatta halı kendisine ulaştıktan bir gün sonra kedisi ölmüştü. Kahrolmuştu adamcağız, çok yazık!”

Dedektif söylediklerim arasında bir bağlantı kurmaya çalışıyor.

“Yani Misbah Bey, kedisinin ölümünü o halıya mı bağlıyordu?”

Yalan söylemek faydasız. “Evet,” diyorum itiraf edercesine. “Belki biraz mantık dışı ama öyle... Misbah Bey, kedisi Bon’u kaybettikten sonra çok kötü olmuştu. Olur olmayacak şeyler düşünüyordu.”

“Ne gibi şeyler?” diye soruyor dedektif merakla. “Kedisinin ölümüyle halı arasında ne gibi bir bağ olabilir ki?”

“O halı Misbah Bey’e Ahmet Afif Paşa Yalısı’ndan gönderilmişti.”

“Ne var bunda? O yalı Misbah Bey’e ait değil mi?”

Bana göre karşımdaki genç adam her şeyi biliyor. Belli ki olayları bir de benim açımdan dinlemek istiyor.

“Evet, o yalı da Misbah Bey’in... Nasıl söylesem... Misbah Bey, Ahmet Afif Paşa Yalısı’nın lanetli olduğuna inanıyordu. Sanırım orada yaşarken evle ilgili tuhaf tecrübeleri olmuş. Ya da yaşadıkları bir tür sanrıdır, bilemiyorum. Ama son zamanlarında o yalıda kalmıyordu. Pera Palas’a, vefat ettiği odasına taşınmıştı. Hem de temelli! Kedisi Bon da rahatsızmış o yalıdan, öyle söylüyordu. Haliyle...”

Dedektif araya giriyor:

“Kedisinin ölümünü o lanetli yalının bir tür intikamı olarak görüyordu.”

“Öyle de denebilir,” diyerek adamı onaylıyorum.

“Öyleyse o halıyı daha yakından incelemek gerekir,” diyor dedektif, düşünceli bir ifadeyle. Söylediklerimi yadırgamaması tuhafıma gidiyor. Sanki konuştuklarımız çok sıradan konularmış gibi...

‘Belki de...’ diye düşünüyorum. ‘Her şeyi olduğu gibi anlatsam tüm olgunluğuyla dinler beni. Sonuçta o bir dedektif, en iyi bildiği iş dinlemek...’

Dedektife fark ettirmeden avucumdaki anahtara bakıyorum. Cesaretimi toplayıp tam söze gireceğim ki, dedektiflik bürosunun kapısı aralanıyor. Gelen şu *Sherlock Holmes* hayranı sarışın çocuk... Genç Sherlock...

Beni görünce daha bir heyecanlanıyor sanki... Sırtındaki *Sherlock Holmes* yazan çantasını bir kenara atıp yanımıza geliyor.

“İnanamıyorum,” diyor abartılı bir ifadeyle. “*Polisiyenin Kraliçesi* Agatha Christie ‘Bizim Dedektiflik Bürosu’nda! Ağlamak istiyorum! Abi neden Bayan Christie’nin geleceğini söylemedin, aşk olsun ama!”

Dedektif pek oralı değil. Belli ki aklı oteldeki halıda kaldı. Adamdan tepki gelmeyeceğini anlayan çocuk yine söze giriyor:

“Bayan Christie, sizinle yaptığımız röportaj dergimizde bu ay yayınlanacak! Söylediklerinizi harfiyen yazdım, hatta dün gece sadece bu işle meşgul oldum desem yeridir. Neyse ki röportajı yetiştirdim ve bugün dergi editörümüze teslim ettim.”

“Ne güzel!” diyorum ilgili görünmeye çalışarak. Bu sefer araya dedektif giriyor. Düşünceleri biraz dağılmış gibi...

“Evet, sekreterden haberini aldım,” diyor muzip bir ifadeyle. “Akşam saatlerine kadar burada çalışmışsın. Artık ofisin bu ayki elektrik faturasını da sen ödersin!”

“Of abi ya!” diyerek âdeta isyan ediyor Genç Sherlock. “Ben burada Agatha Christie’yle röportaj yapmışım, sen elektrik faturası diyorsun! Ayrıca bu elektriği Edison bulmadı mı, biz niye ödüyoruz? Elektriği bulan ödesin!”

Canım sıkkın olmasına rağmen gayriihtiyari olarak gülmeye başlıyorum. Ne garip bir çocuk bu!

Benim güldüğümü görünce daha bir cesaret geliyor genç Sherlock Holmes’e. Bir bana bir dedektife bakıyor.

“Bayan Christie, size bir bilmece sorabilir miyim?”

“Peki sor bakalım,” diyorum tebessüm ederek. Tadım biraz yerine geliyor.

“Bir fizikçi, yüksek bir binadan atlayıp intihar etmek isteyen birini engellemek için sizce ne der?”

Bir süre düşünüyorum, doğrusu aklıma bir cevap gelmiyor. Ama yanıtı da merak ediyor ve “Ne der?” diye soracak oluyorum.

“Sakın atlama, çok yüksek potansiyelin var, der!”

Ortamda bir süre buz gibi bir sessizlik oluyor ve sessizliği yine dedektif bozuyor:

“Bayan Christie geldiğiniz için çok teşekkür ederim. Tekrardan bekleriz. Duyduğumuz son tatsız espriye kadar bugün her şey mükemmeldi!”

“O kadar kötü müydü ya!” diyor çocuk, yüzünü asarak. “Ben ilk duyduğumda çok gülmüştüm. Bence gayet komik yani...”

Bu esnada kapıda beni uğurlamak için dedektiflik bürosunun güzel ve bakımlı sekreteri bekliyor. Orijinal olmasa da sarı saçın ona yakıştığını düşünüyorum. Başta dedektif olmak üzere büroya gelen tüm misafirlere karşı çok saygılı ve güler yüzlü bir kızcağız...

Ayağa kalktığımda avucumun içinde sakladığım gizemli anahtarı, fark ettirmeden kabanımın cebine koymak zorunda kalıyorum. Sanırım o anahtara ileride ihtiyacım olacak.

13.

Dedektiflik bürosundan çıktıktan sonra dedektifle çocuk bir köfteci dükkanına götürüyorlar beni. Buranın en meşhur köftecisiymiş. Hiç iştahım olmamasına rağmen onlara eşlik ediyorum.

Sonrasında hava soğuk olmasına rağmen sahilde kısa süreli bir yürüyüş yapıyoruz. Sanırım deniz havası iyi geliyor bana. Kendimi daha iyi hissediyorum.

Çocuğa kalsa tüm İstanbul'u gezdirecek bana. Ama otele gidip biraz dinlenmek istiyorum. Genç Sherlock büroya geri dönüyor. Biz dedektifle birlikte önce Kadıköy - Karaköy vapuruna biniyoruz. Karaköy'den de tarihi tramvayla Galata'ya çıkıyoruz. Kısa bir İstanbul turundan sonra nihayet Pera Palas'a ulaşıyoruz. Nedenini bilmiyorum ama Pera Palas'ı görünce evime gelmiş kadar mutlu oluyorum.

Dedektif, Misbah Muhayyeş Beyefendi'nin odasındaki halıyı görmek istiyor. Birlikte çıkıyoruz. Bir süre halıyı detaylı olarak inceledikten sonra küçük not defterini çıkarıp bir şeyler karalıyor. Defterin üstünde yazan *Dozunda korku temel ihtiyaçtır* yazısı dikkatimi çekiyor. 'Ne kadar doğru bir söz' diye geçiriyorum zihnimden. Korku, aslında insanlar için bir tür kalkan, koruma mekanizması... Bilinenin ak-

sine korkusu olmayan insanlar en savunmasız kişilerdir. Oysa korku, insana tedbir aldırır. Bazı yapabileceği hataları öngörüp, daha dikkatli davranmasına vesile olur. Elbette korkunun fazlası da zarardır. Zaten cümlede de ‘dozunda’ yazıyor.

Dedektif , işini tamamladıktan ve gerekli gördüğü notları aldıktan sonra benden müsaade isteyip otelden ayrılıyor. Halıyla ilgili ondan bilgi almaya çalıştıysam da başarılı olamıyorum, gerçekten çok ketum biri... Sadece otelden ayrılmadan önce “Bu halı bizim için bir şifre olabilir,” diyor, hiçbir şey anlamıyorum.

Dedektif gittikten sonra asansöre doğru yürürken, ‘halı-da ne gibi bir şifre olabilir ki’, diye düşünüyorum. Misbah Bey’in ölümünden sonra gerçekten de o halının lanetli olabileceğine inanmaya başlıyorum. Bon’un ani ölümü, Misbah Bey cinayeti... Hepsi şu kısa zaman içinde üst üste geldi, ne tuhaf!

Tam asansöre bineceğim sırada otelin camlı lobbiesinde iki kişinin bana baktığını fark ediyorum. İki kirli sakallı adam, bir taraftan birbiriyle konuşup, bir taraftan da gözleriyle beni takip ediyorlar.

Önce hüsnükuruntu yaptığımı düşünüyorum. Sonuçta bu iki genç adam benim sadık okurlarım da olabilir. Ondan dolayı bakıyor olabilirler. Ama hayır, asansöre binip yukarı doğru çıkmaya başladığım esnada onlar da hareketleniyor. Adamlardan biri çok uzun boylu... Yanındaki esmer adama

sürekli bir şeyler söylüyor. Tavırları, hal hareketleri kesinlikle şüpheli geliyor bana.

“Yoksa...” diye mırıldanıyorum asansörde kendi kendime. Ama yüreğimdeki korku, cümlemi tamamlamama izin vermiyor. Bir an önce odama varıp, kapımı kilitlemek istiyorum.

Demir Leydi, dördüncü kata ulaştığında telaşla aralıyorum demir asansör kapısını. Neyse ki o iki adam ortalıkta gözükmiyor. Ama sesler işitiyorum. Birbiriyle hararetli bir konuşmaya dalmış iki kişi merdivenleri tırmanıyor. Merdiven boşluğundan belli etmemeye çalışarak aşağı doğru bakıyorum ve tahminimde yanılmadığımı anlıyorum. Adamlar beni ciddi ciddi takip ediyor. Adımları seri, ne konuştukları ise anlaşılmıyor.

Hızla odama doğru koşmaya başlıyorum. Akıbetimin Misbah Bey gibi olmaması için var gücümle koşuyorum. Neyse ki yerde halı var, topuklu ayakkabılarımın sesi çok çıkmıyor.

Adamlar artık dördüncü katta! Bunu yaklaşan seslerden anlayabiliyorum. Muhtemelen beni arkadan görüyor olmalılar. Ben de çok şüphe çekmemek için yavaşlıyorum. Zaten odama da birkaç adım kaldı.

Hiçbir şeyin farkında değilmişim gibi aniden arkamı dönüyorum. O anda iki adam aniden heykel gibi duruyorlar. İçlerinden daha kısa olanının gözünde güneş gözlüğü var, şimdi bunu daha net görüyorum. Çok belli etmemeye

çalışsa da o koyu siyah camların ardından beni izlediğine yemin edebilirim.

Odama ulaştığımda geçici de olsa derin bir nefes alıyorum. Kapıyı kilitlediğime emin olduktan sonra sağ kulağımı kapıya yaslayıp bir süre dinliyorum. Ayak sesleri, evet sadece ayak sesleri işitiyorum. Sonrasında derin bir sessizlik...

Kabanımı çıkarıp, kendimi odanın en rahat koltuğuna bırakıyorum. Hemen sonra Haliç manzarasına karşı kara kara düşünmeye başlıyorum. Bu adamlar benden ne istiyor olabilir?

Dillendirmek istemediğim şey beynimin içinde dönüp duruyor. Misbah Bey'i öldürenler o gece olay mahallinde beni de görmüş olabilirler. Muhtemelen benim de onları gördüğümü zannediyor olmalılar. Ben onları ifşa etmeden önce beni de ortadan kaldırmak istiyorlar, işte bu kadar basit!

İyi ama kim bu adamlar? Misbah Bey'le ne alıp veremedikleri vardı da adamcağızı acımadan öldürdüler. Belli ki sorun para da değil. Öyle olsaydı, adamın kasasına da zarar verirlerdi. Oysaki kasanın olduğu odanın kapısı hiç zorlanmamış bile...

Gerçi sebep kişisel husumet de olabilir. Misbah Bey'in çok cana yakın biri olmasına rağmen diğer insanlarla olan ilişkileri hakkında pek de bir fikrim yok açıkçası.

Sonra birden, “Benim o gece orada ne işim vardı?” diyorum öfkeyle. Misbah Bey’i kurtaramadığım gibi şimdi kendi hayatımı da tehlikeye attım.

Acilen ülkeme dönmeliyim ama nasıl? Şu anda otelde yürütülen bir cinayet soruşturması var. Böyle bir şeye izin verirler mi? Ki zaten benim şu anda ülke değiştirmem demek, tüm şüpheleri üstüme çekeceğim anlamına gelir. Başka bir şey düşünmem gerekiyor.

Belki bu da son zamanlarda yorgun beynimin bana oynadığı oyunlardan biridir. Az önce gördüğüm iki kişi sıradan insanlardı ve odalarına gidiyorlardı. Ancak benim her şeyin altında bir şeyler arayan zihnim yine senaryosunu yazmıştı, olamaz mı?

“Keşke!” diyorum kendi kendime. Ama nedense bu söylediğime hiç inanasım gelmiyor. Adamların son âna kadar beni takip edişleri, bakışları, bana bakıp konuşmaları... Hayır, daha mantık çerçevesinde düşünmeliyim. Sen misin kitaplarında durmadan okura ‘küçük gri hücrelerinizi çalıştırın’ diyen! Buyur bakalım, bu hücreleri çalıştırma sırası artık bende!

Bir de şu anahtar meselesi var. Bu anahtar nasıl benim elime geçti? Gerçekten de Ahmet Afif Paşa Yalısı’na ait bir anahtara mı sahibim? Bana rüya ya da bir tür halüsinasyon gibi görünen o şeyler gerçeği mi yansıtıyor?

Sorular, sorular... Allah’ım çıldırmak üzereyim! Film çekimi için geldiğim Pera Palas’ta neler yaşıyorum böyle! Sanki gerçek bir filmin içine düşmüş gibiyim. Normalde rol

icabı öldürölmesi gereken Misbah Bey'in gerçek hayattaki ölümü tesadüf mü?

İlk bayıldığım gün kafede oynadığımız oyun geliyor aklıma... 'Agatha Christie's Murders' isimli kutu oyunu... Zavallı Misbah Bey orada da maktuldü. Bense dedektiftim ve onun katillerini arıyordum. Acaba şu anda da koskocaman bir oyunun içinde miyim? Keşke öyle olsa... O zaman Misbah Bey'in yaşadığını bilir, bu yaşananlara da güler geçerdim.

Cinayet, katil, maktul, olay yeri... Bu terimler polisiye kitaplarda, filmlerde ve oyunlarda güzel! Gerçek hayatta ise çok can sıkıcı! Acaba bizim bu tuhaf hikayemizi de okuyup keyif alacak insanlar çıkar mı?

Kim bilir?

14.

Ödül töreninden çıkıp Pera Palas'a geldiğimde kar atıştırmaya başlıyor. Muhtemelen Türkiye'de uzun zamandır Kasım ayında kar yağdığı görülmemiştir. Belki de yarın her yer beyaza bürünecek, diye düşünüyorum. İçim sebebini bilmediğim bir huzurla doluyor.

Evet, bu sabah ödül törenindeydim. Türkiye'nin prestijli bir dergisinin yıllardır organize ettiği edebiyat ödülleri 'en iyi yabancı yazar' ödülüne layık görülmüşüm. Bu ödülü ilk kez bir kadın yazara veriyorlarmış. Tuhaf şey doğrusu! Kadınlara neden başka türde bir varlıkmış gibi davranılır anlamam. Kadına yönelik olumlu bir şey yapılacaksa bu özellikle belirtilir: 'Biz *kadınları* istihdam ediyoruz!' 'Bu yıl en iyi sporcu bir *kadın*!' 'Falanca kitabın ağırlıklı okurları *kadınlar*!' Ne kadar ilginç ama! '*Kadın cinayetleri*'... Mesela gazetelere neden 'erkek cinayeti' diye bir manşet atılmaz? Kadın, kadın... Artık bu cinsiyetçiliği bırakıp *insan* olduğumuzu hatırlamamız gerekiyor.

Neyse... Bugün sakın olmalıyım.

Otelin kafesine geçip, sütlü çay siparişinde bulunuyorum. Çayımı beklerken bir taraftan da resepsiyonu gözlemliyorum. Oldukça sakın görünüyor. Özellikle cinayet haberinden son-

ra otelin müşterileri azaldı gibi geliyor bana. Nasıl azalmasın ki, otelin sahibi odasında cinayete kurban gidiyor! Kim öyle bir yerde kalmak ister ki? İnsanın mutlu olabilmesi için önce kendini güvende hissetmesi gerekir. Güven birincil ihtiyaçlardan biridir bana göre. Otelin titiz müşterileri de benim gibi düşünmüş olmalı.

Bir tarafım, ‘Peki senin ne işin var burada?’ diyor. ‘Evine gitsene! Kendini daha güvende hissedebileceğin sıcacık evine...

Bu fikri hemen kovuyorum zihnimden. Burada yapmam gereken çok iş var! Evet, belki hayatım tehlikede, ama yine de Misbah Muhayyeş cinayetini bir şekilde aydınlatmalıyım. Dedektif olmasam da bir dedektif romanları yazarı olarak buna mecburum. Tabii Misbah Bey’in sadık bir dostu olarak da...

Ödül törenine gidip gelirken o iki kişi yine beni takip ediyordu. Sözde onlar da ödül törenine katılmış gibi yaptılar. Ama tören alanı kalabalık olmasına rağmen onları hemen tanıdım. Gözleri sürekli benim üzerimdeydi. O sebeple bir an olsun yalnız kalmamaya çalıştım. Otele gelene kadar bunda da başarılı oldum diyebilirim. Ama burada ne kadar güvendedeyim bilemiyorum.

Bu kişileri bir şekilde ifşa etmem gerekiyor, ama nasıl? Gidip dedektife anlatsam bir faydası olur mu? Belki... Ama oraya giderken de beni takip edeceklerdir. Muhtemelen dedektiflik bürosuna ulaşmadan bir tenhada işimi bitirirler. Dedektif ya da Başkomisere her şeyi burada anlatmalıyım.

Böylelikle çok şüphe de çekmem. Ama kim bu adamlar? Önce bu sorunun yanıtını almalıyım.

Gözlerim hala resepsiyonda...

Sakinliği fırsat bilerek sanki bir şeye bakıyormuşum gibi resepsiyona doğru ilerliyorum. Kimsecikler yok.

Usluca resepsiyon bölümüne doğru süzülüyorum. Masada kara kaplı bir defter karşılıyor beni. Çevremi bir kez daha kolaçan ettikten sonra heyecandan titreyen ellerimle defterin kalın ve ağır kapağını kaldırıyorum.

Hemen 'H' harfini arıyor gözlerim. H, H,... Nerede bu? İşte burada! Hızla açıyorum sayfayı... 'H' ile başlayan sekiz dokuz kadar isim beliriyor karşımda. İsimleri hızla okumaya başlıyorum.

En sonunda aradığımı buluyorum: '*Hüzün Mutlusoy*'. Evet, demek ki Hüzün isminde biri kalıyor otelde. Yanılmadığımı anlamak beni daha da motive ediyor. Hemen ismin karşısında yazan oda numarasına bakmak istiyorum.

"Bayan Christie!"

Sesle birlikte korkudan olduğum yerde sıçırıyorum. Allah'tan çılgılık atmıyorum, bu da bir şeydir. Korkuyla sesin sahibine baktığımda bir çift şaşkın gözle karşılaşıyorum. O gözlerin bana ne demek istediği o kadar belli ki!

"Bayan Christie, çayınız hazır!" diyor orta yaşlarda bir otel görevlisi. "Siz bir şey mi arıyordunuz, yardımcı olayım."

Adamın yüzü bana aşına geliyor. Ama o anki heyecanla bunu hatırlamama imkân yok. Acilen durumu toparlamalıyım.

“Sütlü çayımı beklerken, biraz dolaşayım dedim” diyorum kekeleyerek ve adamdan gözlerimi kaçırarak. “Buradaki defteri ‘Anı Defteri’ zannettim. Eğer öyleyse birkaç kelime ben de yazacaktım. Ama müşteri listesiymiş sanırım.”

Adamın yüzündeki gergin ifade yumuşuyor.

“Ah Bayan Christie, keşke bize sorsaydınız. Anı defterimiz de var tabii, siz yeter ki anılarınızı bizimle paylaşmak isteyin. Şeref duyarız! Hemen getiriyorum defteri... Siz kafeye buyurunuz, çayınız daha fazla soğumasın.”

Teşekkür ettikten sonra ağır adımlarla kafeye doğru ilerliyorum. Yavaş yavaş içimdeki korku yerini sükûnete bırakıyor. Ama aralarda resepsiyona bakmaya devam ediyorum. Tahmin ettiğim gibi görevli masadaki ziyaretçi defterini alıp, anı defterini getirmek için uzaklaşıyor.

‘Nereden çıktı şimdi bu adam!’, diye hayıflanıyorum kendi kendime. Biraz daha geç gelse Hüzün’ün oda numarasını da öğrenecektim.

“Olan oldu,” diyerek kafedeki pembe masama oturuyor, çayımdan bir yudum alınca içimin ısındığını hissediyorum. Otele geleli epey olmasına rağmen ilk defa içim ısınıyor. Az önceki adrenalin yüklü olay daha da üşümeme neden oldu. Neyse ki şimdi biraz daha iyiyim.

Kafenin pastane tarafından harika kokular geliyor. O anda kendimi evimde gibi hissediyorum. İşte elinde fotoğraf makinesiyle gezinip, anı ölümsüzleştirmeye çalışan kişilerin şimdi burada olduklarını hayal ediyorum. Bu enfes kokuyu nasıl ölümsüzleştirebilirlerdi acaba? Koku anlıktır. Her şeyi paylaşabilirsin, ama kokuyu asla!

Koku iştahımı açıyor. Çayımın yanındaki lezzetli çörek otlu tuzlu kurabiyeden biraz daha sipariş verecek oluyorum. Ama nedendir bilmem bir anda isteksizlik geliyor, vazgeçiyorum.

Aklım başka bir şeye takılıyor. Az önceki otel görevlisini düşünüyorum.

“Ben bu adamı daha önce nerede görmüştüm?”

Zihnim son zamanlarda olduğu gibi yine boş bir levhadan farksız. Hiçbir cevap alamıyorum. Sanki her gün biraz biraz küçük gri hücrelerimi yitirdiğimi hissediyorum. Buna içtiğim su, yediğim yemek, soluduğum hava sebep oluyor sanki. Hayatı boyunca analitik zekasıyla övünen ben, ne yazık ki bu durum karşısında hiçbir şey yapamıyorum.

Gözlerim kafenin dışa açılan süslü camına takılıyor. Kar iyice şiddetini artırmış. Her şeyi unutmuş bir halde huzurla kar tanelerinin yere düşüşünü izliyorum.

15.

“İddiayı kaybettin!”

“Sen öyle san! Daha kitabım bitmedi. Bittiğinde görürsün!”

Pembe elbiseli kız, odasında bir taraftan deftere bir şeyler yazmaya çalışırken bir taraftan da kendisiyle uğraşan erkek çocuğa cevap yetiştiriyor. Dış görünümlerinden aynı yaşlarda olduklarını tahmin ediyorum.

Erkek çocuk, kollarını birbirine dolamış, alaycı konuşmasını sürdürüyor:

“Öğretmen de beğenmedi yazdıklarını... Kötü bir kitabı bitirsen ne olacak ki? Sen polisiye kitap yazmayı kolay mı zannediyorsun? Hiçbir zaman *Agatha Christie* gibi bir yazar olamayacaksın, vazgeç artık!”

Çocukların konuşmaları ilgimi çekiyor.

“Ben *Agatha Christie*’den çok daha iyi bir polisiye yazarı olacağım, göreceksin!”

Kızın özgüveni çok hoşuma gidiyor. Belki de karşısında kendisini küçük gören çocuğa karşı mücadele halinde olduğu için de böyle görünüyor olabilir.

“Polisiye kitap yazabilmek için çok zeki olmak gerekiyor,” diyor, erkek çocuk gülerek. “Sende zekânın kırıntısı bile yok! Bugün öğretmen de söyledi.”

“Öğretmen bana öyle bir şey söylemedi, uydurma!” diyor kız öfkeyle. “Onu söyleyen senin *baban*!”

‘Baban’ ifadesini abartılı bir tonlamayla söylüyor. Üstüne basa basa...

“O senin de baban!” diyecek oluyor çocuk.

“Hayır, o benim babam falan değil!” diyor kız bağırarak. “Benim babam ileride çok başarılı bir yazar olacağını söyledi bana. En büyük destekçim olurdu.”

“O eski otelde çalışırken bir kaza sonucu ölen adamı mı söylüyorsun?”

“O ölmedi!” diyor kız. Gözlerinin dolduğunu fark ediyorum. “Ölü olan sizlersiniz! Sen ve *baban*, benim için ölüsünüz!”

“Gerçekleri söylüyoruz diye mi bize kızılıyorsun?” Çocuk inatla kızı tahrik etmeye devam ediyor.

“Sizin gerçekleri falan söylediğiniz yok! Siz benim üstün yeteneklerimi kıskanıyorsunuz!”

Çocuk kahkaha atıyor. Hemen sonra alaycı ifadesini koruyarak, “Peki bir iddiaya daha var mısın?” diye soruyor. “İleride hangimiz daha iyi noktalara gelecek, göreceğiz bakalım!”

Kız kendinden emin bir şekilde, “Agatha Christie’nin bir kitabında çok güzel bir sözü var,” diyor. “Hepimizin

beyninde küçük gri hücreler var. Ama çok azımız onları çalıştırmayı biliyoruz.”

Çocuk anlamamış gibi “Ee, ne var bunda?” diye soruyor.

Bu sefer kız alaycı bir ifadeye bürünüyor:

“Senin benimle yarışabilmen için önce o küçük gri hücrelerini çalıştırmayı öğrenmen gerekecek!”

“Birkaç Agatha Christie kitabı okudun diye kendini dâhi mi sanıyorsun?” diye soruyor çocuk, sinirli bir ifadeyle. Az önceki keyfi yok gibi. “Senin dilinden babam anlar!”

“Evet, benim dilimden sadece *babam* anlardı!” diyor kız, bu sefer ‘*babam*’ ifadesini vurgulayarak. “Sen ve *babam* değil!”

“Peki hadi bakalım, hodri meydan!” diyor çocuk ve odadan sallana sallana çıkıyor.

Odada tek kalan kız, elindeki kalemi şiddetle masaya doğru fırlatıyor. Tam tahmin ettiğim gibi... Kendini insanlara karşı güçlü göstermeye çalışıyor, lakin kendi içinde barışık biri değil.

“Ne olursa olsun, ben Agatha Christie’den de büyük bir yazar olacağım!” diyor tekrardan. “Ama bunun için önce içimdeki Agatha Christie’yi öldürmem gerekecek!”

Korku dolu gözlerle izliyorum kızı. Gözlerindeki hırs beni ürkütüyor.

Bu esnada çalışma masasındaki ucu sivri şeyi alıp incelemeye başlıyor. Ne olduğunu anlamak için kıza biraz daha yaklaşıyorum. Bir mektup açacağı bu... Ucu süslemeli, tıpkı bıçağa benzeyen bir mektup açacağı!

16.

Oda kapımın çalmasıyla başımı okuduğum kitaptan kaldırıyorum.

Elimdeki kitabı görmesem ne yaptığımı hatırlamayacağım. Ben gerçekten de az önce kitap mı okuyordum? Peki neden kitapla ilgili hiçbir şey hatırlamıyorum?

Ne zaman yemeğimi yedim, odama geldim ve bu masaya oturdum? Hepsi muamma benim için. Koskocaman bir boşluk...

En son otelin kafesinde oturmuş, keyifle sütlü çayımı içip yağın tadını çıkarıyordum. Peki ya sonra? Sanki bir ara dışarı çıktım. Ama emin değilim, kafeden direkt odama da gelmiş olabilirim. Acaba o iki gizemli adam tarafından yine takip ediliyor muydum? Onu da hatırlamıyorum.

Sanırım artık onları kimin tuttuğunu ve benim peşime taktığını biliyorum: Hüzün... Hüzün Mutlusoy... Benim acilen o kızı bulmam ve konuşmam gerekiyor. Aksi halde çok kötü şeyler olacak, hissediyorum.

Oda kapısı bir kez daha vuruluyor. Öyle ya, açmak için neyi bekliyorum ki? Tam ayağa kalkıp kapıya doğru yöneliyorum ki, aklıma gelen korkunç bir düşünceyle duruluyorum.

Ya kapıda o iki adam varsa? Misbah Bey'den sonra yarım kalan işlerini tamamlamaya geldilerse!

Odanın içinde bir anda elim ayağıma dolanmaya başlıyor. Bu düşüncelerle kapıyı açmam olanaksız. Bir süre sessizce bekliyorum. Kapı vurulmuyor, ortamda derin bir sessizlik asılı.

Kulağımı usulca kapıya yaslayıp dinliyorum. Hiç ses yok. Peki ya numara yapıyorlarsa? Belki de kapının iki ucunda saf tutup benim kapıyı açmamı bekliyor olabilirler.

“Ne olursa olsun, kapıyı açmamalıyım,” diyorum ve tekrardan gerisin geri çalışma masasına doğru yürümeye başlıyorum. O anda kapı tarafından tiz bir ses geliyor. Korkuyla başımı çeviriyorum. Kapının alt aralığından atılan küçük bir zarf âdeta bana göz kırptıyor.

Endişemin daha da arttığını hissediyorum. Ama kapının kilitli olması beni biraz da olsa rahatlatıyor. Kapıya varıyorum ve eğilip alıyorum zarfı... Merakla zarfın içini açıp kartta yazan nota bakıyorum.

Not kısmında ‘*Yakında... Çok yakında!*’ yazıyor! Ama beni asıl dehşete düşüren notun altındaki adres oluyor:

‘*Ahmet Afif Paşa Yalısı*’

17.

“Çok tuhaf!”

Başkomiser, bir yandan iri sağ eliyle pos bıyığının uçlarını kıvrırırken bir taraftan şaşkınlıkla halıya bakıyor.

Dedektif, sözleriyle Başkomiseri destekliyor:

“Evet, gerçekten çok *tuhaf*!”

“Hadi diyelim Misbah Bey’e halıyı gönderen katili,” diyerek tekrardan söze giriyor tecrübeli başkomiser. “Aynı halıdan neden Bayan Christie’ye de gönderiyor ki? Hayır, benim asıl tuhafıma giden halıların tıpatıp aynı olması.”

Genç Dedektif, Başkomiser ve Pera Palas’ın kafesinde gördüğüm kadın polis odamda oturmuş onlara gösterdiğim halı üzerinde analiz yapıyorlar. Bugün yanlarında Genç Sherlock da var. Hafta sonu olduğu için dedektifin peşinden bir an olsun ayrılmayan çocuk da ilgiyle bakıyor halıya.

Gece notu okuduktan sonra kapımın önüne bırakılmış bu ipek işlemeli halıyı görünce, önce Misbah Bey’in odasındaki halının alınıp bana getirildiğini düşündüm. Ancak hayır, Misbah Muhayyeş Beyefendi’nin odasındaki halı bırakıldığı halıyla öylece duruyor. Bu yeni bir halı...

Misbah Bey'in odasındaki halıyı detaylarıyla hatırlamıyorum, ama neredeyse birebir aynı gibi. Köşelerde fil desenleri, üst tarafta yuvarlak bir saat tasarımı, saatin sağ ve sol üst çaprazlarındaki kuş figürleri, altta bordo rengindeki şamdanlar ve kasımpatı çiçekleri... Hepsi bu halıda da var. Halının nostaljik tasarımlı siyah görkemli çerçevesi dahi aynı.

Başta otel sahibinin kedisine uğursuzluk getirdiğini düşündüğümüz, sonrasında ise aslında Misbah Bey'e gönderildiğine emin olduğum halının ve gönderilen notun manasını biliyorum. Benzerini bana da göndererek göz dağı veriyorlar belli ki... Sanırım artık göndereni de biliyorum. Karşımdaki ekibe her şeyi anlatmanın zamanı geldi. Tam konuşacakken, Dedektif Başkomiserin az önceki cümlesini düzeltiyor:

“Halılar tıpatıp aynı değil başkomiserim,” diyor, bir taraftan keskin bakışlarını halıdan ayırmadan. “Alttaki şamdanların sayısında bir değişiklik var. Dikkat ederseniz burada daha fazla.”

Koyu kahverengi çantasından yakınlaştırmacı gözlüğünü çıkardığı esnada, “Öyle mi?” diye soruyor Başkomiser. Gözlüğü takıp daha yakından incelemeye başlıyor halıyı.

Doğruyu söylemek gerekirse bu detaya ben de şaşıyorum. Çalışma masamın üstünde bulunan pirinç dökümünden üretilmiş büyütecimi alıp halıya daha yakından bakınca, gerçekten de şamdanların sayısının bu halıda daha fazla olduğunu fark ediyorum.

İyi ama bu neyi değiştirir ki? Halının manası ve gönderini aynı olduktan sonra bu detayın çok da bir öneminin olduğunu sanmıyorum. Önemli olan buna bir çözüm bulmak. Yoksa akıbetimin Misbah Bey'den çok da farklı olmayacağını iyi biliyorum. Bu sefer odama başka insanlar girecek. Salonda hiçbir farklılık bulamayacaklar. Halıya bir süre baktıktan sonra banyoya yönelecekler ve orada benim cansız bedenimle karşılaşacaklar. Muhtemelen sırtımdan aldığım bir mektup açacağı darbesiyle kan kaybından ölmüş olan bana acıyan gözlerle bakacaklar. Bense çok istememe rağmen onlara katilimin kim olduğunu dahi söyleyemeyeceğim.

O pembeli kızın defterine yazdığı cümleyi hatırlıyorum:

'Her gün ölen birini ölümlle korkutamazsın!'

Sanırım ölümden korkmuyorum. Korktuğum şey onun bana hissettirdikleri...

"Kasımpatı diye bir çiçek türü mü var?"

Düşüncelerim, Genç Sherlock'un enerjik sesiyle bölünüyor.

"Daha önce hiç duymadın mı?" diye soracak oluyorum. Çocuk başını sağa sola sallıyor.

"Kasımpatı, tam da bu aylarda açan bir çiçek türüdür," diyor kadın polis araya girerek. "Hatta 'Ölüm Çiçeği' olarak da bilinir. Hüznü ve yası temsil eder."

"Hiç duymadım," diyor çocuk, gayet rahat bir ifadeyle. Sonra kendi kendine gülmeye başlıyor. İnsanların gergin

ortamlarda isteyeceği en son Şey birinin kahkaha sesidir. Herkesin kendine baktığını fark eden ocuk hemen duruyor ve açıklıyor:

“Kasımpatı diye iek adı mı olur Allah aşkına! Ay ismi gibi. Oldu olacak biz ona *Ekimpatı* ieği diyelim!”

Artık kesinkes eminim, bu ocuk gerçekten çok kötü espri yapıyor. Tamam, espri yeteneği ya da hiperaktiflik insanda zekanın göstergesidir. Ama akla gelen her espri de söylenmez ki!

Ben ocuğun kalbini kırmamak için susmayı tercih ediyorum. Zaten Dedektif Şimdi gereken tepkiyi gösterecektir. Lakin Őaşıllacak Şey doğrusu... Genç adamda çıt yok. Özelikle Genç Sherlock’un esprisinden sonra aydınlanmış gibi daha detaylı bakıyor halıya. Sonra birden çocuğa sarılıyor! O anda dedektifin de espri anlayışını sorgulamaya başlıyorum. Ne yani, gerçekten de beğendi mi bu tatsız espriyi?

Dedektife hayal kırıklığı içinde bakıyorum. Anlamış gibi birden bana dönüyor :

“Bayan Christie, Şimdilik sizden müsaade istiyorum. Halıda bir detay fark ettim. stnde biraz daha çalıştıktan sonra sizleri bilgilendireceğim. Söz veriyorum!”

‘Söz veriyorum’ cmlmesini ekip arkadaşı kadın polise bakarak söylüyor. Başkomiserden de müsaade isteyip odadan hızla ayrılıyor. Biz bize öylece kalıyoruz.

Kadın polis, “Dedektifimizin ketum halleri işte!” diyor gülümseyerek. Aslında sinirlendiği çok belli, muhtemelen odada ben varım diye duygularını belli etmek istemiyor.

Genç Sherlock ise otuz iki dişini birden göstererek sırıtıyor.

“Ben size söylemiştim Bayan Christie, insanlar esprilere bayılır! ”

Dedektif çıktıktan sonra ekipteki herkes odadan ayrılıyor. Bense arkalarından öylece bakakalıyorum.

Sahi yahu! Ben onlara ne söyleyecektim?

18.

Otelden çıktığımda karın biraz olsun yavaşladığını görüyorum. Kasım ayının bu son günlerinde yoğunluğunu iyice artırdı.

Önce Taksim'e geçiyorum. Oradaki otobüs durağında bir süre bekledikten sonra Sarıyer otobüsüne biniyorum. Takip ediliyor olabileceğimi düşünerek çok dikkat çekmemek için toplu taşıma araçlarını tercih ediyorum.

Otobüs oldukça sakın... Cam tarafına oturuyorum ve karın süslediği İstanbul sokaklarını keyifle seyre dalıyorum. Her yer beyaz bir örtüyle kaplanmış gibi. Kış gerçekten İstanbul'a yakışıyor.

Otobüs Dolmabahçe'ye inince puslu deniz manzarası karşılıyor beni. Çok uzaklardan belli belirsiz Boğaz Köprüsü'nü görüyorum. Avrupa ve Anadolu yakalarını birbirine bağlayan bu güzelim köprüyü birbirini çok seven iki insanın el ele tutuşmasına benzetiyorum. Nedense zihnimde el ele tutuşan dev boyutlarda bir kız çocuğu ile baba figürü beliriyor. Gayriihtiyari olarak gülümsüyorum. Çocukken bulutlara bakıp hayal gücümü de kullanarak zihnimde az mı resimler çizerdim?

Otobüsün aniden fren yapmasıyla hayal dünyamdan sıyrılıyorum. Bir durağın önündeyiz. Araca üç kişi biniyor. Çok üşüdükleri yüzlerinden belli... Burunları kıpkırmızı olmuş. Muhtemelen yaklaşık on dakika kadar önce ben de bu haldeydim.

Otobüs hareket ettikten iki dakika sonra binen yolculara bir kez daha bakıyorum. Az önceki hallerinden eser yok, o kadar rahatlar ki... Kimi başını cama dayamış, kimi yanının boş olmasını fırsat bilerek ayaklarını yan koltuğa uzatmış, kimisi de üşüyen ayaklarını ısıtmak için ayakkabısından çıkartmış. İnsan, yolculuğunun iki dakika sonra biteceğini bildiği halde bulunduğu araç içinde dahi hiç inmeyecekmiş gibi davranıyor. Otobüsten ineceği süreyi aşağı yukarı bildiği halde bu kadar rahat davranan insanın, ne kadar süre yaşayacağını bilemediği hayat içinde hiç ölmeyecekmiş gibi yaşamasına şaşmamak gerek...

Aniden aklıma gelen düşünceyle çantamı kolaçan ediyorum. Polonya yapımı 9 mm'lik otomatik tabancam koyduğum gibi yerinde duruyor. Zorunlu hissetmediğim sürece yanımda taşımadığım ruhsatlı tabancamı bugün kendimle birlikte götürüyorum. Hayatımdan hiç olmadığım kadar endişeliyim ve benim şu an için alabileceğim tek önlem maalesef bu...

Aralarda takip ediliyor muyum diye yoldaki arabalara ve otobüs duraklarına bakıyorum. Neyse ki, şimdiye kadar o iki adamı görmedim. Bir polisiye yazarı olarak söylüyorum ki,

umarım hayatım boyunca taşımaktan nefret ettiğim silahımı hiçbir zaman kullanmak zorunda kalmam! Umarım...

Otobüsten indikten sonra biraz yürüyorum. Bugün ayağымda kısa topuklu botlarım var. Buzlanmaya başlamış karların üstünde paten yapmamak için çok dikkatli hareket ediyorum.

Az sonra İstinye - Yeniköy arasına denk gelen bölgede İstanbul Boğazı'nın en pahalı yalısı karşılıyor beni. Evet, şu anda Ahmet Afif Paşa Yalısı'nın önündeyim.

1900 ila 1910 yılları arasında yapılan bu görkemli yapıya biraz göz gezdiriyorum. Gerçekten muazzam bir mimariye sahip... Dışarıdan o kadar da masum gözüküyor ki!

Klasik boğaz yalılarından farklı bir görünüme sahip... Eklektik beyaz, dört katlı ve simetrik bir yapı... Toplamda dört cihannüma kuleye sahip olan yalıda gotik tasarımın esintilerini hissedebiliyorsunuz. Pera Palas'ın da mimarı olan Alexandre Vallaury burada da harika bir iş çıkarmış. Rahmetli Misbah Muhayyeş Beyefendi'nin de dediğı gibi, 'şehrin mimarı' olmayı fazlasıyla hak etmiş bir mimarmış gerçekten.

Yalının iki esas giriş yeri var. Ben sağ cephesinde kalan üç kollu merdivenleri tercih ediyorum.

Şimdi bana yalıya nasıl gireceğimi soracaksınız.

Misbah Bey, daha önceki senelerde İstanbul'a geldiğimde birkaç kez yalısında misafir etmişti beni. Bunu daha evvel de söylediğimi hatırlıyorum. O zamanlar Misbah Bey, bu yalıyı

yeni satın almıştı. Burayı o kadar çok seviyordu ki, benim de gelip görmemi istemişti. Hatta buraya gelip de hayran olduğumu söylediğimde yalının yedek anahtarlarından birini hiç düşünmeden bana vermiş ve ne zaman istersem buraya gelebileceğimi söylemişti. Elbette Misbah Bey bu yalıda yaşarken destursuz geldiğimi hiç hatırlamam. Sağ olsun, hep o davet ederdi beni. Ta ki son gelişime kadar. Yalısına aşık olan adam gitmiş, yerine bambaşka biri gelmişti. Ama yıllar önce verdiği anahtar bende kalmış oldu. Hoş, belki de kilit çoktan değişmiştir. Ama ben yine de denemekte fayda görüyorum.

Yalının görkemli kapısının önüne geldiğimde ortamda derin bir ölüm sessizliğinin asılı olduğunu fark ediyorum. Sonra Misbah Bey'in bu yalıyla ilgili sözleri geliyor aklıma. Hafif bir korku esintisinin ruhumu yalayıp geçtiğini hissediyorum.

Siyah deri eldivenimi çıkardığım halde soğuktan bembeyaz kesilmiş elimle anahtarı kapının kilidine götürüyorum ve anahtarın kilide girmesiyle bir oh çekiyorum. Zira kilit değişmiş olsaydı bu kadar sıkıntıyı boşa çekmiş olacaktım.

'En azından geldiğime değdi' diye düşünerek anahtarı sağa doğru çeviriyorum. Derin sessizliği kilitten gelen metalik ses bozuyor. Ardından büyük kapının aralandığını görüyorum. Eski bir dostuna kavuşmuş gibi içeriye buyur ediyor beni.

Tereddüt etmeden giriyorum içeri. Ben de özlemişim bu şahane yalıyı... Evet, hem de Misbah Bey'in son zamanlardaki tüm kötü söylemlerine rağmen...

Aylardır kullanılmamasına rağmen içerisinin dışarıdan daha ılık olduğunu hissediyorum. Belki de bu hissiyatım, çok üşüdüğüm için psikolojik de olabilir.

Bir süre yalının bakımsız ve tozlu duvarlarına göz gezdirdikten sonra üste çıkmak için merdivenlere doğru ilerliyorum. Merdivenleri tırmanırken çıkan gıcırtilar nedense beni hüzünlendiriyor. Aslına bakarsanız terk edilmiş evlerin hepsi hüzün verir insana. Ahalisini kaybetmiş bir ev ruhunu da kaybetmiştir. Çünkü ister yalı olsun ister saray, bir evi ev yapan içinde yaşayan insanlardır. O insanlar ki, o evin ruhudur, canıdır, kanıdır. Dışarıdan bakıldığında görkemli görünen bu yalının da kanı, canı çekilmiş gibi... Bir evden çok cesede benziyor.

Merdivenleri tamamlayıp en st kata ıkıyorum. Deniz cephesinde yer alan köşe odalara doğru ilerliyorum. Bu odalar aynı zamanda 45 derecelik küçük çıkmalar halinde denize doğru uzanır. Size sanki denizin ortasındaymışsınız hissini verir. Tıpkı Kız Kulesi'nde olduğu gibi...

Misbah Bey'in çalışma odası da bu deniz cephesinde yer alan köşe odalarından birindeydi diye hatırlıyorum. Yalıya dışarıdan baksanız, çatının deniz cephesinden görünümü İslami – Hint mimarisini andırır. Diğer atıların cepheleri ise sade görünümde dir.

Artık Misbah Bey'in belki aylarca, belki de birkaç yıldır kullanmadığı çalışma odasını görebiliyorum. Önce kapının kilitli olabileceği geliyor aklıma, endişeleniyorum. Eğer odaya giremezsem tüm çabalarım boşa gider. Ama neyse ki

korktuğum gibi olmuyor. Kapının kolunu aşağı doğru indir-
diğim an hafif bir gıcırtı sesi eşliğinde kapı açılıyor. Misbah
Bey tek yaşadığı için ev içinde kilide gerek duymamış demek
ki... İyi ki de duymamış!

Odanın içi Misbah Bey'in Pera Palas'taki odası gibi da-
ğınık... Özellikle de çalışma masası savaş alanına dönmüş.
Kâğıtlar, kitaplar, zarflar, kalemler alt alta üst üste duru-
yorlar. Misbah Bey'in az çok yaşantı tarzını bildiğimden
aldırmıyorum. Uzun zamandır havasız kaldığı için odada
ağır bir küf kokusu var. Tozlar âdeta havada dans ediyorlar.

Misbah Bey'in kasasına doğru ilerledikçe bir anda aklıma
rüyada gördüklerim geliyor. Ya da rüya benzeri o şeyde...

Kızın suç aletini küçük bir sandığa bırakışını, sandığı ki-
litleyişini ve sonunda da sandığı kasaya koyuşunu... Hepsini
net olarak hatırlıyorum.

Kasanın yanına geldiğimde bir şifre gerekip gerekme-
yeceğini düşünüyorum bir süre. Ancak Misbah Bey'in son
zamanlarında tamamen Pera Palas'a taşındığını düşünür-
sek, parasının tümünü oteldeki kasaya taşımış olması daha
mantıklı. Keza kasanın kolunu çevirince zorluk çıkarma-
dan hemen açılıyor. Tam tahmin ettiğim gibi kasanın içi
bomboş... Tabii cevizden yapıldığını tahmin ettiğim küçük
sandığı saymazsak!

Artık yavaş yavaş ısınmaya başlayan sağ elimle üstü tozlu
sandığı alıyorum. Aslında bende kan eksikliği olduğu için
ellerim yazın dahi soğuk olur. Ama şu anda gerginliğin de
etkisiyle terlemeye başladığımı hissediyorum.

Kabanımın cebinden çıkardığım gizemli anahtarı sandığın küçük anahtar deliğine yerleştiriyorum. Hiç zorlamıyor beni, hemen açılıyor.

Sandığın içinde küçük sert kapaklı bir defter olduğunu görüyorum. Defterin hemen üstünde ise üzeri beyaz bir mendille kaplı halde bir mektup açacağı dikkat çekiyor. Sivri ucu kana bulanmış bir mektup açacağı!

Mektup açacağının sarılı olduğu kenarları desenli özel keten mendilin üstüne işlenmiş iki harf olduğunu görüyorum:

‘H.M.’

19.

Otele ancak öğleden sonra dönebiliyorum.

Sabah giderken sakın olan yollar, dönüşte beklediğimin aksine çok yoğun... Karın da tekrardan şiddetini artırmasıyla geç saatlere kalmak istemeyen insanlar evlerine hücum ediyor olmalı. Ama bir şekilde ulaşıyorum otele.

Yalıdan çıktıktan sonra beni bir arabanın takip ettiğini gördüm. Ama içindekilerin o iki adam olduğundan emin değilim. O arabanın beni takip ettiğine emin miyim? Aslına bakarsanız ondan da pek emin değilim. Zira otobüse bindikten sonra bir daha o arabayı görmedim.

Otelin lobisine giriş yaptığım anda kabanımın bembeyaz olduğunu fark ediyorum. Tuhaf şey, insan karlı havada dışarıdayken üstünün karın rengine büründüğünü anlamıyor.

Otelin sıcaklığıyla birlikte kabanımın ve şapkamın üstüne birikmiş karların erimeye başladığını hissediyorum. Muhtemelen burnum, yanaklarım kıpkırmızı ve içeriden bakan kişilere oldukça komik görünüyor olmalıyım.

Kendimi biraz toparlayıp, yeni ortama uyum sağlamaya başladığım esnada gözlerim resepsiyona kayıyor yine. Bu sefer maalesef ziyaretçi defterini göremiyorum. Geçende o fırsatı

nasıl kaçırdım, diye bir kez daha hayıflanıyorum. Ah o otel görevlisi yok mu, her şeyi berbat etti!

“Bayan Christie, sütlü çayınızı odanıza mı getireyim yoksa burada mı içersiniz?”

Evet, aynı ablak surat karşımda! O orta yaşlardaki otel görevlisi oldukça yapay görünen gülümsemesiyle bana bakıyor. Tam kızacak oluyorum, ama o an için bir bahane bulamıyorum.

Gayriihtiyari olarak adamın isim yakalığına bakıyorum: ‘Mutlu’

Adamın ismi daha da sinirime dokunuyor. Neyse ki son yıllarda isim hafızam olabildiğince zayıfladı, bu sinir bozucu ismi de diğer birçok isim gibi hatırlamayacağımı ümit ediyorum.

“Çay istemiyorum,” diyorum sert ve soğuk bir ifadeyle. “Çok üşüdüm, biraz istirahat edeceğim.”

Adam saygıyla başını eğiyor. Ama uzaklaşmıyor da...

“Dumanı üstünde sıcacık bir sütlü çay içinizi ısıtacaktır Bayan Christie!”

Bu adam neden ısrar ediyor? Şu anda ona duyduğum öfkeyi bir bilse bir saniye bile durmaz yanımda.

“İsrar etmeyiniz!” diyorum daha otoriter bir sesle. Hızla adamı geçip asansöre doğru ilerliyorum.

Mutlu mudur, mutsuz mudur, hemen gelip asansör düğmesine basıyor. Allahım, bu adam resmen benim sabrımı sınıyor! Nasıl kurtulacağım bu adamdan!

Hemen sonra bana yaranmak için asansör kapısını açıyor. Adamın yüzüne bile bakmadan biniyorum *Demir Leydi*'ye...

Asansörün hareket etmesiyle adamın soğuk çehresinden kurtuluyorum. Özellikle kızdığım insanların sürekli dibimde bitmeleri sinirimi bozuyor!

Neyse, şimdi güzel bir duş alıp dinlenmeliyim. Bu gece biraz yorucu olacak benim için. Artık Hüzün Mutlusoy denen kadını bulmam ve onunla yüzleşmem gerekiyor! En azından oda numarasını öğrenmeliyim. Hem böylelikle dedektife somut bir şeyler de söylemiş olurum.

Yalıda bulduğum kanlı mektup açacağını dedektife göstersem benden şüphelenebilir. Muhtemelen bu mektup açacağını nerede bulduğumu soracaktır bana... Yalıya gittim desem, bu sefer oraya nasıl girdiniz diye soracak. Hadi diyelim onu da açıkladım, kanlı mektup açacağının o yalıda olduğunu nereden bildiğimi soracak! İşte buna mantıklı bir yanıt verebileceğimi sanmıyorum. Ama Hüzün Mutlusoy diye biri olduğunu ve otelde falanca numaralı odada kaldığını söylersem bana inanacaktır. Belki mektup açacağında parmak izi de bırakmış olabilir. O sebeple elimi açacağa hiç sürmedim. Zaten o haliyle pek de albenisi olduğunu söyleyemem. Kana bulanmış beyaz bir mendil içinde nostaljik tasarımlı bir mektup açacağı... Ayrıca keten mendilin üstünde Hüzün Mutlusoy'u ele verecek baş harfleri yazılı. İşte bu ciddi bir kanıt sayılabilir.

Odama girdikten sonra banyoya ilerliyor, küvetimi sıcak suyla doldurmaya başlıyorum. Sonrasında bir süre Haliç manzaralı koltuğuma oturup derin düşüncelere dalıyorum.

Bu sıkıntılı ruh halinden ne zaman kurtulacağım? Eski huzurlu günlerimi o kadar çok özlüyorum ki, anlatamam.

Birkaç dakika sonra kapı çalıyor. Yine açıp açmama konusunda tereddüt ediyorum. Ya o iki adam geldiyse? Kapıya doğru sessiz adımlarla ilerliyorum.

“Bayan Christie, size sütlü çayınızı getirdim!” diyor bir ses. Rahatlıyorum, ama bir taraftan da sorgulamaya başlıyorum. Ben sütlü çay siparişinde bulunmadım ki!

Temkinli bir şekilde kapıyı açıyorum. Genç bir otel görevlisi karşılıyor beni. Yüzünde az önceki adamın aksine samimi bir gülümseme var.

“Ben herhangi bir sipariş vermedim,” diyorum sakın bir ifadeyle. Genç adam şaşırıyor.

“Aşağıda sipariş verdiğiniz söylenmişti,” diyor tebessümünü koruyarak.

O ablak suratlı adama daha da öfkeleniyorum. Ama görevliyi zor durumda bırakmamak için alıyorum çayı. Ne zaman sinirlensem, canım sütlü çay çeker. Sinirle çayımı içip, banyoya giriyorum. Banyodan sonra öfkenin kalıntısı dahi kalmıyor.

Biraz dinlenip geceye hazırlık yapmalıyım. Hangi otel yetkilisine Hüzün Mutlusoy’un odasını sorsam müşteri mahremiyeti gereği hiçbirini cevap vermedi. Şu halde bana da başka çare bırakmıyorlar.

Ne yapıp edip, o katilin yerini bulmalıyım!

20.

Gece olduğunda sessizce odamdan çıkıp lobi katına inmek için hazırlanıyorum. Ses çıkarmamak adına asansör yerine kırmızı sarı çiçek desenli halılarla süslenmiş merdivenleri tercih ediyorum.

Ortalıkta pek insan görünmüyor. Otel görevlileri bile tek bir noktaya kümelenmiş olmalılar. Bu düşünce, beni biraz olsun rahatlatıyor.

Merdivenleri inerken duvarlarda gotik temalı resimleri görüyorum yine. Gece karanlığında daha bir korkunç gözüküyorlar. Aralarda Pera Palas'ın ilk yıllarında çekilmiş siyah beyaz fotoğraflarını görüyorum. Lobiye inen merdivenlere geldiğimde ise Misbah Muhayyeş Beyefendi'nin resim tablosu karşılıyor beni. İleride başına geleceklerden habersiz yeşil gözleriyle öylece gülümsüyor bana. Hüzünleniyorum. Aslında birçok resim tablosunun ya da fotoğrafın insana mutluluktan çok hüzün verdiğini düşünmeye başlıyorum. Geçmiş, hüzünlerimizi temsil ediyor bana göre... Bizim zaten tarihin içinde yaşadığımızı, o sebeple içinde bulunduğumuz zamanın ve anın değerini bilmemiz gerektiğini fısıldıyor.

Sonunda lobi katına ulaşıyorum. Otelin namı diğer *Demir Leydi*'si derin bir uykuda sanki... Sakin, sessiz bir şekilde

birkaç saat sonra ağırlayacağı misafirlerini bekliyor. Sanki tarihi asansörü uyandırmaktan korkar gibi adımlarımı sessizce, dikkat ederek atıyorum. Resepsiyonda genç bir otel görevlisi var. Zavallı uyudu uyuyacak, çok yorgun gözüküyor. Önümdeki geniş yuvarlak sütunu kendime siper ederek görevlinin önündeki köşeli masaya bakıyorum. Hayır, ziyaretçi defteri orada değil.

Birkaç kez defterin resepsiyonun karşı çaprazındaki masada olduğunu görmüştüm. Usulca o masaya doğru birkaç adım atıyorum. Masada henüz kimse yok. Ama masanın üstünde herhangi bir defter de yok. Masanın çekmecesine bakmak geliyor aklıma. Bunu resepsiyondaki görevliye görünmeden yapabilir miyim?

Muhtemelen masanın olduğu yer, otelin girişteki otomatik döner kapısının hemen yanında olmasından dolayı avantajlı olabileceğimi düşünüyorum. Ayrıca ortamın loş olması ve görevli gencin yorgunluğu işimi daha da kolaylaştıracaktır. Bana düşen mümkün olabildiğince sessiz olmak. En ufak bir ses, tüm planları altüst edebilir.

Ses çıkarmaması için ayakkabı yerine terliği tercih ettim. Biri beni bu halde görse muhtemelen delirdiğimi düşünür. Pera Palas gibi otantik bir otelin lobbiesinde terliklerle dolaşan ünlü bir polisiye yazarı! Ne komik ama!

Lakin beni buna muhtaç eden de otel yetkilileri... Hüzün Mutlusoy denen kişinin oda numarasını baştan söyleseler bu tür maceralara girişir miydin hiç? Kimin mahremiyetini kimden sakınıyorlar Allah aşkına! Bir de oda numarasını

sorunca sanki devlet sırrını soruyormuşum gibi uzun bir süre şaşkın şaşkın baktılar yüzüme. Benim gibi *masum* bir polisiye yazarı kime ne yapabilir ki?

Gerçi son zamanlardaki ruh halimi aklıma getirdiğimde çok da 'masum' olabileceğimi düşünmüyorum. Ama bu kadar önlem de gereksiz. Sonuçta o gizemli kişiyle sadece gidip konuşacağım, hepsi bu. Benimle ne gibi bir zoru olduğunu gerçekten merak ediyorum.

Cesaretimi toplayıp, ağır adımlarla masaya doğru yürüyorum. Bu esnada gözlerim otel görevlisinin üstünde geziniyor. Nasıl yapacağımı bilmesem de, en ufak bir bakışta hemen kendimi kamufle etmeye çalışacağım.

Neyse ki korktuğum olmuyor. Genç adam, başı önde öylece duruyor.

Masaya geldiğimde tam da tahmin ettiğim gibi otelin gösterişli giriş kapısının resepsiyondaki görevliye karşı siper olduğunu görüyorum. Ses çıkarmadığım sürece beni fark etmesi olanaksız. Tabii otelin başka yerlerinden çıkabilecek ani kötü sürprizlere de hazırlıklı olmalıyım.

Masanın koltuğuna sakın bir şekilde oturduktan sonra hemen yan taraftaki Patisserie De Pera'ya kayıyor gözlerim. Yani otelin kafesine... Birkaç saat sonra pembe ağırlıklı renkleriyle müşterilerini ağırlayacak olan kafe şu anda karanlıklar içine gömülmüş durumda. Ölüm sessizliği bu olsa gerek...

Masanın çekmecesini usulca kendime doğru çekmeye başlıyorum. Tabii bir taraftan da ses çıkmaması için dualar

ediyorum. Şayet çok eski ve bakımsız bir masaysa gıcırtı kaçınılmaz olacaktır.

Peki Pera Palas gibi lüks bir otelde eski ve bakımsız bir masanın işi olabilir mi? Cevap veriyorum: Tabii ki hayır!

Çekmece beni hiç üzmeden istediğim sessizlikte açılıyor. O anda masadan ses çıkmamasına mı, yoksa çekmecenin içinde ziyaretçi defterini bulmama mı sevinsem bilemiyorum!

Heyecanımı dizginleyerek defteri çekmecedan dikkatli şekilde çıkarıyorum. Artık aşına olduğum defterde ‘H’ harfini bulmakta zorlanmıyorum. Alfabetik sıraya göre sonlarda olan ‘Hüzün Mutlusoy’ ismini gördüğümdeyse heyecanlandığımı fark ediyorum. Evet, geriye son bir dokunuş kalıyor!

“Sen yorulmadın mı?”

Aman Allahım! O anda ömrümden ömür gittiğine yemin edebilirim! Gelen sesle birlikte artık yakalandığımı kabul etmek zorunda kalıyorum. Suç üstü yakalanmış yaramaz bir çocuk gibi yavaşça kaldırıyorum başımı.

O da ne! Şu anda karşımda bana yargılayan gözlerle bakan hiç kimse yok! Peki o zaman ses nereden geldi?

Biraz odaklanınca sesin resepsiyondan geldiğini anlıyorum. Refleksle hemen masanın altına atıyorum kendimi. Umarım bu hamlemi yaparken ses çıkarmamışımdır.

Bir kez daha “Sana söylüyorum, yorulmadın mı?” diye soruyor, az önceki ses. “Git biraz dinlen, nöbet sırası bende...”

O anda derin bir nefes alıyorum. Demek ki hala bir şansım var.

Resepsiyondaki uyuklayan görevli, “Tam zamanında yetiştin!” diyor, neşeli olmaya çalışarak. “Neredeyse burada uyuyup kalacaktım.”

Yeni gelen otel görevlisi, “Ziyaretçi defteri nerede?” diye soracak oluyor. O anda adrenalin denilen duygunun tekrardan bedenime doğru yayılmaya başladığını hissediyorum.

“Şu masanın çekmecesinde...” diyor öteki, derin bir esneme seansının ardından. “İstersen getireyim?”

Herhalde bugün burada ölmezsem bir otuz sene daha yaşarım diye düşünüyorum. Her an heyecandan kalbim durabilir.

Neyse ki, “Gerek yok,” diyor yeni gelen görevli. “Otelin müdürü soruyordu geçende. Sabah görev teslimi yapmadan önce odasına bırakırım.”

Karşılıklı “İyi geceler!” seslerini de işittikten sonra ortam az önceki sükûnetine geri dönüyor. Ama ben az önceki ben miyim, işte ondan emin değilim!

Alnımda biriken terleri cebimden çıkardığım üstünde baş harflerimin de yazılı olduğu özel keten mendilimle sildikten sonra sessizce ayağa kalkmaya çalışıyorum. Ayaklarım çok fena halde uyuşmuş. Bir dakika sonra hissettiğim yoğun karıncalanma hissi adım atmamı zorlaştırıyor.

Artık buradaki işimi bir an önce bitirip odama gitmem gerektiğini düşünüyorum. Zira artık uyuklayan bir rakibim yok.

Telaşla kapattığım defteri, artık son olmasını dileyerek bir kez daha açıyorum. ‘H’ harfini bulup, isimler listesinde sonlarda olan ‘Hüzün Mutlusoy’ ismini buluyorum. O anda yine bana bir şeyin engel olacağını düşünsem de ortamdaki sessizlik henüz kırmızı alarmin yanmadığını gösteriyor. Titreyen sağ elimin işaret parmağını ismin karşısında yazan oda numarasına doğru sürüklüyorum ve evet, sonunda başarıya ulaşıyorum!

Ama bir tuhafılık var sanki... Oda numarası bana çok tanıdık geliyor. Heyecandan ve az önce yaşadığım adrenalininden dolayı yanlış görmüş olabileceğimi düşünerek daha bir dikkatle bakıyorum.

Hayır, yanlış görmüyorum. ‘Hüzün Mutlusoy’ isminin karşısında ‘411 numaralı oda’ yazıyor!

411 numaralı oda mı?

21.

“Bayan Christie, Bayan Christie!”

Genç Sherlock’un neşeli sesiyle kendime geliyorum. Dün gecenin şokunu hala atlatabilmiş değilim. Bütün gece uyumadım desem yeridir.

Uyku tutmayınca aşağı indim ve şimdi otelin bana göre en gösterişli yeri olan Kubbeli Salonu’nda kahvaltımı yapıyorum. Aslında ‘kahvaltı yapıyorum’ dediğime bakmayın. Bugün hiç iştahım yok. Üstüne hava da kapalı... Dışarıda kar yok ama kasvetli bir hava var. Bazı günler diğerlerinden çok daha kötü olmak zorunda mı?

Buna rağmen neşeyle bana doğru yaklaşan çocuğun enerjisi hiç rahatsız etmiyor beni. Zorlansam da tebessüm etmeye çalışıyorum.

Çocuğun hemen arkasında dedektif de belirliyor. Her zamanki düşünceli ifade var yüzünde. O da biraz yorgun gibi... Belli ki düşünceler dün gece onu da rahat bırakmamış.

“Afiyet olsun Bayan Christie,” diyor saygıyla. Bu esnada Genç Sherlock, müsaade istemeden karşımdaki koltuğa oturuyor. Çocuğun bu hareketini hoş karşılamayan dedektif,

“Müsaadeniz olursa oturabilir miyiz?” diye soruyor, çocuğa ters ters bakarak. Sherlock Holmes kendini o kadar kaptırmış ki, o anda dedektifin tepkisini anlamıyor bile.

“Tabii,” diyorum içtenlikle. “Buyurun, kahvaltıyı birlikte yapalım.”

“Biz o işi çoktan yaptık!” diyor çocuk, gülümseyerek. Ben de yorgunluğumu belli etmemeye çalışarak ona gülümsüyorum.

“Halsiz görünüyorsunuz Bayan Christie,” diyor dedektif, gözlerini benden kaçırmadan. O anda iyi rol yapamadığımı anlıyorum. Belki de dünyanın en zor rolü yorgunluğunu saklayabilmektir. Saatlerce süren uykusuz bir gecenin etkilerini saklayabilmek gerçekten çok büyük yetenek istiyor!

“Evet,” diyorum zorla tebessüm etmeye çalışarak. “Birkaç gündür uyku problemi çekiyorum. Yeni kitabın hazırlık sürecindeyim de... Biraz yorucu geçiyor anlayacağınız. Bir de son günlerde yaşadıklarımız malum... Biraz fazla etkilendim sanırım.”

Dedektif, şüpheli bakışlarını sürdürüyor. İmdadına Sherlock yetişiyor neyse ki:

“Yeni kitap mı?” diye heyecanla atılıyor çocuk. “Konusu ne? Durun tahmin edeyim: Son günlerde Pera Palas’ta yaşanan olayları anlatan bir polisiye roman olabilir mi?”

‘Aman Allah korusun!’ diyorum kendi kendime. Gizemli bir cinayetin peşine düşmek polisiye kitaplarda güzel, gerçek

hayatta değil! Bir de son günlerde yaşadıklarımı kitap haline getirirsem  ıldırırım muhtemelen.

“Pek  yle sayılmaz ,” diyorum ve göz kırpıyorum  ocuğa. Ama bakışları hala benim yüzümde geziniyor. Cevap bekliyor belli ki... G nl  olsun diye çok da detaya girmeden bir iki ipucu veriyorum:

“Katilin bakış açısıyla esrarengiz bir cinayet olayını anlatıyorum. Ama tabii okur anlatıcının katil olduğunu kitabın sonunda öğrenecek.”

Dedektifle  ocuk önce birbirine bakıyor. ‘Yanlış bir şey mi söyledim acaba’, diye düşünmeye başlıyorum. Oysaki şaşırmalarını beklerdim. Yoksa sevgili dostum Sir Arthur Conan Doyle bu tarzda bir kitap mı yazdı? Gerçi hiç hatırlamıyorum ama...

“Roger Ackroyd Cinayeti!” diye  detta bağırıyor Genç Sherlock. “O kitap tarzında mı olacak bu kitap da?”

Bu  ocuk aklımdaki kurguyu nasıl biliyor? Ben daha Roger Ackroyd Cinayeti’ni yazmadım ki! ř  anda hazırlıklarını yapıyorum.

Bir süre benim onlara baktığım gibi onlar da bana şaşkın gözlerle bakıyor. Ne cevap versem bilemiyorum. Sanırım son zamanlarda yaşadıklarımın yükü ağır gelmeye başlıyor. Gece ziyaretçi defterinde gördüğüm ‘411 numaralı oda’, bugün Roger Ackroyd Cinayeti... Sanırım birileri bana şaka yapıyor olmalı. Evet, bunun başka bir izahı olamaz. Kesin şaka!

Dedektifin bakışları benim üstümde olsa da çocuk konuyu büyütüyor.

“Bayan Christie, sizce ben ekibe girmeyi hak etmiyorumuyum?”

Bu soru karşısında afallıyorum. Sanırım kendimi toparlamam biraz zaman alacak.

“Elbette,” diyorum, derin bir nefes aldıktan sonra. Neşeli görünmeye çalışıyorum. “Sen zaten ekipte değil misin?”

“Öyle sayılırım,” diyor çocuk, dedektife ters ters bakarak. “Ama nedense birçok dosyaya dahil edilmiyorum! Bu durum çok canımı sıkıyor.”

Dedektif, şüpheli bakışlarını kısa süreliğine de olsa değiştiriyor.

“Canın sıkılıyorsa sen de gevşet!” diyor çocuğa bakarak, muzip bir ifadeyle. Sherlock, hiç gülmüyor bu espriye...

“Görüyorsunuz ya Bayan Christie, bir de benim esprilerimi beğenmez!”

Dedektife bakarak “Haksızlık yapıyorsunuz,” diyorum, şakayla karışık. “Bence herkes en azından bir iş görüşmesini hak eder.”

Çocuk hemen araya giriyor:

“Evet, Bayan Christie çok haklı! En azından ekibe girebilmem için bir iş görüşmesi yapmalıyız abi. Belki sorularına vereceğim yanıtlar seni de memnun edecek, ekibe dahil edeceksin beni.”

Bu iş eğlenceli bir hal almaya başlıyor. Sıkıntılarımla ve uykusuzluğumu bir an için unutup keyifle karşımda oturan iki genç adamı izliyorum.

“Peki,” diyor dedektif, ciddi görünmeye çalışarak. Ses tonu ve yüz mimiklerine başka bir hava veriyor:

“Evet, sizi neden işe alalım?”

“Aç mı kalayım!” diyor Sherlock, kızgınlıkla. Bu çocuk bence espri yapmaya çalışmadığı zamanlarda çok daha komik! Kendimi tutamayıp gülmeye başlıyorum. Kendimi biraz toparladıktan sonra, “Bence ekibe dahil edilmek için gayet makul bir neden...” diyorum.

Çocuk da onaylıyor beni:

“Bayan Christie de onay verdiğiğine göre artık resmen ekipteyim abi! Kabul et artık!”

“Elbette Bayan Christie’ye saygımız sonsuz,” diyor dedektif, tebessümle. “Ama son kararı Başkomiserimiz verecek!”

Genç Sherlock Holmes, kendisine otelin kafesinden salep almak için kalkıyor. Dedektifle baş başa kalıyoruz.

Bir an son günlerde yaşadıklarımı anlatmak istiyorum dedektife. Yalıda bulduğum kanlı mektup açacağını, Hüzn Mutlusoy’u, birkaç gündür iki adam tarafından takip edildiğimi, hayatımın tehlikede oluşunu... Her şeyi, ama her şeyi...

Lakin yapamıyorum. Birileri beni adım adım izliyor, hissediyorum. Hatta akıl sağlığımınla oynuyorlar. Hüzn Mutlu-

soy denen kişinin oda numarası 411 dışında herhangi bir oda olsa hemen söyleyecektim dedektife. Sonuçta elimde somut deliller de var: Misbah Muhayyeş Beyefendi'yi öldüren suç aleti ve üstünde 'H. M.' yazan keten mendil... Ama otel kayıtlarında 411 numaralı odada ben kalıyorum. Katilin ismini verdiğim anda direkt oda numarasına bakacaklar, o zaman nasıl bir açıklama yapacağım?

Bu Hüzün Mutlusoy denen kadın çok zeki biri olmalı. Yapabileceğim tüm hamlelere karşı farklı formüller buluyor. Bulduğu zekice formüller yüzünden ben dedektife hiçbir şey anlatamıyorum, elim kolum bağlı. Oysa cinayetle ilgili artık birçok detayı bildiğimi düşünüyorum. Ne yapıp edip bu cenderenin içinden çıkmalıyım. Aksi halde etrafı ateşle çevrili olan akrep misali kendime zarar vereceğim.

Emniyet güçlerine bildiklerimi anlatamadığım için kendimi yeterince suçluyorum zaten. Bir de üstüne hayatımın tehlikede oluşu daha bir psikolojik bunalıma sürüklüyor beni.

“Bayan Christie, iyi misiniz?”

Dedektif, sanki ne düşündüğümü duyuyormuş gibi telaşla bakıyor yüzüme ve ekliyor:

“Son zamanlarda tuhafınıza giden ve bana anlatmak istediğiniz şeyler var mı?”

Dedektif çok zorluyor beni. Ama anlatamam. Ona anlatacaklarım şu an için bana yarardan çok zarar verir.

“Söylediğim gibi,” diyerek söze giriyorum. “Uykusuzluk ve halsizlik dışında çok da bir sıkıntım olduğu söylenemez. Son zamanlarda tuhafıma giden pek bir şey de olmadı.”

Gözlerim çay fincanına kayıyor, dedektifin gözlerine bakamıyorum. Bu seferki gözlerimi kaçırışımın sebebi karakteristik özelliğim gereği de değil. Dedektife yalan söyleyip, onu yanılttığım için...

“Bayan Christie, lütfen sorumu mazur görün,” diyor genç adam, biraz mahcup bir ifadeyle. “İlaç kullanıyor musunuz?”

Önce ne demek istediğini anlamıyorum. Belki de anlamak istemiyorum. Yoksa karşımdaki genç dedektif beni gizliden gizliye deli yerine mi koyuyor?

Dedektifin yorgun yüzüne bakıyorum. Hayır, sözlerinde bir ima yok. Gayet samimi duygularla soruyor. Belki onun da benimle ilgili şüphelendiği konular var. Parçaların oturması için kendince gerekçeler arıyor olabilir.

“Uyku problemi çektiğim dönemler hariç pek ilaç kullanmam,” diyorum kesin bir ifadeyle. “Aldığım ilaç da genellikle uyku ilacı oluyor. Hatta bugün odama çekilince bir tane almayı düşünüyorum.”

Sözlerimi başıyla onaylıyor genç adam. Ama hala kafasında oturmayan taşlar var, bunu gözlerinden anlayabiliyorum. Ben de açık konuşuyorum onunla:

“Peki, sizce Misbah Bey’in katili kim olabilir? Şimdiye kadar elde ettiğiniz bilgiler doğrultusunda bir fikriniz var mı?”

Dedektif nedense bu sorum karşısında şaşırıyor. Sözlerimin samimiyetinden emin olmak ister gibi bir hali var. Hemen sonra kendini toparlayıp konuşmaya başlıyor:

“Maalesef henüz net bir tahminim yok Bayan Christie. Çünkü bu cinayet oyununda çok eksik parça var. Tıpkı sizin adınıza hazırlanan ‘*Agatha Christie’s Murders*’ kutu oyununda olduğu gibi... Eksik parçalar dedektifleri hep yanlış kişilere yönlendirir. Zaten o parçalar da bundan dolayı eksiktir ya!”

Yine bir imada mı bulunuyor, diye düşünüyorum. Ama böyle bir şey mümkün değil. Bir imada bulunabilmesi için benim ondan sakladığım her şeyden haberdar olması gerekiyor. Mesela...

“Mesela suç aleti!” diyor dedektif, sanki benim tüm düşüncelerimi okuyormuş gibi. “Misbah Bey’i öldüren suç aletini hala bulamadık. Bu bizim için çok büyük bir eksiklik. Bir bıçakta bulacağımız parmak izinden, kana kadar birçok veri sayesinde katili yakalayabiliyoruz. Ya da bir silah... Mermileri inceleyen balistikçiler sayesinde birçok faili meçhul cinayet en kısa sürede aydınlığa kavuşabiliyor. Benzer şekilde zehrin türünü bildiğimiz takdirde zehirle işlenen cinayetleri de çözebiliyoruz. Yani suç aleti aslında bize çok şey anlatır. Ama maalesef bu cinayette doğru düzgün hiçbir delile ulaşamadık.”

“Misbah Bey’in odasında başka birine ait bir parmak izine rastladınız mı?” diye soracak oluyorum. Keşke ben onlara bir şeyleri anlatmak zorunda kalmadan bu cinayet olayını çözseler, diye geçiriyorum aklımdan. Ama suç aleti

dahi bendeyken, gerçekten işleri zor görünüyor. Tabii aynı şekilde benim de öyle!

“Parmak izi çok göreceli bir delildir Bayan Christie,” diyor dedektif. “Şayet maktul ofisinde ya da evinde ölü olarak bulunsa o zaman parmak izinin önemi artıyor. Ama otel odasında öldürülen biri için parmak izi çok güvenilir bir delil olmaktan çıkıyor maalesef. Hele de bu kişi otelin sahibiyse tam öyle! Zira odasında otel görevlilerinden tutun, eşi dostuna kadar birçok kişinin parmak izi olacaktır. Mesela siz Misbah Bey ölmeden bir iki gün evvel odasına gittiğinizi söylemiştiniz. Lütfen bana öyle bakmayın! Hani şu halı meselesi için... Muhtemelen odada sizin bile parmak iziniz vardır. Ki emin olun Bayan Christie, katil parmak izi bırakmaz! Cinayeti işlerken ya eldiven kullanır ya da olaydan sonra temas ettiği yerleri siler.”

Aralarda bazı söylemlerine kızsam da galiba doğru söylüyor. Sanırım bu olayın şifresi mektup açacağında saklı.

Tam mektup açacağının bende olduğunu söyleyecek oluyorum. Lakin son anda bir güç beni bu düşüncemden vazgeçiriyor.

“Peki halı?” diye soruyorum, zihnimdeki diğer düşünceleri dağıtmak için. “Bir detay fark ettiğinizi söylemiştiniz odada. O detay neydi?”

O anda genç adamın dudak kenarlarının kıvrıldığını fark ediyorum. Sanırım tebessüm ediyor.

“Her cinayetin mutlaka bir şifresi vardır Bayan Christie. Eğer o şifreyi doğru şekilde çözerseniz cinayeti de çözmüş olursunuz. Kesin olarak emin değilim, ama sanırım bu cinayette şifreler halılarda saklı!”

‘Şifre halıda mı saklı?’ diye soruyorum kendime. Bir an birbirine çok benzeyen iki halı geliyor aklıma. O halılarda ne gibi bir şifre saklı olabilir ki?

“Nasıl yani?” diye soruyorum, bir süre düşünüp işin içinden çıkamayınca.

Dedektif açıklama yapmak için iki dirseğini masaya doğru yaslıyor. Tam konuşacakken Genç Sherlock geliyor yanımıza. Belli ki salebini kafede içmiş. Elinde bir şey göremiyorum.

“Abi, emniyetten geldiler,” diyor çocuk, enerjili halini koruyarak. “Sanırım önemli bir gelişme varmış, kafede seninle görüşmek istiyorlar.”

Dedektifin yüzü aniden ciddileşiyor. Benden müsaade isteyip tam masadan ayrılacakken gözü benim çay bardağıma takılıyor.

“Bayan Christie, sanırım çayınız bitmiş. Dilerseniz kafeye gittiğimde sizin için sütlü çay siparişi vereyim?”

İnsanların sürekli bana çay siparişinde bulunma arzularını anlayamıyorum. Herhalde çevremdeki insanların gözünde iflah olmaz bir sütlü çay tiryakisi olarak görünüyorum!

“Teşekkür ederim,” diyorum nezaketle. “Ama artık odama geçsem daha iyi olacak. Biraz istirahate ihtiyacım var.”

“Çok haklısınız Bayan Christie,” diyerek sözlerimi onaylıyor dedektif. “Zaten çay için de uyku kaçırıyor derler. Size iyi dinlenmeler diliyorum.”

Genç dedektif, cümlesini tamamladıktan sonra tıpkı bir garson gibi uzanıp dibinde biraz çay bulunan beyaz porselen bardağını alıyor. Önce bu hareketini yadırgasam da sonra pek oralı olmuyorum. Sonuçta o da bir dedektif, bu tür tuhafliklara alışmalıyım artık. Ama genç adam yine de bir açıklama yapma gereksiniminde bulunuyor:

“Kafeye gitmişken bardağınızı da bırakayım.”

“Zahmet etmeseydiniz!” diyecek oluyorum, ama dedektif yanına genç asistanını da katarak çoktan kafenin yolunu tutuyor.

22.

Pera Palas'ın lobisindeyim.

Resepsiyonun karşısında ziyaretçiler için bir oturma bölümü var. Koltuklardan birinde babam oturuyor. Üstünde otel kıyafetlerinin olduğunu fark ediyorum. Bunalmış olmalı ki iş şapkasını çıkarıp masaya bırakmış. Belli ki dinlenme saatinde...

Karşısındaki koltukta ise bir kız çocuğu oturuyor. Evet, yine o pembeli kız... Bir taraftan babamın ona anlattıklarını dinlerken bir taraftan da hayranlıkla otele bakıyor. İlk kez gelmiş olmalı, bakışlarından onu anlıyorum.

Sağ elinde pirinç dökümden üretilmiş bir büyüteç var. Nedense o büyüteç bana tanıdık geliyor. Mektup açacağı... Evet, mektup açacağına çok benziyor bu büyüteç! Muhtemelen ikisi takım olmalı... Demek ki, babamın kıza hediye ettiği kutudan mektup açacağıyla birlikte şık tasarımlı bu büyüteç de çıkmıştı.

“İleride ne iş yaparsan yap, en iyi şekilde yapmalısın!” diyor babam, otoriter bir sesle. Yine beni gördüğü yok, tek muhatabı o küçük kız.

Kız birden gözlerini otelin koridorlarından babama doğru çevirip, “Yazar olacağım!” diyor yüksek sesle. Ortalıkta

ikisinden başka biri olmadığı için sesini net olarak duyabiliyorum. Otelin yüksek tavanlarından yansıyıp tüm koridorda yankılanıyor.

“İyi bir yazar olmak istiyorsan, çok daha fazla istemelisin!” diyor babam. “Ve çok daha fazla çalışmalısın.”

Kız, büyük bir olgunlukla başıyla onaylıyor babamın sözlerini.

“Boynuz kulağı geçmeli,” diyerek sözlerine devam ediyor babam. “İmrendiğin biri gibi olmayı isteme sakın, ondan çok daha iyi ol ve bunun için ne gerekiyorsa yap!”

Umarım babamın sözlerini doğru yorumluyordur pembeli kız. ‘Ne gerekiyorsa yap’ ifadesi yoruma açık bir ifade çünkü. Anlayan için çok güzel ama farklı algılayan biri için de çok tehlikeli!

O anda kız sanki düşüncelerimi duymuş gibi başını kaldırıp bana bakıyor. Küçük kehribar rengi gözlerde hırs görüyorum! Neden bana o şekilde bakıyor, anlamıyorum. Sanki yazarlığa giden yolda tek engeli benmişim gibi... Oysa gelecekte onu ne engeller bekliyor, bir bilse!

“Hayat senin karşına sürekli engeller çıkaracak,” diyerek tekrardan sahneye çıkıyor babam. “Önemli olan o engelleri aşabilmek, tüm sorunların bir şekilde üstesinden gelebilmek.”

Babam yine tehlikeli konuşuyor. Acaba karşısındaki ufaklık söylenenleri nasıl algılıyor? Zira bakışları artık babamda ya da otelin otantik dehlizlerinde değil. Benim üzerimde...

Sanki faydası olacakmış gibi kaçırıyorum gözlerimi. Ancak maksadını tarif edemediğim bu bakışlardan bir türlü kurtulamıyorum.

“Eğer bir ülkede, görevi her ne olursa olsun, işini severek yapanların sayısı daha çoksa o ülke üretir, gelişir ve büyür. Aksi durumda o ülkede sadece sorunlar olur, kıtlık çıkar. Ülke dibi görünmeyen bir çukura doğru yuvarlanır! Kişinin kendisi de öyledir. Her insan hayal ettiği mesleğe ulaşamayabilir. Bu çok doğal... Önemli olan hayalindeki mesleğin aşkıyla o işini de severek yapabilmek... Sen de öyle yap! Ne olursan ol, en iyisi ol!”

Kız bakışları benim üstümde, başını ağır ağır yukarı aşağı sallıyor. Hemen sonra, “Ne olursam olayım, en iyisi olacağım!” diyor, küçük şirin yüzüne hiç yakışmayan sert bir ifadeyle. Sonra birden ayaklanıp, Pera Palas’ın uzun koridorları boyunca ilerlemeye başlıyor. Önce o gizemli bakışlardan kurtulduğum için seviniyorum. Ama kızın nereye gittiğini de merak ediyorum. Ben de takılıyorum peşine!

Kız, beyaz tokalı ayakkabılarıyla oldukça hızlı yürüyor. *Demir Leydi*’nin yanından hızla geçip, kırmızı sarı çiçek desenli halılarla süslü merdivenlere doğru yöneliyor. Seri adımlarla çıkıyor merdivenleri. Bir an ona yetişemeyeceğim için korkuyorum.

Birinci kat... İkinci kat... Üçüncü kat ve son olarak dördüncü kat...

Merdivenleri nefes nefese tırmanırken normalde duvarlarda asılı olması gereken gotik temalı tabloların olmadığını

fark ediyorum. Aynı şekilde Misbah Muhayyeş Beyefendi'nin de resmini göremiyorum. Otelin duvarları da kendisi gibi ISSİZ...

Kızın dördüncü kata çıkar çıkmaz 411 numaralı odaya doğru yöneldiğini görüyorum. Bu beni biraz rahatlatıyor. Odada onunla daha rahat konuşabileceğimi düşünüyorum. En azından benimle ilgili aklında olumsuz manada her ne varsa bunu konuşarak çözebileceğimizi düşünüyorum.

Kızın rahat bir şekilde odaya girmesini önce yadırgıyorum. Kapıyı açık mı bırakmışım?

Ben de peşi sıra arkasından giriyorum odaya. O anda kısa süreli bir şoka uğruyorum. Benim oteldeki odam gitmiş, yerine Misbah Muhayyeş Beyefendi'nin Ahmet Afif Paşa Yalısı'ndaki çalışma odası gelmiş!

Büyük odada daktilo seslerinin yankılandığını fark ediyorum ve bu ses beni ilginç bir şekilde rahatlatıyor. Belki yazar olduğumdan olsa gerek, ömrüm boyunca daktilodan çıkan o mekanik ses bana huzur verir.

Geniş oda içinde sesin geldiği yöne doğru ilerliyorum. Misbah Bey'in odası geçen gün gördüğüme göre çok daha düzenli...

Adımlarımı attıkça daktilo seslerine başka bir ses daha karışıyor. Seslerin geldiği noktada üç kişiyi fark ediyorum. Masada genç bir kadın oturuyor. Önünde daktilo var, heyecanla bir şeyler yazma derdinde. Genç kadının başında iki adam var. Biri yaşlıca, oldukça kilolu... Daha genç olanı

sırtını duvara dayayıp ince uzun kollarını kavuşturmuş halde onlara bakıyor. Yüzünde alaycı bir ifade asılı.

Kilolu adamı hemen tanıyorum. Misbah Muhayyeş Beyefendi... Hatta duvara yaslı halde duran genç adam da bana tanıdık geliyor. Birkaç adım daha atınca onu da hatırlıyorum. Otelde gördüğüm ablak suratlı otel görevlisi bu! Mutlu... İsminin hafızamda kalmasına şaşıyorum. Burada daha genç ve zayıf görünüyor. Kendimi zamanda yolculuk yapmışım gibi hissediyorum.

Daktiloda bir şeyler yazmaya çalışan genç kadının üstünde pembeli kıyafetler var. Benim gözlerimse hala küçük kız çocuğunu arıyor, ama bulamıyorum. Biraz daha ilerleyip iyice yaklaşıyorum bu üçlüye...

“Senden yazar falan olmaz, boşa uğraşma!” diyor Misbah Bey. O anda ses tonundan bu adamın Misbah Bey olmadığını anlıyorum. Daha önce de gördüğüm, ona çok benzeyen adam bu.

“Agatha Christie gibi iyi bir yazar olmak istiyorsan önce kendini öldürmelisin!”

Ne biçim konuşuyor bu adam! Arkasındaki genç adam da sanki güzel bir söz söylemiş gibi sahte tebessümüyle destekliyor yaşlı adamı:

“Onda o cesaret ne gezer baba! Yazarlığa yeteneğinin olmadığını kabullenemedi gitti. Geçen gün katıldığı hikaye yarışmasında dereceye bile girememiş!”

“Yeteneğim var,” diyor pembeli kadın, bir taraftan dakti-
lodaki yazısına devam ederek. “Ayrıca benim *Agatha Christie*
olmama gerek yok. *Hüzün* olarak da başarılı bir yazar ola-
bilirim!”

O saniyede daktilonun başında oturan kişinin aradığım
küçük pembeli kız olduğunu anlıyorum. Hangi ara bu kadar
büyüdü!

“*Hüzün* olarak sen hiçbir şey yapamazsın!” diyor Misbah
Bey’e benzeyen adam. Fazla kiloları zor nefes almasına sebep
oluyor. “Onu öldürüp *Agatha Christie* olmadığın sürece yazar
olabilmen imkânsız!”

Hüzün, “Yeter!” diye bağırıp, sinirle daktilonun tuşlarına
son kez sert bir şekilde basıyor. Sonra birden daktilo sesleri
kesiliyor. Kısa bir süre odada derin bir sessizlik hüküm sü-
rüyor, ama çok kısa bir süre...

Hüzün yine itinayla taranmış düz kumral saçlarını omuz-
larına doğru şiddetle ittirerek bana doğru bakıyor. Kehribar
rengi gözler büyümüş, ama nedense bana karşı beslediği
hisler hiç değişmemiş. Hırs, kin, öfke... Ne ararsanız var!

Bense ne yapacağımı bilemez halde yine gözlerimi kaçı-
rıyorum. Evet, o anda sadece bunu yapabiliyorum. İnsanlara
karşı tek savunma mekanizmam bu benim.

Hüzün, benim bu zavallı halime hiç aldırıyor. Aksine
bu şekildeki çaresiz duruşum onu daha da cesaretlendiriyor.
Başını öfkeyle çalışma masasına doğru çevirdiğini fark edi-
yorum. Bir şey arıyor gibi... Aradığını bulamayınca masanın

çekmecelerini karıştırıyor. ‘Böyle hararetle ne arıyor bu?’ diye kendime sormadan edemiyorum.

Biraz sonra aradığını bulmuş olacak ki, duruluyor. Bu fırtına öncesi sessizlik anlamına geliyor olmalı. Ayağa kalktığı anda bunu daha iyi anlıyorum. Sağ elinde o malum mektup açacağıyla bana doğru tehditkâr bir bakış fırlatıyor. Artık korkudan gözlerimi de kaçıramıyorum.

“Ne yaptım ben sana?” diyebiliyorum sadece. “Benim suçum ne?”

Hüzün cevap vermek yerine hızla bana doğru yaklaşıyor. Ta ki mektup açacağının sivri ucunu karın bölgemde hissedene dek!

Hiçbir acı hissetmiyorum, ama yere bir şeyler damlıyor. Elimi karnıma, yani mektup açacağının temas ettiği yere götürüyorum. Küçük bir kan birikintisi belirliyor parmaklarımda. Sonra çaresizce karşımdaki genç kadına bakıyorum.

“Neden?” diyecek oluyorum. “Ben sana ne yaptım?”

Hiçbir şey söylemiyor Hüzün, yüzündeki öfke biraz olsun azalmış halde karşındaki eserine bakıyor. Ben de onun gözlerine bakıyorum. Hem de bir an olsun gözlerimi kaçırmadan.

O anda ‘Bu genç kadını bir yerden tanıyacağım’ diye düşünüyorum. Yüzü o kadar tanıdık geliyor ki!

23.

Gözlerimi korkuyla açtığımda koyu bir karanlığın içinde buluyorum kendimi.

Gece saatleri olmalı. Kahvaltımı yaptıktan sonra odama geldiğimde bir uyku ilacı almıştım. İlacın etkisiyle uzun süredir uyuyor olmalıyım.

Gördüklerimin kâbus olduğunu yavaş yavaş idrak ediyorum. Hala etkisindeyim. Işığı açmadığım müddetçe de bu etkiden kurtulabileceğimi sanmıyorum.

Ayağa kalkıp ışığı açtığımda midemde hafif bir sızı hissediyorum. Refleksle elimi mideme götürüyorum. Tabii ki kan yok, yaralı da değilim. Ama kâbusun etkileri hala damarlarımda dolaşıyor.

Bir süre yatağımın ucuna oturup kendime gelmeye çalışıyorum. Üstümde geceliğim var ve bu beni biraz olsun rahatlatıyor. Kendimi evimde gibi hissediyorum.

Artık bir an önce Hüzün Mutlusoy'u bulmam gerekiyor. Aksi halde tüm aklî melekelerimi yitireceğim. Bir insan hayran olduğu yazarı neden öldürmek ister ki?

Evet, şayet özgün eserler ortaya çıkarmak istiyorsanız, sevdiğiniz yazarların eserleriyle bir süre aranızda mesafe ko-

yabilirsiniz. Bu çok doğal. Hatta kendi içinizde o yazarı ve eserlerini öldürebilirsiniz. Ama kendi içinizde, gerçek hayatta değil!

“Gördüklerim sadece bir rüyaydı,” diyorum kendimi rahatlatmak için. “Sadece bir rüya...”

Bugüne kadar ölümden bu seviyede korktuğumu hiç hatırlamıyorum. Hatta bir gizem kitapları yazarı olarak ölüm bana hep ilgi çekici ve gizemli gelmiştir. Orada da tıpkı polisiye romanlarında olduğu gibi koskocaman bir muamma yatıyor. Sırrına sadece ölenlerin vardığı, ama onların da tarif edemediği bir tür gizem...

Ama bugün belki de ilk kez ölümden korkuyorum. İnsanın yaşı ilerledikçe kaybedeceği değerlerin sayısı da artıyor. Bu mal mülk olabilir, para olabilir, bilgi olabilir ya da bir tür sevgili... Belki de insanı yıllarca çalışarak didinerek elde ettiği şeyleri kaybedecek olması korkutuyordur. Hayat içinde hiçbir şeye sahip olamamış, toplumun gözünde başarısız sayılan insanların ölümle daha içli dışlı olmasını hep buna bağlarım ben. Bu dünyada bir türlü istediklerini yapamayan insanlar, kendilerine yeni dünyalar ararlar, bu kadar basit!

Peki ya ben? Ben hangi kategoriye giriyorum? Ölümden bu kadar korktuğuma göre benim de kaybedecek çok şeyim var demek ki...

Düşüncelerimi biraz olsun dağıtmak için ayağa kalkıp, aynanın olduğu tarafa doğru ilerliyorum. Yürürken yazdığım onlarca kitabımı görüyorum. Odanın kütüphane rafından

beni seyrediyorlar. Duvarlarda resimlerim, posterlerim var. 'İşte öldüğünde bizi kaybedeceksin!' diyorlar.

Aynanın önüne geliyorum. Uykudan yeni uyandığım için yüzüm çökmüş, saçlarım dağınık görünüyor. Aldırmıyorum.

Aynanın hemen altında bulunan çekmeceyi kendime doğru çekiyorum. Kana bulanmış bir mendilin içine sarılı halde bulunan mektup açacağını alıyorum elime. Biraz incelediğimde pirinç dökümden üretilmiş şık bir tasarımının olduğunu fark ediyorum. Lakin bu alelade bir mektup açacağı değil. Aynı zamanda beni rüyamda, Misbah Bey'i ise gerçek hayatta öldüren bir suç aleti! Bu açıdan baktığım zaman içim ürperiyor, geriliyorum.

"Onu hatırladın mı?"

İşittiğim tiz sesle olduğum yerde sıçıyorum! Tıpkı korku filmlerindeki gibi aynadan bir çift göz bana bakıyor. O anda ne olduğumu şaşıyorum. Yine refleksle elimdeki mektup açacağını sıkıca kavrayıp arkamı dönüyorum. Tek derdim gördüğüm şeyin aksiyle değil kendisiyle yüzleşmek...

Evet, o şey, öyle korku filmlerindeki gibi bir anda yok olmuyor. Hala karşımda, öylece durup bakıyor bana. Elimdeki mektup açacağını ona karşı silah olarak kullanmam hiç etkilemiyor Hüzün'ü. Tıpkı rüyalarımındaki gibi göz bebeklerimin içine bakıyor.

En son haliyle karşılıyor beni. Kabusumda beni yaralayan genç kadının görünümünde... Ama gözlerinde herhangi bir öfke ya da hırs belirtisi yok. Tıpkı çocukluğundaki gibi

masum kehribar rengi gözleriyle bakıyor bana. Bense bu yaşadıklarımın da bir rüya olması için dua ediyorum.

Hüzün, az önceki sorusunu yineliyor:

“Sana onu hatırlayıp hatırlamadığını sordum!”

Hayır, ince sesinde öfke belirtisi yok, sadece biraz sitem var. Ona cevap vermediğim için bozulduğunu belli ediyor, hepsi bu.

“Babam...” diyebiliyorum, zorlukla. “Bu, sana babamın hediyesi...”

İçimde yine kıskançlık hissi belirliyor.

“Hayır, yanlış biliyorsun,” diyor Hüzün, pürüzsüz yüzüne hafif bir tebessüm yerleştirdikten sonra. “Baban bu mektup açacağını sana hediye etmişti! Bak, çalışma masanda mektup açacağının bir diğer eşi duruyor: Büyütec!”

‘Ne saçmalıyor bu!’ diye geçiriyorum aklımdan. Hediye kutusunu küçük Hüzün’e verirken gözlerimle görmüştüm. Ama gayriihtiyari olarak çalışma masama bakıyorum. Gerçekten de büyütecim ne kadar benziyor bu mektup açacağına! Ama bu konunun çok da üstünde durmak istemiyorum. Sormak istediğim asıl soru başka:

“Ne istiyorsun benden? Neden beni takip ettiriyorsun?”

Kızın yüzündeki tebessüm gülümsemeye dönüşüyor. Gülümsemenin onun masum yüzüne çok yakıştığını düşünüyorum.

“Ben seni takip ettirmiyorum,” diyor hemen sonra ve kendini savunmaya geçiyor. “Ayrıca benim seninle hiçbir sorunum yok. Aksine senin benimle sorunların var!”

“Benim seninle ne gibi bir sorunum olabilir ki!” diyorum, küçümseyen bakışlarla. “Ben seni tanımıyorum bile!”

“Tanıyorsun!” diyor Hüzün, sesini yükselterek. “Hem de çok iyi tanıyorsun! Ama gözlerinin önüne inen perde gerçekleri görmeni engelliyor.”

“Ne perdesinden bahsediyorsun sen?” diyorum, küçümseyen bakışlarımı sürdürerek. “Ben Agatha Christie’yim! *Polisiyenin Kraliçesi*! Peki ya sen kimsin?”

“Aynı onun gibi konuşuyorsun!” diyor, yüzünü ekşiterek. Bu sefer hayal kırıklığı içinde bakıyor gözlerime.

“Kim gibi?” diye soracak oluyorum.

Tereddüt dahi etmeden “Üvey baban gibi!” diyor bağırarak. “Tıpkı seni kendi benliğinden soğutan üvey baban gibi konuşuyorsun. Onun aynı insanı küçümseyen, aşağılayan bakışları var sende! Babanın sana söylediklerini hatırla. Bana mektup açacağı hediye ettiğini zannedip kıskandığın gerçek babanın öğütlerini! O sana öyle mi öğretmişti? Neden kendine bu kadar düşman oldun?”

“Ben gerçekten senin ne söylemek istediğini anlamıyorum! Ben kendimi severim.”

“Sen Agatha Christie’yi seviyorsun!” diyor Hüzün, sözümü keserek. “Hüzün Mutlusoy’dan nefret ediyorsun. Sırf mutlu olabilmek için oyuncu olduktan sonra soy ismini

‘Mutlusoy’ olarak değiştirdin. Ama ilk adın gibi belirli bir zamandan sonra o da mutlu etmedi seni. Sen de son çare olarak içindeki Hüzün Mutlusoy’u tamamen öldürdün. Sen sadece yıllarca zihninde ve kalbinde büyüttüğün Agatha Christie’yi yaşatıyorsun!”

“Hiçbir şey anlamıyorum! Benim hiç kimseyi öldürdüğüm falan yok. Ne içimde ne de dışımda! Ben cinayetlerimi sadece kitaplarımda işliyorum. O da suç değil ya!”

“Senin kitabın yok, kabul et artık bunu! Yazar da değilsin, sen bir oyuncusun! Ünlü oyuncu Hüzün Mutlusoy’sun!”

Karşımdaki kişinin aklî melekelerini yitirdiğini düşünmeye başlıyorum. Ne dersem diyeyim, konuyu hep absürt taraflara çekiyor.

“Bunun müsebbibi üvey baban, biliyorum,” diyor genç kız kederle. “Yıllarca sana söylediği çirkin sözlerle senin mutluluklarını, hayallerini öldürdü. Gerçek kimliğini elinden aldı. Çünkü kendi öz oğlunun senden çok daha başarılı olmasını istiyordu. Sizi yıllarca kıyaslamasının sebebi de buydu. Sense onlara başarılı olduğunu kanıtlamak için önce kendi benliğini öldürmeyi tercih ettin. Kendine hep başka kimlikler aradın. Sana gelen son film teklifinde de aradığın kimliği buldun: *Agatha Christie*! Senden çocukken hayranı olduğun, yazarlığına imrendiğin kişiyi canlandırmanı istediler. Onun gibi giyinmeni, onun gibi konuşmanı, onun gibi yürümeni ve evet, bunu en iyi şekilde yapmanı istediler.

‘Rolünü Eric Morris Tekniğini kullanarak yap! Hatta rol yapma, o rolü yaşa!’

Sen de gerçek babandan aldığın eğitim ve terbiyeyle işini başarıyla yapan, çok iyi bir oyuncu oldun. Ama altını iziyorum, yazar değil, oyuncu! Yazarlık senin içinde ukde kaldı. Babanın ‘hangi işi yaparsan yap, en iyi şekilde yap’ đđdünü son filminde biraz abarttın, kabul et!”

Bu sözlerden sonra gülmeye başlıyorum. Nasıl bir senaryo bu böyle! Karşımdaki aklını yitirmiş genç kızın bu safsatalarını haksız ıkarabileceğim o kadar sebebim var ki...

“Peki otelde insanlar neden benden imza alıyorlardı?” diye soruyorum, yarı alaycı bir ifadeyle. “Agatha Christie olduğum için olabilir mi acaba?”

“Hayır,” diyor Hüzün, hiç düşünmeden. “Agatha Christie olduğun için değil, ünlü oyuncu Hüzün Mutlusoy olduğun için senden o imzalar alınıyordu! Hem seneler önce ölmüş birinden nasıl imza alabilirsin ki? Sen set ortamı ve giydiğin eski kıyafetlerden dolayı kendini yüz sene öncesinde gördüysen o başka tabii!”

Aldığım cevapla yüzümdeki gülümseme soluyor. Ama daha gerekelerim bitmedi:

“Prestijli bir Edebiyat Dergisi’nden aldığım ‘En İyi Kadın Yazar’ dl ne peki?” diye soruyorum. “Herhalde bir oyuncuya en iyi yazar dl verecek halleri yok! Ha bir de Genç Sherlock Holmes’n benimle yaptığı röportaj var! Edebiyat dergilerinde yayınlayacaklarını söylemişti.”

Hüzün’n bakışlarında hayal kırıklığına benzer bir ifade seziyorum. Açıklıyor:

“Kendini rolüne o kadar kaptırmışsın ki her şeyi anlamak istediğin gibi anlıyorsun! Sen geçen gün en iyi yazar ödülü almadın, en iyi kadın oyuncu ödülü aldın! Ayrıca o çocuk seninle röportajı okulda çıkardıkları bir sanat, kültür, edebiyat dergisi için yaptı. Ama senin röportajın edebiyat değil, sinema köşesinde yayınlanacaktı. Şimdi sen Allah bilir, herkesin sana ‘Bayan Christie’ diye hitap ettiğini sanıyorsundur!”

Sinirlenmeye başlıyorum.

“Sanmıyorum!” diyorum yüksek sesle. “İnsanlar bana o şekilde hitap ediyor tabii ki!”

“Yine yanılıyorsun tatlım!” diyor, Hüzün yaşından beklenmeyecek bir olgunlukla. “Sana sadece filmde o şekilde hitap ediliyordu. Gerçekte ‘Hüzün Hanım’ısın sen! Genç Sherlock Holmes diye sayıkladığın kişi aslında Engin Ar isimli bir çocuk... Belçikalı Dedektifin Hercule Poirot yerine koyduğun kişiye ünlü dedektif Milas Ulukan! Başkomiser Atıf, Elif ve diğer Şifreli Dosyalar ekibi... Bu insanların her biri günümüzde yaşıyor, Agatha Christie’nin yaşadığı dönemde değil! Ama sen yüz yıl öncesinde yaşadığın için bu isimlerin hiçbirini hatırlamıyorsun bile. Daha doğrusu kabullenemiyorsun! Kendince isimler bulup o şekilde tanımlıyorsun insanları. Çünkü bu senin işine geliyor!”

“Yalan söylüyorsun!” diyorum, öfkeyle. O anda mektup açacağını tutan sağ elimin sinirden terlemeye başladığını hissediyorum.

“Peki ya Misbah Bey?” diye soracak oluyorum hemen sonra. “Öyle birinin de olmadığını söyle de hemen şuracıkta düşüp bayılayım!”

“Senin tabirinle ‘*Misbah Muhayyeş Beyefendi*’ diye biri elbette var!” diyor genç kız gülerek. “Ama gerçeği yüz yıl önce yaşıyordu! Senin tanıdığın Misbah Bey, otel sahibini canlandıran rol arkadaşındı. Hoş, artık sayende o zavallı da yaşamıyor ya!”

“Şimdi de kendi suçunu bana mı yıkmaya çalışıyorsun?” diye soruyorum, biraz daha sakın kalmaya çalışarak.

“Sen ben diye bir şey yok Hüzüncüğüm, biz aynı kişiyiz! Ne yaptığını hatırlamadığın zamanlarda Hüzün Mutlusoy oluyorsun, yani olman gereken kişi! Zihnini boş bir levhaya benzettiğin anları hatırla... Ayrıca o gördüğünü zannettiğin rüyaların hepsi senin hayatından kısa kısa kesitlerdi! Pembe elbiseli küçük kız, daktiloda yazı yazan pembeli genç kadın... Evet, hepsi sensin! Neden anlamak istemiyorsun? Kendine gel artık!”

Hayır, böyle bir şeye ihtimal dahi vermiyorum. Aklınca beni yanıltmaya çalışıyor. Şimdi neden beni öldürmediğini anlıyorum. Önce delirtip sonrasında tüm suçlarını üstüme yıkacak! Ama ben buna müsaade etmem!

“Mademki, gerçek Misbah Bey’i hiç tanımadım, o yalıya nasıl girdim öyleyse?”

“*Sevgili* üvey babanın zamanında o yalının restorasyonunda çalıştığını unutuyorsun sanırım!” diyor, baştaki ‘sev-

gili' ifadesini abartılı bir tarzda söyleyerek. "Üvey kardeşin Mutlu'yla birlikte az mı götürmüştü seni o yalıya?"

Üvey kardeşim Mutlu mu? Ben bu ismi nereden hatırlıyorum?

"Bu söylediklerin o yalıya girmem için geçerli bir sebep sayılmaz," diyorum, zihnimi toplamaya çalışarak. "Bende o yalının anahtarı var. Misbah Muhayyeş Beyefendi'nin yalıyı istediğim zaman ziyaret edebilmem için bana verdiği anahtar..."

"Of sıkılıyorum ama!" diyor Hüzün, sesini yükselterek. "O anahtarı sana Misbah Muhayyeş Beyefendi vermedi, ona çok benzeyen üvey baban verdi! Daha doğrusu sen o anahtarı üvey kardeşinin odasından çaldın! Çünkü üvey baban yalının restorasyonu bitince hatıra olarak aldığı bir anahtar örneğini çok sevdiği öz oğluna hediye etmişti. Sen de onlara çok kızdığın için o anahtarı çaldın, unuttun mu?"

Genç kızın söyledikleri benim için hiçbir anlam ifade etmiyor. Bu kadar detaylı senaryoyu hangi ara yazdı? Merak ediyorum doğrusu... Ama benim merak ettiğim şey farklı:

"Diyelim ki her şey senin söylediğin gibi," diyorum, yarı alaycı bir sesle. "Koskocaman yalının anahtar kilidi yıllarca aynı kalacak değil ya!"

"Şansa bak ki aynı!" diyor kız gülümseyerek. "Unuttun mu, orası lanetli bir yalı... Orada kim yaşar ki? Restorasyondan sonra da kimse satın almadı o yalıyı. Sen de bunu fırsat bilip girdin içeri!"

Yalıda gördüğüm rüyayı hatırlıyorum. Ya da artık o gördüklerim her neyse! Gerçekten de Misbah Bey'e çok benzeyen bir adam vardı. Ancak ses tonundan otel sahibi olmadığını anlayabilmiştim. Belli ki karşımdaki katil ödevine iyi çalışmış! Öyle ki tekrardan söze giriyor:

“Otel görevlilerine Hüzün Mutlusoy'un oda numarasını sorduğunda sana ne dediler?”

Hemen yanıtlıyorum:

“Müşteri mahremiyetinden dolayı söyleyemeyeceklerini!”

Odada bir kahkaha sesi yükseliyor. Artık bu kız iyice sinirime dokunmaya başladı!

“Senden aslında çok iyi bir senarist olur, biliyor musun?” diyor, bir yandan kahkahasını dizginlemeye çalışarak. “Doğrusunu ben söyleyeyim: Senin delirmeye başladığını düşündüler. O şaşkın bakışlarının sebebi de buydu! Onlardan yanıt alamayınca sen de kafanda bunu kurdun.”

“Halılar peki?” diye soruyorum, söylediklerini duymazdan gelerek. “Onları da mı ben gönderdim?”

Hüzün, “Evet,” diyor çok rahat bir ifadeyle. “Benim gönderecek halim yok ya!” Biraz sessiz kalıp, abartılı bir ifadeyle düşünüyor gibi yapıyor genç kız. “Gerçi dolaylı olarak ben de göndermiş oluyorum, evet!”

Resmen benimle dalga geçiyor. Artık katlanamıyorum bu oyuna.

“Üstelik bir de şifreli halı gönderiyorsun. Aslında senden gerçekten iyi bir yazar olurdu, biliyor musun? Keşke üvey

babanın sözlerini çok da ciddiye almasaydın. Resmen Agatha Christie'nin *Roger Ackroyd Cinayeti*'ni gerçek hayata taşıdın, tebrikler! Anlatıcının katil olduğu bir roman... Bir de otelin salonunda Engin'e, hani şu senin Genç Sherlock'a *Roger Ackroyd Cinayeti*'ni yazdığını söylemiştin, ne komik ama! Çocuğun ve Milas'ın bu cevaba ne kadar çok şaşırdığını hatırlıyorsun, değil mi? Senelerce okuyup etkilendiğin bir polisiye kitabın baş kahramanı olan iyi bir film oyuncusun sen!”

Yine son söylediklerini duymazdan gelerek “Ne istedin Misbah Bey'den?” diye soruyorum. “Neden öldürdün o adamcağızı?”

“Yine başa mı döndük?” diyor Hüzün, sitemkâr bir ses tonuyla. “Birincisi öldürülen kişi otel sahibi Misbah Muhayyeş değil! O yıllar önce kedisinin ölüm acısına katlanamadığı için kalp sektesinden öldü. Yani bir nevi eceliyle... İkincisi, öldürülen kişi filmde Misbah Muhayyeş'i canlandıran ve maalesef üvey babana çok benzeyen bir oyuncu! Sen Agatha Christie olarak kaybolduğun on bir günlük süre zarfı içinde rol icabı gereği otel sahibini öldürecektin. İyi bir oyuncu olarak rolüne kendini fazla kaptırdın ve adamcağızı gerçekten öldürdün! Yani film senaryosunu yaşıyorsun sen. Ama ortada gerçek bir cinayet var! Evet, bu da üç!”

“Yeter!” diye bağıryorum, sağ elimdeki mektup açacağını yukarı doğru kaldırarak. “Senin yalanlarını daha fazla dinleyemem!”

Genç kız, elimdeki mektup açacağına bakıp gülümsüyor.

“Ne o? Babanın seneler önce sana hediye ettiği mektup açacağıyla beni de mi öldüreceksin? Yani kendini!”

“Kes sesini!” diye bağıyorum, daha yüksek sesle. Ama susmuyor:

“Bir insanın kendisiyle, kendi gerçekleriyle yüzleşmesi zordur. Şu anda sen de öyle yapıyorsun! Seni sen yapan gerçeklerinden kaçmaya çalışıyorsun. Ama ne kadar kaçarsan kaç, gerçekler seni er ya da geç bulur. Şu anda olduğu gibi... Eğer beni öldürürsen kendini öldürmüş olacaksın, bunu bil! Yaşananları kabul et ve artık kendini sev!”

Bu sözlerden sonra biraz afallasam da ağır adımlarla kıza doğru ilerliyorum. O anda dejavu yaşıyorum sanki. Bu anı bir yerden hatırlıyor gibiyim. Ama nereden hatırladığımı bilmiyorum.

Hüzün, tebessümlü ifadesiyle bana bakıyor. Gözlerinde hiç korku yok. Bu beni daha da cesaretlendiriyor. Kıza iyice yaklaştığımı anladığım an sağ elimi kaldırıyorum yukarı. Mektup açacağı da hızla kalkan elime eşlik ediyor. Tüm gücümü toplayıp hızla indirmek istiyorum elimi. Ama olmuyor. Sanki bir güç bunu yapmama engel oluyor!

“Hüzün Hanım!” diyor, gizemli bir ses. “Lütfen kendinize gelin!”

Sesin tesiriyle biraz olsun kendimi topladığımda Dedektif Milas Ulukan'ı görüyorum karşımda! Mektup açacağını tutan sağ elimi kavramış, yanlış bir şey yapmamı engellemeye çalışıyor.

Bir anda şaşkın gözlerimi odanın içinde gezdiriyorum. Başkomiser Atıf, Elif ve beni takip eden o iki adamı görüyorum! Ama Hüzün yok, kaçmış! Karşımdaki aynada saçları başı dağılmış, çılgına dönmüş halde kendimi görünce içimin ürperdiğini hissediyorum.

Ne yani ben o kadar zaman ayna karşısında kendimle mi konuştum? ‘Olamaz’ diyorum kendi kendime, inanamayan gözlerle. Bakışlarım hala genç kızı arıyor. Karşımdaki ayna ise cevabın bende saklı olduğunu söylüyor ısrarla.

Milas, sakınlediğimi fark edince usulca mektup açacağını alıyor elimden. Bir mendile sarıp, beni takip eden o iki adamdan uzun olanına uzatıyor.

“Siz...” diyorum, suçlayıcı bir ifadeyle. “Beni takip edenler sizdiniz! Ne istiyorsunuz benden?”

İki adam suçlu birer çocukmuş gibi öylece susuyorlar. Araya Dedektif Milas giriyor:

“Sakin olun Hüzün Hanım, onlardan size zarar gelmez. Bu arkadaşlar, Şifreli Dosyalar ekibinden Mehmet Ali’yle Tekin... Sizi takip etmelerini ben istemiştim!”

24.

Gözlerimi açtığımda uzun zaman sonra deliksiz bir uyku uyuduğumu fark ediyorum. O tuhaf kabusların hiçbirini görmedim.

Bir hastane odasıındayım. Mahkemeye sevk edilmeden önce Başkomiser Atıf, bir süre hastanede istirahat edip kendimi toparlamam gerektiğini düşündüğünden beni buraya gönderdi. Sanırım akıl sağlığımın tekrardan yerine gelmesi için vakit kazanmak istiyorlar. Sonuçta mahkemeye kendini Agatha Christie olarak tanıtan birinin çıkmasını kimse istemez!

Normalde gün içinde kullanmam gereken bazı ilaçları almayı ihmal ettiğimden tıpta Dissosiyatif Kişilik olarak da bilinen ‘Kişilik Bölünmesi’ belirtileri hat safhaya çıkmış. Dedektif Milas’ın Kubbeli Salon’da kahvaltımı yaparken bana ilaç kullanıp kullanmadığımı sormasının sebebi buymuş meğerse. Ben hastalığımın ileri gitmesiyle kendimi Agatha Christie zannederken ilaç kullandığımı unutmuşum. Haliyle işler daha da karmaşık hale geldi.

Doktorların söylediğine göre hastalığımı tetikleyen en büyük unsur, sinema sektöründe sıkça tavsiye edilen *Eric Morris Tekniği* olmuş. Özellikle Hollywood’da oyuncuların

uygulamasını istedikleri bu tekniği sanırım ben biraz fazla abartmışım! Elbette bunda geçmişimde yatan ‘işin her ne olursa olsun, iyi yap’ düsturuna sahip olmamın da payı büyük. Güzel öğütler, onları doğru anlayabildiğiniz ölçüde size fayda sağlar. Maalesef ben bunu da beceremedim.

Biraz sonra hastane odasının kapısında Dedektif Milas beliriyor. Onu görünce mahcup bir ifadeyle yatağımda doğrulmaya çalışıyorum.

“Lütfen rahatsız olmayın,” diyor dedektif, nazik bir şekilde. Odanın ucunda bulunan sandalyelerden birini alıp oturuyor.

“Şimdi daha iyisiniz ya?”

“İyiyim,” diyorum, tebessüm etmeye çalışarak. Ama bunda çok da başarılı olamıyorum. Zihnim dinç olmasına rağmen başımda hafif bir ağrı var.

“Artık her şeyi net bir şekilde hatırlıyor musunuz Hüzün Hanım?” diye soruyor Milas, endişeli bakışlarını bir an olsun benden kaçırmadan. “Mesela o cinayet gecesini?”

Evet, hem de çok iyi hatırlıyorum. Pera Palas’ın birinci katındayım. Filmde Misbah Bey’i canlandıran oyuncu arkadaşın odasının önünde... Kapıyı vuruyorum. “Kim o?” diye sesleniyor. Ona kim olduğumu söylüyorum. Hiç ikiletmeden rol arkadaşına açıyor kapıyı. Ama yüzünde haklı olarak hafif bir şaşkınlık hali asılı... O saatte odada ne işim olabileceğini merak ediyor olmalı. Banyoda küçük bir işinin olduğunu, biraz sonra yanıma geleceğini söylüyor.

Oyuncu arkadaş banyodayken çantamdan mektup açacağını çıkarıyorum ve sessizce banyoya doğru süzülüyorum. Adamın arkası dönük, saçlarını kurutuyor. Saç kurutma makinesinin sesinden dolayı banyo kapısını açıp içeriye girişimi duymuyor bile... Sonrası malum!

İşimi tamamladıktan sonra mektup açacağını üstünde 'H. M.' yazılı mendile sarıp çantama koyuyorum. Sonrasında yine çantamın içinden çıkardığım otel görevlisi kıyafetlerini giyip, kendi kıyafetlerimi çantama koyuyorum. Geride iz bırakabileceğim küçük detayları da temizledikten sonra odadan çıkıyorum. Ama sanırım oda kapısını kapatmayı unutuyorum. Daha sonrasında tüm yaşananları belleğinden silmiş olan Agatha Christie olarak olay yerine geliyorum. Kapının açık olduğunu görünce tedirgin oluyorum. Tam içeri girecekken bir otel görevlisinin çıktığını fark ediyorum. Meğerse o görevli Mutlu denen adammış! Yani benim üvey kardeşim! Meğerse çantamdan çıkarıp giydiğim otel görevlisi elbiselerini de daha önceden o bırakmış odama.

O gece yaşadıklarımı Milas'a da olduğu gibi eksiksiz bir şekilde anlatıyorum. Sözlerime ilavede bulunuyor:

"Biz cinayet olayını ilk olarak kapıdan çıktığını gördüğünüz Mutlu'dan öğrenmiştik. Resepsiyona inip bizi aradı. Biz de hemen olay yerine intikal ettik."

Uzun yıllardır görmüyordum Mutlu'yu. Yüzünün bana sürekli aşına gelmesinin sebebi demek ki buymuş. Ama zaten Agatha Christie kimliğimle onu tanıyabilmem imkânsızdı. Asansörle yukarı doğru çıkarken Misbah Bey'e benzeyen rol

arkadaşımla öfkeyle konuştuğu görevli de oydu, şimdi Hüzün Mutlusoy olarak bunu daha iyi hatırlıyorum.

Olay mahallinden koşar adım çıkan otel görevlisini bir kadına benzetmemin sebebiyse tamamen bilinçaltım olmalı. Aslında ben orada Mutlu yerine kendimi görmüşüm. Cinayeti işledikten sonra cinayet mahallinden kaçan genç Hüzün'ü...

Dedektif Milas'ın söylemek isteyip de ağzında gevelediği bir şey var. Israr ediyorum, sonunda söylüyor:

“Hüzün Hanım, bunu nasıl diyeceğimi bilemiyorum. Ama sizi bu cinayete teşvik eden kişi maalesef üvey kardeşiniz Mutlu!”

Bir tarafım bu habere şaşırarak istiyor, ama bir tarafım da nedense hiç şaşırmıyor. Eğer onu en son bıraktığım gibiyse, hırsları yüzünden her şeyi yapabilecek biridir o. Bir an çocukken onunla girdiğimiz iddia geliyor aklıma. Ne tuhaf! Agatha Christie de kız kardeşiyle girdiği komik bir iddia sonucu polisiye yazarı olmamış mıydı? Şimdi biraz düşününce olayların iç içe girmesini yadırgamıyorum.

“Mutlu bana ne yapmış ki?” diye soruyorum, cevabı tahmin ettiğim halde.

“Kendisi sizin rahatsızlığınızdan haberdarmış. Yıllar önce otel görevlisi olarak çalışmaya başladığı Pera Palas'ta film çekimleri sırasında sizi görünce eski günler gelmiş aklına. Sanırım aranızda bir iddia meselesi varmış. Ama iddiadan da ziyade sürekli rekabet içindeymişsiniz. Sizin ünlü bir oyuncu

olmanız, onun kendisini başarısız biri gibi hissetmesine sebep olmuş. Geçmişin hırsıyla, hazır eline böyle de bir fırsat geçmişken, sizden intikam almaya karar vermiş. İçtiğiniz o sütlü çaylar...”

Dedektif, bir süre sessizliğe bürünüyor. Sanırım söyleyeceklerinden çok etkileneceğimi düşünüyor. Bense her türlü gerçeği duymaya hazır hissediyorum kendimi. Benim kararlılıkla ona baktığımı görünce tekrardan konuşmasını sürdürüyor Milas Ulukan:

“Sütlü çayınıza halüsinasyon tetikleyici ilaçlardan koyuyormuş! Bu ilaçlar kişiyi zamanla karamsarlığa ve hatta intihara dahi sürükleyebiliyor. Sizin hastalığınızı da bilerek böyle bir plan yapmış. Rolün de etkisiyle kendinizi Agatha Christie zannedip, Hüzün Mutlusoy’u öldürecektiniz! Yani kendinizi... Sizi önce katil durumuna düşürüp kariyerinizi bitirecek, sonrasında ise sizden tamamen kurtulacaktı.”

‘Başarılı da oldu’ diye düşünmeden edemiyorum. Şayet son anda Milas engel olmasaydı neredeyse ikinci hedefine de ulaşacaktı.

“Kahvaltı yaparken çay bardağımı almanızın sebebini şimdi daha iyi anlıyorum” diyorum, Milas’a tebessüm ederek.

“Evet,” diyor dedektif, mahcup bir ifadeyle. “Kafede ve Kubbeli Salon’da çayınıza bir şeyler katarken görmüştüm onu. Sonra yakın takibe aldım. Laboratuvardaki arkadaşlar bardağınızın dibinde bulunan çayı test ettiler. İçinde o söylediğim ilaçlara rastladık. Bunu öğrenir öğrenmezse Mutlu’yu göz altına aldık. Zaten sizin otel görevlisi kıyafetleriyle olay

yerinden çıktığınızı otelin mobese kameralarında görünce bu işte bir iş olduğunu anlamıştım. Bizim ekipten Tekin’le Mehmet Ali’yi sizin peşinize takmamın sebebi de buydu. Kendinize ve başkalarına zarar vermenizden korkuyordum. Ama parçaları birleştirebilmek için de sizi takip etmemiz ve olayları bir süre görmezden gelmemiz şarttı. Zira cinayetin kalan parçaları sadece sizde saklıydı. Sizde ve geçmişinizde!”

Şimdi Mutlu’nun bana neden sürekli sütlü çay sipariş ettiğini anlıyorum. Beni başka biri yapıp, normalde kullanmam gereken ilaçlarımı içmemi engellemek için.

Resepsiyonda ziyaretçi defterini son anda elimden alan da oydu! Benim oda numarasını da görünce Hüzün Mutlusoy olduğumu hatırlayabileceğimi düşünmüş olmalı. O sebeple son ana kadar işini şansa bırakmamış belli ki...

Utanarak “Peki benim intihar edeceğim zamanı nasıl doğru tahmin ettiniz?” diye soruyorum. Bir taraftan da hala nasıl böyle bir insan olabildiğime inanamıyorum! Normalde bir karıncayı bile incitmeyen ben, farkında olmadan iş arkadaşımın canına kıymışım. Hatta dedektif biraz geç kalsa neredeyse kendi canıma da kıyacaktım. İnsanın bilinçaltı, karanlık ruhuna istediği her şeyi yaptırabiliyormuş, bunu öğrendim.

“Size tüm şifrelerin o halılarda saklı olduğunu söylemiştim,” diyor dedektif, bana karşı suçlayıcı bir tavır takınmaktan kaçınarak. “Genç asistanım Engin’in tuhaf bir esprisi sayesinde halıların şifresini çözdüm! Ben kasımpatı çiçeğinin bir zaman dilimini çağırıştırabileceğini hiç düşünmemiştim.

Oysaki, evet, kasımpatı adından da anlaşılacağı üzere sonbaharda birdenbire açan bir çiçek türü... Bilirsiniz, sonbahar hüznün mevsimidir. Mistik kavramların simgesi kasımpatı da hüznü, yası temsil eden bir çiçektir. Cenazelerde tercih edildiği için 'Ölüm Çiçeği' olarak da bilinir. Keza halıda kullanılmasının sebebi de tam olarak buydu. Hüznün, yas ve dolayısıyla ölüm... Aynı şekilde halının kenarlarında bulunan fillerin burun ve sıralanış şekillerinden yola çıkarsak, Hint mitolojisine göre onların da yasta olduğunu söyleyebiliriz. Saatin sağ ve sol üst çaprazlarındaki kuş figürlerine gelirsek, onlar da benzer şeyi fısıldıyor. Hint mitolojisine göre kanadı kapalı kuş imajı, özgürlüğün kısıtlanması anlamı taşır. Saatin altındaysa yirmi adet şamdan olduğunu fark ettim. Kasımpatı çiçeklerini de düşünürsek bu 20 Kasım tarihine tekabül ediyor. Tesadüfe bakın ki, cinayet de 20 Kasım'da işlendi! Elbette bu bir tesadüf değildi. Halının üstündeki saat ise maktulün ölüm saatini gösteriyor. Biz maktulü odasında bulduğumuzda saat gece yarısı 04.15'ti. Otopsi raporuna göre ölüm 03.30 sularında gerçekleşmiş. Yine tesadüfe bakın ki, halıdaki saat tam olarak 03.30'u gösteriyor. Sizin farkında olmadan kendinize gönderdiğiniz halıda da buna benzer bir durum vardı. Halıda sadece şamdan sayısı ve saat farklıydı. Bu sefer şamdan sayısı daha fazlaydı: Yirmi sekiz... Kasımpatı çiçekleri, filler, ölümün habercisi kanadı kapalı kuşlar... Hepsî o halıda da vardı. Demek ki yeni cinayet 28 Kasım'da işlenecekti. Ölüm saati ise gece yarısı 04.00 suları görünüyordu. Yani sizi odanızda o şekilde bulduğumuz sıralar...

Doğruyu söylemek gerekirse kendinize gönderdiğiniz haliya kadar, birçok şeyi bilinçli yaptığınızı düşünüyordum. Ama içinizdeki Hüzün Mutlusoy'u öldürmek için halı siparişinde bulunmanız benim nezdimde birçok şeyi değiştirdi. Siz Agatha Christie olarak gerçekten kendinize gönderdiğiniz o halıyı hatırlamıyordunuz. O dönem birçok şeyi hatırlamadığınız gibi... Zaten halıyı kapınızda gördüğünüzde siz gelip bize haber vermiştiniz. Ayrıca iki halıyı da odalara bırakan kişinin Mutlu olduğunu tespit ettik. Muhtemelen sizi başka biri haline getirdikten sonra, cinayet ve intihar planlarının daha rahat ilerlemesini istiyordu. Mobese kameralarında Mutlu'yla maktulün ölümünden bir gün önce tartıştığına şahit olduk. Mutlu sorgusunda, maktulün kim tarafından gönderildiği belli olmayan bir halının kendisine ulaşmasından sitem ettiğini söyledi. Halıyı odasına bıraktığı için çok kızmış kendisine... Sonrasıysa malum."

Dedektifi tıpkı masal dinler gibi dinliyorum. Sanki o kadar şeyi bir başkası yapmıştı. Ya da şahit olduğum her şey garip bir filmin parçasıydı. Ama ne acı ki, tekrardan ilaçlarımı kullanmaya başladıktan sonra zihnim o garipliklerin yaşandığı filmin baş rolünde ben olduğumu fısıldıyor.

Cinayeti işledikten sonra Ahmet Afif Paşa Yalısı'na gidip, mektup açacağını sandığa koyuşumu, sonrasında da o sandığı kasaya kaldırışımı, evet her şeyi hatırlıyorum. Tabii bunu kendi benliğimle, yani Hüzün Mutlusoy olarak yapmıştım. Sonrasında Agatha Christie olarak tekrardan gidip alıyorum suç aletini ve Pera Palas'taki odama getiriyorum.

Bu arada gördüğüm tüm o halüsinasyonlar beni yanıltıyor, başka biri gibi düşünmeme neden oluyor. Ben o dönem Hüzün Mutlusoy’ken aslında tıpkı yürüyen bir ceset gibiydim. Eylem var ama duygular yok! Duygularımı sadece Agatha Christie’yken yaşıyordum, ne tuhaf!

Sanki yalıdaki küçük sandıkta bir defter de bulmuştum. Kanlı mektup açacağıının altındaki gizemli defter... Onu da soruyorum Milas’a. Gülümseyerek yanıt veriyor:

“İşte o defter gerçekten Agatha Christie’ye ait! Biliyorsunuzdur, *Polisiyenin Kraliçesi*, 1926 senesinde on bir günlüğüne ortalıktan kaybolur. Pera Palas’ta çekeceğimiz filmin konusu da buydu zaten. İnsanlar Agatha Christie’nin arabasını ıssız bir yerde, bir ağaca çarpmış olarak bulurlar. Haliyle öldü ya da kaçırıldı diye haberler yapılmaya başlanır. Ama Agatha Christie, tam on bir gün sonra hiçbir şey olmamış gibi birden ortaya çıkarır ve o gizemli on bir günle ilgili hiçbir şey hatırlamaz. Seneler sonra Agatha Christie öldükten sonra insanlar o kayıp on bir günü merak ederler ve rivayet o ya, bir medyum tarafından Christie’nin ruhu çağrılır. On bir gün nerede olduğunu ve neler yaptığını sorarlar. O da bunun cevabının Pera Palas’taki 411 numaralı odasında saklı olduğunu söyler. Orada bir anahtar olduğunu, o anahtarın Ahmet Afif Paşa Yalısı’ndaki bir sandığı açtığını ve sandığın içindeki defterde her şeyin yazılı olduğunu belirtir. Bu sözlerin doğruluğunu test etmek için İngiltere’den Pera Palas’a bir ekip gönderilir. Gerçekten sizin de kaldığınız 411 numaralı odanın zemininde bir anahtar bulunur. Ancak o zamanın

şartlarıyla araya başka şeyler de girince Agatha Christie'nin Ahmet Afif Paşa Yalısı'nda saklı olduğu düşünölen günlö-ğüne bir türlü ulaşamaz. Ta ki bu cinayet olayına kadar! Her şerde bir hayır vardır, derler. Sizin vesilenizle Agatha Christie'nin o gizemli defterine sonunda ulaşıldı! Şu anda çevirmenler en sağlıklı şekilde metin üzerinde çalışıyorlar. Yakında Agatha Christie'nin o on bir gün boyunca neler yaşadığını öğreneceğiz gibi görünüyor. Umarım her ne yaşadıysa, sizin yaşadıklarınız kadar korkunç değildir!"

Başıma gelen bu can sıkıcı olayların, böylesi heyecan verici bir gelişmeye vesile olmasına seviniyorum. Hayatım boyunca hep o defterde neler yazıyor olabileceğini hayal ettim. O defterin Agatha Christie'ye ait olduğunu bilseydim mutlaka ilk ben okurdum. Ama kendisini Agatha Christie zanneden biri olarak böyle bir şey aklımın ucundan bile geçmedi desem yeridir.

Bir de tuhaftır, biraz düşününce film çekimleri de dahil olmak üzere Pera Palas'ta toplamda on bir gece kaldığımı fark ediyorum. Gizemler ve tuhaf olaylarla dolu on bir gece... Ne kadar ilginç bir tevafuk! Kim bilir, belki Agatha Christie de benim yaşadıklarımaya benzer şeyler yaşadı. Şimdi o defterde yazılanları daha bir merak eder oldum.

Pera Palas'taki oda numarasının 411, yani dördüncü kat 11. oda olması da ayrı şaşırtıcı bir detay. Bazen sayıların bize anlatmak istediğı şeyler olduğuna inanırım. Zira bana göre sayıların da bir ruhu var. Tıpkı şehirler gibi... Tıpkı Pera Palas Hotel gibi!

Babamın seneler önce Pera Palas'ta çalışırken bir iş kazası sonucu vefat etmesi, beni duygusal olarak otele bağlayan başka bir neden olmalı. Ne zaman Pera Palas'a gelsem kendimi evimde gibi hissettiğimi söylemiştim. Babam burada vefat etse de, ondan izler taşıyan bir yer ancak benim evim olabilir. O sebeple otelde geçen acı tatlı bu on bir geceyi hayatım boyunca unutmayacağım.

Milas Ulukan, daha fazla rahatsızlık vermemek için müsaade isteyip odadan ayrılıyor. Ona minnet dolu gözlerle bakıyorum. Eğer benim hazırladığım ama hatırlamadığım halındaki şifreleri çözmemiş olsaydı, şu anda yaşamıyor olacaktım. Gerçekten ona çok şey borçluyum, eşi menendi bulunmaz biri o.

25.

Pera Palas'ta 411 numaralı odanın önündeyim.

Kapı yine aralık... Kısa süreli bir ikircimden sonra sessizce giriyorum odaya. İçeri girmemle bana huzur veren daktilo seslerini duymam bir oluyor.

Biraz ilerleyince masanın üstündeki Agatha Christie'nin daktilosunun önünde birinin oturduğunu fark ediyorum. Pembe elbiseli kız bu...

Biraz dikkat edince kızın yine çocukluğuna geri döndüğünü fark ediyorum. Küçük elleriyle daktilonun tuşlarına basmaya çalışıyor.

Çekinmeden yanına gidiyorum. Benim geldiğimi anlamış olacak ki, "En büyük cinayet, bir insanın mutluluğunu, hayallerini öldürmektir!" diyor. Sonrasında söylediği cümleyi daktiloya astığı kâğıda yazıyor.

Odanın duvarlarına bakıyorum. Agatha Christie'nin olması gereken fotoğraf çerçevelerinin içinde benim şimdiki halimin fotoğrafları var. Afiş şeklindeki en büyük fotoğrafın altında büyük harflerle '**Hüzün Mutlusoy**' yazıyor. Bu gördüğüm sahne mutlu ediyor beni. 'Kim bilir' diyorum kendi kendime. 'Belki ileride iyi bir polisiye yazarı olurum. İnsanlar, oyunculuğum dışında kitaplarımı da sever, okur.'

Gerçekten olabilir mi böyle bir şey? Neden olmasın? Yaşadığımız müddetçe her daim umut vardır.

Öfkesini daktilonun tuşlarından çıkarmaya çalışan çocuğa bakıyorum tekrardan. Eksik harflere rağmen az önce söylediği sözü şimdi kâğıttan da okuyabiliyorum:

‘En büyük cinayet, bir insanın mutluluğunu, hayallerini öldürmektir!’

“İnsan eğer gerçekten isterse mutluluklarını da hayallerini de yeşertebilir,” diyorum, pembe elbiseli kıza. “Oscar Wilde’ın da söylediği gibi; *‘Hepimiz çamur içindeyiz, ama bazılarımız yıldızlara bakar’*. Sen yeter ki iste!”

Sözümün bitmesiyle daktilo sesleri de bıçak gibi kesiliyor. Kız usulca bana doğru dönüyor ve kehribar rengi gözleriyle, kehribar rengi göz bebeklerimin içine bakıyor. İnanmak istiyor bana, her zaman bir umudun olabileceğine kendini inandırmak istiyor.

“Babam,” diyor, sesi titreyerek. “O gitti... Beni hayallerime inandıran tek kişiydi o. Ama artık yok! Tek başıma başarabilir miyim? Hayallerimi, umutlarımı yeşertebilir miyim? Söylediğin gibi yıldızlara bakabilir miyim?”

“Artık yalnız değilsin” diyorum ve sarılıyorum çocuğa. O da tüm samimiyetiyle bana sarılıyor. Sıkı sıkı, hiç bırakmamacasına... “Tüm zorlukların üstesinden birlikte geleceğiz. Seni hiç yalnız bırakmayacağım! Her şeye rağmen o yıldızlara birlikte bakacağız.”

“Söz mü?” diye soruyor, küçük başını omzuma yaslayarak. O anda teninin sıcaklığını hissediyorum.

İki omzundan tutup, gözlerinin içine bakıyorum.

“Söz!” diyorum, tüm samimiyetimle. “Bir daha ayrılmak yok.”

Küçük kızın ilk defa yürekten gülümsediğini görüyorum. Ben de aynı şekilde tebessüm ediyorum ona. Gözlerinin içine daha bir içten bakıyorum. Gözlerimi kaçırmadan, sevgisizlikle geçen çocukluğumu ona belli etmemeye çalışarak. Benim sevgisiz büyümem onun suçu değil ki.

Ama bundan sonra ikimiz de sevgisizlik nedir bilmeyeceğiz. Birbirimizi severek, tüm içtenliğimizle insanların gözüne bakabileceğiz.

Şimdi kızın güzel yüzüne daha bir dikkatli bakıyorum. Evet, artık onu çok iyi hatırlıyorum ve bir daha unutmaya-çağıma söz veriyorum!

TEŞEKKÜRLER

Kıymetli cümleleriyle kitabımıza değer katan Pera Palace Hotel Genel Müdürü Murat Eti Beyefendi'ye ve yazım aşamasında gerekli araştırmalarımı yapmama müsaade eden tüm değerli Pera Palace Hotel ailesine sonsuz şükranlarımı sunuyorum. Kitaplarıma verdiği manevi desteklerden dolayı Ahmet Ümit üstadımı da anmadan edemeyeceğim, sonsuz teşekkürlerimle...

Kitabın ilk okumasını yapıp kıymetli düşüncelerini benimle paylaşan veteriner hekim arkadaşım Nisa Büşra Yılmaz'a, tanıtım ve reklam konusunda yardımlarını bir an olsun esirgemeyen yakın geleceğin avukat adayı Havva Rana Erşen'e ayrıca teşekkür ederim.

Kaynak Kitaplar:

- * Christie, Agatha. *Hayatım - Otobiyografi*. İstanbul: Altın Kitaplar, 2009
- * King, Charles. *Pera Palas'ta Gece Yarısı Modern İstanbul'un Doğuşu*. İstanbul: Alfa Yayınları, 2019
- * Bayard, Pierre. *Roger Ackroyd'u Kim Öldürdü? Agatha Christie'nin Büyük Yanılgısı*. İstanbul: Doğan Kitap, 2003
- * Alexandri, Ferran. Arbat, Carles. *Benim Adım Agatha Christie*. İstanbul: Altın Kitaplar, 2018
- * Vegara, Maria Isabel Sánchez. *Agatha Christie – Küçük İnsanlar ve Büyük Hayaller*. İstanbul: Martı Yayınları, 2018
- * Christie, Agatha. *Roger Ackroyd Cinayeti*. İstanbul: Altın Kitaplar, 2002
- * Christie, Agatha. *The Murder On The Links*. New York: HarperCollins, 2015
- * Deleon, Jak. *The Pera Palas*. İstanbul: Gözlem Gazetecilik Basın ve Yayın A. Ş, 1991

**Yeni kitap önerimiz için
karekodu telefon
kameranıza okutunuz.**

